

การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรันทาร์เก็ต (BTT)

DEVELOPMENT OF AN ENRICHMENT CURRICULUM ON COMMUNICATING
IN THAI IN DAILY LIFE FOR FOREIGN STUDENTS
USING THE BRAIN-TARGETED TEACHING MODEL

สุวสิน เกษมปิติ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2565

การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

DEVELOPMENT OF AN ENRICHMENT CURRICULUM ON COMMUNICATING
IN THAI IN DAILY LIFE FOR FOREIGN STUDENTS
USING THE BRAIN-TARGETED TEACHING MODEL

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of DOCTOR OF PHILOSOPHY
(Curriculum Research and Development)
Graduate School, Srinakharinwirot University

2022

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

ของ

สุวศิน เกษมปิติ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิญญู อยู่นาค) (รองศาสตราจารย์จินตนา พุทธิเมตตะ)

..... ที่ปรึกษาร่วม ..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์หลอ อึ้งยวง) (รองศาสตราจารย์ ดร.มารุต พัฒนาผล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิษฐา สาลีหมัด)

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)
ผู้วิจัย	สุวศิน เกษมปิติ
ปริญญา	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
ปีการศึกษา	2565
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิทยุคุณ อยู่นิล
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ หล่อ อึ้งยวน

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) 2) ประเมินประสิทธิผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ที่พัฒนาขึ้น ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของเจมส์ แมคเคอร์แนน 8 ขั้นตอน โดยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ตามวัตถุประสงค์การวิจัย ได้แก่ ระยะที่ 1 ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 การระบุปัญหา ขั้นตอนที่ 2 การประเมินความต้องการจำเป็น ขั้นตอนที่ 3 การกำหนดสมมติฐานทางความคิดในการแก้ปัญหา และขั้นตอนที่ 4 การพัฒนาแผนปฏิบัติการ ในระยะที่ 2 ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 5 การปฏิบัติตามแผน ขั้นตอนที่ 6 การประเมินผลการปฏิบัติการ ขั้นตอนที่ 7 การสะท้อนผลการปฏิบัติการ และขั้นตอนที่ 8 การตัดสินใจ หลักสูตรได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ และการทดลองนำร่องก่อนนำไปใช้ทดลองจริงกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรม ตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศกวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 20 คน จากการเลือกแบบเจาะจง ใช้เวลา 24 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) แบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ และแบบสะท้อนความคิด วิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที (t-test) และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า (1) หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ที่พัฒนาขึ้น มีองค์ประกอบ คือ หลักการหลักสูตร จุดประสงค์หลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตร กิจกรรมการเรียนรู้หลักสูตร สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล ผลการตรวจสอบร่างหลักสูตรเสริมตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก (2) ผลการประเมินประสิทธิผลหลักสูตร พบว่า นักศึกษามีทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันในภาพรวมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด

คำสำคัญ : หลักสูตรเสริม, ภาษาเพื่อการสื่อสาร, นักศึกษาชาวต่างประเทศ, ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

Title	DEVELOPMENT OF AN ENRICHMENT CURRICULUM ON COMMUNICATING IN THAI IN DAILY LIFE FOR FOREIGN STUDENTS USING THE BRAIN-TARGETED TEACHING MODEL
Author	SUWASIN KASEMPITI
Degree	DOCTOR OF PHILOSOPHY
Academic Year	2022
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Waiyawut Yoonisil
Co Advisor	Associate Professor Luo Yiyuan

The purposes of this research are as follows: (1) to develop a supplementary curriculum to enhance Thai language skills for everyday communication for foreign students by applying the Brain-Targeted Teaching Model; (2) to assess the effectiveness of the supplementary curriculum for enhancing Thai language skills for everyday communication among foreign students by applying the Brain-Targeted Teaching Model. This research was conducted according to the operational research process of the chronological cycle model of James McKernan, which consisted of eight steps, which are divided into two phases: Phase One consists of the following: Step 1: Identifying the problem; Step 2: Evaluating needs; Step 3: Formulating assumptions for solving the problem; Step 4: Developing an action plan; and Phase 2 consisted of Step 5: Implementation of the plan; Step 6: Performance evaluation; Step 7: Reflection of performance; and Step 8: Making decisions. The sample group was 20 Chinese undergraduate students studying the Thai language major at the Faculty of Eastern Languages and Cultures, Guangdong University of Foreign Studies in China and used the purposive sampling technique. The experiment took 24 hours. The research instruments were an enrichment curriculum on communicating in the Thai language in daily life among foreign students using the Brain-Targeted Teaching Model, Thai informative listening and speaking achievement test and a reflection form. The data were analyzed through arithmetic mean, standard deviation, pair t-test, a t-test for One Sample and content analysis. The results of the research are as follows: (1) the development of an enrichment curriculum on communicating Thai language in daily life for foreign students using the Brain-Targeted Teaching Model consisted of six components, the principles of the curriculum, the aims of the curriculum, the time structure of the curriculum, the teaching and learning materials, the instructional design, and evaluations; and (2) the results of implementing the developed curriculum were the Thai informative listening and speaking ability of foreign students after learning through the curriculum was significantly higher at a statistically significant level of .05, as well which proving the hypothesis and the learning achievements of percentage of foreign students were higher than the criteria of 70% statistical significance of 0.5, as well as prove the hypothesis.

Keyword : Enrichment curriculum, Communicating language, Foreign students, Thai as a foreign language

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสะดวกตากรุณาช่วยเหลือ และความเอาใจใส่อย่างดียิ่งตลอดจนการให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการปรับแก้ไขข้อบกพร่องจากคณะกรรมการผู้ควบคุมปริญญาานิพนธ์

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิญญูธรรม อยู่ในศิล อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และรองศาสตราจารย์ หลอ อี้ หยวน อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้เกียรติเป็นที่ปรึกษา ให้ความเมตตาช่วยเหลือและชี้แนะแนวทางอันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาและการทำปริญญาานิพนธ์นี้ด้วยความเอาใจใส่มาโดยตลอด

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.จินตนา พุทธรเมตตะ ประธานในการสอบปริญญาานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.มารุต พัฒผล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิษฐา สาสิทธิ์ คณະกรรมในการสอบปริญญาานิพนธ์ ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมแก่ผู้วิจัยอย่างชัดเจน ทำให้ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น รวมถึงผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ทั้งที่กรุณาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยและกรุณาให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์และกรรมการบริหารหลักสูตรสาขาการการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่าน ที่ได้กรุณาประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือ และกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณบุคลากรบัณฑิตวิทยาลัยทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา

ขอขอบคุณครอบครัวสาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร โดยเฉพาะรุ่นที่ 25 ครอบครัว ม.กว้างไว้ ครอบครัว ม.ฮันกุก ครอบครัว ม.ปูซาน อ.พีแก้ว อ.พีเชอ อ.พีหนึ่ง อ.พีบุ่ม ฝี่ยูย อ.น้องตูน หนูฤดี นักศึกษาทุกคน รวมถึงกัลยาณมิตรทุกท่านที่ไม่ได้ กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กับผู้วิจัยผ่านทุกช่องทาง

ท้ายนี้ ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงผู้มีพระคุณของคุณพ่อสามารถ เกษมปิติ คุณแม่เมณี เกษมปิติ ที่รัก ลูกอย่างมีเหตุผลและเป็นต้นแบบที่ดีในการดำเนินชีวิต รวมถึงคุณครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ขัดเกลา และอบรมสั่งสอนผู้วิจัยด้วยความเมตตาในทุกช่วงของชีวิตจวบจนปัจจุบัน

สุวสิน เกษมปิติ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
คำถามการวิจัย.....	8
ความมุ่งหมายของการวิจัย	9
สมมติฐานของการวิจัย.....	9
ความสำคัญของการวิจัย	9
ขอบเขตการวิจัย	10
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	12
กรอบแนวคิดในการวิจัย	15
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	16
1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	17
2. แนวคิดทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	28
3. ทักษะการฟังการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ	31
4. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยเน้นสมองด้านภาษาศาสตร์.....	47
5. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT).....	51

6. แนวคิดทฤษฎีในการพัฒนาหลักสูตร	56
7. การวิจัยปฏิบัติการทางการศึกษา	61
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	67
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	73
ระยะที่ 1 การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารใน ชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรน ทาร์เก็ต(BTT).....	75
ระยะที่ 2 การตรวจสอบประสิทธิผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการ สื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการ สอนเบรนทาร์เก็ต(BTT)	84
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	91
ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารใน ชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรน ทาร์เก็ต(BTT).....	91
ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารใน ชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรน ทาร์เก็ต(BTT).....	129
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	135
สรุปผลการวิจัย.....	136
อภิปรายผลการวิจัย	144
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	151
บรรณานุกรม	154
ภาคผนวก.....	167
ประวัติผู้เขียน.....	257

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ.....	95
ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับการศึกษา96	
ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการฟังภาษาไทย และคะแนนความสามารถในการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน	96
ตาราง 4 แสดงจำนวนและร้อยละของกิจกรรมการฝึกปฏิบัติการฟังการพูดที่นักศึกษาต้องการและไม่ต้องการ	97
ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการ	98
ตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการ	99
ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเนื้อหาที่นักศึกษาสนใจในการเรียนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน	100
ตาราง 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับเนื้อหาที่นักศึกษาสนใจในการเรียนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน	101
ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวัน	102
ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร	103
ตาราง 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร	104

ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียน.....	105
ตาราง 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียน	106
ตาราง 14 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะของผู้สอน	107
ตาราง 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะของผู้สอน	109
ตาราง 16 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา	110
ตาราง 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา	111
ตาราง 18 ผลการประเมินความเหมาะสมของข้อมูลเกี่ยวกับทักษะในการฟังการพูดในภาษาไทยในชีวิตประจำวันนักศึกษาชาวต่างประเทศสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี	113
ตาราง 19 ผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ	115
ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	117
ตาราง 21 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียน.....	130
ตาราง 22 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันจำแนกรายด้านของกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียน.....	130
ตาราง 23 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการฟังและการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันหลังเรียน เรื่องการวัดกับเกณฑ์ ร้อยละ 70	132

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	15
ภาพประกอบ 2 การวิจัยแบบกระบวนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลา.....	73
ภาพประกอบ 3 กระบวนการวิจัย.....	74
ภาพประกอบ 4 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทย เพื่อ การสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้ รูปแบบการ สอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT).....	123
ภาพประกอบ 5 เอกสารประกอบการสอนในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทย เพื่อการ สื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ ทาร์เก็ต(BTT).....	127
ภาพประกอบ 6 คลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้.....	127
ภาพประกอบ 7 PowerPoint ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้.....	128
ภาพประกอบ 8 คลิปวิดีโอเรื่องแอปคนไทยใช้ VS แอปคนจีนใช้.....	128

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารที่สำคัญของมนุษย์ตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน เนื่องจากมนุษย์ใช้ภาษาถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนให้ผู้อื่นรับรู้ ด้วยเหตุนี้ โลกของเราจึงมีภาษาใช้กันมากกว่าสี่พันภาษา (Hoijer, 1969: 50) เป็นผลให้มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารและเข้าใจกันได้หากเลือกใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นสื่อกลางแม้ว่าอยู่ในสังคมที่ต่างเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม ดังนั้นจึงมีชาวต่างประเทศสนใจภาษาอื่นๆ นอกเหนือจากภาษาแม่และภาษาสากล เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการติดต่อสื่อสารกับประชาคมโลก (สิริจิตต์ เดชอมรชัย, 2556) ทั้งนี้ ความเป็นประชาคมที่แท้จริงและสมบูรณ์เป็นเรื่องของสังคมวัฒนธรรม (Socio-cultural Community) ซึ่งมีภาษาเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนประชาคมให้เข้มแข็ง ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมวัฒนธรรม (เอกสารหลังการสัมมนานานาชาติ การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 4-5 มิถุนายน 2554: 3-4) ด้วยเหตุนี้ ภาษาไทยจึงได้รับความสนใจจากชาวต่างประเทศมายาวนาน และยิ่งเป็นที่ต้องการมากขึ้นเมื่อประเทศไทยก้าวสู่การเป็นสมาชิกในสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน (ASEAN: The Association of South East Asian Nations) อย่างสมบูรณ์และกลายเป็นตลาดผู้บริโภค เป็นศูนย์กลางการกระจายสินค้า เป็นฐานการผลิตที่สำคัญ (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ : ออนไลน์) โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศในกลุ่มอาเซียนบวกสาม (ASEAN Plus 3 Community) เช่น สาธารณรัฐประชาชนจีน (หลอ อี้ หยวน, 2556) และสาธารณรัฐเกาหลี (แซมมุน ลี, 2561) ที่ยกให้ภาษาไทยเป็นหนึ่งในภาษายุทธศาสตร์ สอดคล้องกับข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากรและผลิตภาพบุคลากรเพื่อรองรับการเปิดเสรีอาเซียนที่ว่า ภาษาไทยมีความสำคัญทั้งในด้านการสื่อสารและการมีอาชีพ ทั้งยังเป็นภาษากลางของกลุ่มประเทศอาเซียนเท่าเทียมกับภาษาอังกฤษ (สำนักข่าว mthai. ออนไลน์; พัชรราวลัย วงศ์บุญสิน และคณะ, 2556)

แม้ว่าภาษาไทยยังไม่ใช่วิชาที่ทั่วโลกนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารในระดับสากล แต่การเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศกลับเป็นที่ต้องการของชาวต่างประเทศตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาซึ่งมีลักษณะการจัดการศึกษาตามอัธยาศัยเพื่อใช้ประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารกับชาวไทย จนประมาณปี พ.ศ. 2479 โรงเรียนตะวันออกและอัฟริกันศึกษาหรือโซแอส (School of Oriental and African Studies: SOAS) มหาวิทยาลัยลอนดอน (University of London) ได้เปิดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้เริ่มต้นขึ้น (ประพนธ์ เรืองณรงค์, 2541)

และเมื่อเข้าสู่ยุคจักรวรรดินิยมอเมริกาในปี พ.ศ. 2495 เป็นช่วงแรกที่ภาษาไทยได้รับการยอมรับให้เป็นภาษาสำคัญทางการทหาร มีการสร้างตำราเรียนภาษาไทยสำหรับชาวอเมริกันและถูกนำไปใช้เป็นตำราสำหรับการสอนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาที่สำคัญหลายแห่ง จนกระทั่ง ปี พ.ศ. 2525 ภาษาไทยได้มีบทบาททางการค้าและการอุตสาหกรรมระดับภูมิภาคและระดับโลก ส่งผลให้มีการเลือกเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษาเพื่อรองรับการทำงานในบริษัทนานาชาติ ต่อจากนั้นเป็นช่วงที่ภาษาไทยมีบทบาทเพื่อการพาณิชย์และการท่องเที่ยว ยุคนี้เป็นจุดเริ่มต้นที่ก่อให้เกิดการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษาของประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ภาครัฐเริ่มเข้ามามีบทบาทในการสนับสนุนการประชุมวิชาการและการพัฒนาตำราเรียนเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จนกระทั่ง ปี พ.ศ. 2545 เป็นต้นมา เป็นยุคภาษาไทยเพื่อเศรษฐกิจทุนนิยมเสรีซึ่งเป็นยุคทองของการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเนื่องจากอาจารย์ภาษาไทยยังได้รับเชิญไปสอนภาษาไทยในต่างประเทศจำนวนมาก ในขณะเดียวกันก็มีนักศึกษาจีนและนักศึกษาจากประเทศเพื่อนบ้านเข้ามาศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาไทยจำนวนมากและมีการเปิดสอนวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในสถาบันการอุดมศึกษาของไทยมากขึ้น นอกจากนี้มหาวิทยาลัยในภูมิภาคเอเชียได้เปิดการสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกในระดับปริญญาตรีอย่างเป็นทางการ นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2492 ณ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง ต่อมา ปี พ.ศ. 2509 ณ มหาวิทยาลัยฮันกุก ภาษาและกิจการต่างประเทศ (สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์, 2549: 3-9) จนกระทั่งปัจจุบันมีสถาบันอุดมศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศเปิดสอนหรือมีการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเป็นจำนวนมาก เช่น ใน ทวีปอเมริกา 20 แห่ง ทวีปยุโรป 6 ทวีปออสเตรเลีย 1 แห่ง และทวีปเอเชียที่มากกว่า 70 แห่ง (นวลทิพย์ เพิ่มเกษร, 2552: 109; วัชรพล วิบูลยศรีน, 2558: 24-28) สอดคล้องกับสถิตินักศึกษาชาวต่างประเทศทั้งหมดที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาของภาครัฐและเอกชนประจำปีการศึกษา 2563-2565 มีจำนวนสูงถึง 26,547 คน และเป็นนักศึกษาชาวจีนมากกว่าร้อยละ 50 ทั้งนี้สาขาที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยก็ติดหนึ่งใน 10 อันดับแรกที่นักศึกษาต่างชาติเลือกเรียน (สถิติอุดมศึกษา.ออนไลน์) ดังนั้น การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ควรได้รับการพัฒนา

จากข้อมูลข้างต้น เมื่อเทียบสัดส่วนนักศึกษาและระยะเวลาการเปิดสอนภาษาไทยในต่างประเทศ สามารถกล่าวได้ว่าสาธารณรัฐประชาชนจีนมีวิสัยทัศน์ให้ความสำคัญต่อภาษาไทย จึงได้เปิดสอนภาษาไทยมาเป็นเวลากว่า 70 ปี ซึ่งแบ่ง 3 ช่วง ได้แก่ ช่วงปี ค.ศ.1946-1980 ช่วงปี

ค.ศ.1981-2000 และช่วงปี ค.ศ.2001 จนถึงปัจจุบันซึ่งอยู่ในช่วงพัฒนาหลักสูตรที่เป็นการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเข้ากับสถานการณ์โลกปัจจุบัน ดังรายละเอียดการพัฒนาต่อไปนี้ การสร้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยและความเข้าใจสังคมไทยและวัฒนธรรมมากมาย เพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมจีนและไทย (หลอ อี้ หยวน, 2559) ในหลักสูตรระยะแรกเป็นระดับปริญญาตรี ระยะเวลาการศึกษา 4 ปี เนื้อหาของหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยคือ เน้นเฉพาะทักษะการใช้ภาษาไทยเพียงอย่างเดียว ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล วัตถุประสงค์ของหลักสูตร คือ ผลิตบัณฑิตที่มีทักษะและความสามารถในการสื่อสารโดยใช้ภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อไปประกอบอาชีพต่างๆ ได้ เนื้อหาส่วนใหญ่ในแบบเรียนประกอบด้วย คำ รูปประโยคและหลักภาษาไทย การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในชั้นปีที่ 1 และ 2 มุ่งเน้นทักษะการฟังและการพูดเป็นสำคัญ ฝึกฝนทักษะทั้งสองด้านเป็นรูปธรรมเพื่อปูพื้นฐานอย่างเข้มแข็งให้นักศึกษา เพราะภาษาต่างประเทศเป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนจนทำให้เกิดความชำนาญเรื่องการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับการเรียนการสอนในชั้นปีที่ 3 และ 4 จะเน้นการอ่าน การเขียนและการแปลเป็นสำคัญ (หลิน ชิว เหมย, 2561) ระยะต่อมาจึงมีการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้นักศึกษามีวิสัยทัศน์เป็นสากล สามารถปรับตัวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในสถานการณ์จริงทั้งในประเทศ และต่างประเทศอย่างราบรื่น เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมถูกต้องตามกาลเทศะ และเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลต่างๆ สถาบันการศึกษาต่างๆ เมื่อสถาบันในมณฑลกว๋างสี ฉุนนาน และกว๋างเจาได้จัดโครงการส่งนักศึกษาไปเรียนภาษาไทย ณ ประเทศไทยตามที่มีการตกลงสัญญาความร่วมมือทางวิชาการและวิจัย หรือเรียกว่า “3+1” “3.5+0.5” “2+2” “3+1” คือ นักศึกษาเรียนที่ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน 3 ปี และไปเรียนที่ประเทศไทย 1 ปี “3.5+0.5” คือ ส่งนักศึกษาปีที่ 3 ไปเรียนที่ประเทศไทยครึ่งปี แล้วจึงกลับไปเรียนต่อที่ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

จากศึกษาตำราหลักการสอน เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะต่างประเทศ พบว่า มีนักการศึกษาหลายคนให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดจากการสอนภาษาไทยในฐานะต่างประเทศไว้ สรุปได้ดังนี้ นักศึกษาขาดความรู้พื้นฐานภาษาไทย นักศึกษาจำไม่ได้ นักศึกษาไม่ยอมพูด นักศึกษาออกเสียงไม่ถูกต้อง นักศึกษาเรียงคำในโครงสร้างภาษาไทยไม่ถูก นักศึกษามีข้อจำกัดของเวลาเรียน นักศึกษาไม่เข้าใจวัฒนธรรมประเพณี นักศึกษาไม่เข้าใจสังคม รวมถึงกลวิธีการสอนและเนื้อหาที่ใช้สอนไม่เหมาะสม (จินตนา พุทเมตตะ, 2553; นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์, 2555; ศิริวิไล พลมณี, 2545; ศิวริน แสงอาวุธ, 2560) นอกจากนี้ จาก

ประสบการณ์ตรงของผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้กับนักศึกษาชาวต่างประเทศที่มาเรียนในประเทศไทยและได้เดินทางไปปฏิบัติการสอนในฐานะอาจารย์แลกเปลี่ยน ณ สาธารณรัฐเกาหลี และสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้ตั้งข้อสังเกตจากผลการเรียนรู้และพฤติกรรมการเรียน ร่วมกับการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) จากนักศึกษาทั้งชาวเกาหลีและชาวจีน พบว่า ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศนั้นมีลักษณะร่วมที่ปรากฏชัดเจนกระทั่งปัจจุบัน คือ นักศึกษาชาวต่างประเทศยังไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้จากห้องเรียนมาใช้ได้ในชีวิตจริง โดยเฉพาะการฟังและการพูดซึ่งเป็นทักษะสำคัญของลำดับแรกในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เห็นได้จากการปฏิบัติผิดคำสั่ง การออกเสียงไม่ถูกต้อง การเรียงคำพูดในโครงสร้างไม่ถูกต้อง การใช้คำพูดไม่สอดคล้องกับบริบท การแสดงสีหน้า แววตา กริยาท่าทาง และโทนเสียงไม่สอดคล้องกับการพูด การพูดติดขัด การไม่กล้าตอบ และการตอบไม่ตรงคำถาม ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์อุปนายกสมาคมการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศประจำสาธารณรัฐประชาชนจีน รองศาสตราจารย์ หลอ อี้ หยวน กล่าวโดยสรุปว่าแม้นักศึกษาจีนชั้นปีที่ 2 ที่เรียนวิชาเอกภาษาไทยจะได้เรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานไปแล้วแต่ก็ยังไม่เพียงพอ โดยเฉพาะวิชาการสนทนาภาษาไทยพื้นฐานที่เรียนเพียงสัปดาห์ละ 1 ครั้ง และเมื่อไปเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนในประเทศไทยก็ประสบปัญหา คือ การสื่อสารกับคนไทยด้วยการฟังและการพูดทั้งการใช้ชีวิตส่วนตัวและการทำงานยังไม่มีประสิทธิภาพและไม่เกิดประสิทธิผลเท่าที่ควร จนทำให้นักศึกษาขาดความมั่นใจในการติดต่อสื่อสาร รวมถึงการขาดแรงจูงใจซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย ดังนั้น การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะเพื่อการสื่อสารและเพิ่มประสบการณ์ที่หลากหลายให้นักศึกษาชาวจีน และชาติอื่นๆ ที่เรียนภาษาไทยในลักษณะโครงการหรือหลักสูตรพิเศษต่างๆ จึงมีความสำคัญจำเป็นอย่างยิ่ง

ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง (Second language, L2) พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ให้ความหมายว่า ภาษาที่ผู้เรียนเรียนรู้หลังจากภาษาแรก เป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญในสังคม ในฐานะภาษาราชการ ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร เพื่อการศึกษา เพื่อธุรกิจ และเพื่อการเมือง การปกครอง (ราชบัณฑิตยสถาน.2553: 397) ทั้งนี้ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ การฟังเป็นทักษะแรกที่ถูกนำไปใช้ในการรับรู้ภาษาและเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญที่เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ทักษะภาษาอื่นๆ (Brown, 2001; Oxford,1990) โดยเฉพาะช่วยพัฒนาทักษะการพูด เช่น การออกเสียงสูงต่ำหนักเบา การใช้สำเนียง และการใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อสารให้เกิดความเข้าใจตรงกับผู้อื่น (Harmer, 2007) ยิ่งไปกว่านั้น ความสามารถในการฟังการพูดจะทำให้ชาวต่างประเทศมีทัศนคติเชิงบวกและปฏิบัติตัวได้อย่างเหมาะสมกับ

วัฒนธรรมของประเทศนั้นด้วย (Krashene & Terrell, 1983, p. 23) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันแล้ว ทักษะการฟังและทักษะการพูดเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้มากกว่าทักษะอื่นๆ ซึ่ง Feyten (1991) สรุปไว้ว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันจะใช้เวลาฟังมากที่สุด คือ ร้อยละ 45 รองลงมา คือ การพูด ร้อยละ 30 การอ่าน ร้อยละ 16 และใช้การเขียนน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 9 ดังนั้นการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจึงควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะ การพูดไปพร้อมกันเป็นลำดับแรก เพราะการฟังเพื่อรับรู้ข้อมูลเชิงภาษาศาสตร์ (Linguistics information) ก็จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้การพูดได้ (Brown, 2001) และยังเป็นปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนต่อไป เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาขั้นสูงที่เกิดขึ้นจากการบูรณาการทักษะ การอ่าน การฟัง และการพูด รวมไว้ด้วยกัน (ปณิธาน บรรณาธิการ, 2555) ด้วยความสำคัญดังกล่าว ทักษะการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสารจึงเป็นสองทักษะแรกๆ ที่ผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ รวมถึงนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เริ่มเรียนภาษาไทยควรได้รับการพัฒนาอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

เมื่อศึกษาเอกสารงานวิจัยด้านการสอนภาษาต่างประเทศ พบว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนต่างประเทศในปัจจุบันส่วนใหญ่ความมุ่งเน้นด้านทักษะการสื่อสาร (Communicative approach) ซึ่งเป็น การพัฒนาการสอนภาษารูปแบบใหม่ที่เป็นผลมาจากความเคลื่อนไหวทางการสื่อสารในช่วงปี พ.ศ. 2513 โดยมุ่งเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Jones, 1982) ซึ่งเป็นการสื่อสารด้วยคำพูด (Oral communication) ที่การนำการสอนฟังและพูด มาบูรณาการกับกระบวนการสร้างปฏิสัมพันธ์ผ่านสารที่ได้ยินและพูดตามสถานการณ์ต่างๆ (Willbrand and Rieke, 1983) ต่อมา Leadbeater (2011) ได้สรุปว่า การสื่อสารตามความหมายของเป้าหมายของการเรียนภาษา ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป้าหมายในบริบทที่แตกต่างกัน โดยมุ่งเน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามความหมายมากกว่าถูกต้องตามไวยากรณ์หรือการออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา มีการประเมินความสำเร็จของการเรียนภาษาต่างประเทศตามพัฒนาการทางภาษาว่าอย่างไร เช่น สามารถใช้ภาษานั้นๆ พูดสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ สามารถใช้ภาษาพูดได้ถูกต้องและเหมาะสม เข้าใจง่าย และใช้การได้ทันเวลาที่ ไม่ต้องเตรียมตัวล่วงหน้า ไม่ติดขัด (Canale and Swain, 1980; Savignon, 1983; Thornbury, 2005) ซึ่ง Nurhakim (2009) และ British Council (2011) ได้อธิบายไว้เป็นทิศทางเดียวกันว่า การเรียนรู้ภาษาตามแนวคิดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ตามความหมายหรือเข้าไปข้องเกี่ยวกับการสื่อสารจริง เป็นการเรียนรู้ภาษาผ่านการสื่อสารจริง ผู้เรียนจะนำกลยุทธ์ตามธรรมชาติสำหรับการรับภาษามาใช้เพื่อ

เรียนรู้การใช้ภาษา สนับสนุนให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ เป็นผลให้ผู้เรียนเกิดความสามารถและเกิดกลยุทธ์การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรม (Oxford and Crookall, 1990) สำหรับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) นักการศึกษาหลายท่าน Holliday (1994), Scott (1981), กุศยา แสงเดช (2545) รุ่งฤดี แพลงคร (2561) และวัชรพล วิบุรศริน (2558) ได้นำเสนอไว้อย่างสอดคล้องกันว่ามี 3 ขั้นตอน ในรูปแบบ 3P (PPP Teaching Model) ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาประยุกต์และขยายผลสำหรับการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ดังนี้ 1) ขั้นตอนการนำเสนอ (Presentation) 2) ขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ (Practice) และ 3) ขั้นตอนการนำไปใช้ (Production)

ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา คือ สมอง เนื่องจากสมองทำหน้าที่ทั้งในด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจทางภาษาและการสื่อสารภาษา สามารถเรียนรู้การใช้ภาษาได้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม และจะเรียนรู้จากการฟังเป็นลำดับแรก จากนั้นจะเป็นการออกเสียงหรือการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับของพัฒนาการทางสติปัญญา (Harmer, 2007) ทั้งนี้ หากมนุษย์ได้ทำกิจกรรมที่เกิดความพึงพอใจ ก็จะกระตุ้นวงจรแห่งความปิติ ทำให้อยากทำพฤติกรรมนั้นๆ อีก (ประณต คำฉิม, 2549; สถาบันวิทยาการการเรียนรู้, 2551: 20-22; อรรถวิทย์ จารึกจาริต, 2558) นอกจากนี้ สถาบันวิทยาการการเรียนรู้ (2550) ได้อธิบายไว้ว่า การนำองค์ความรู้เรื่องสมองและธรรมชาติการเรียนรู้ของสมองมาใช้ในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ทั้งในรูปแบบของกิจกรรมการเรียนรู้ บรรยายภาคในการเรียน สื่อการจัดการเรียนรู้ต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ เข้าใจ สามารถเรียนรู้และรับไว้ในความทรงจำระยะยาว ทั้งยังสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้มาใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม เป็นการสร้างศักยภาพสูงสุดในการเรียนรู้ของมนุษย์ ทั้งนี้ ฮาร์ดิมาน (Hadiman) นักการศึกษาจากมหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปกินส์ (John Hopkins University) ได้พัฒนารูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model) หรือ BTT ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่สอดคล้องกับการทำงานของสมอง แนวความคิดสำคัญ คือ ครูมีบทบาทต่อการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่เน้นสมองเพื่อส่งเสริมให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และการแก้ปัญหาสำหรับนักเรียนทุกระดับ (กานตรวี บุษยานนท์, 2559: 165 ; พิณพนธ์ คงวิจิตต์, 2556 : 4-6; Hadiman, 2012 : 473) ซึ่งรูปแบบการสอนนี้ประกอบด้วยการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ตามลำดับ ดังนี้ 1) การสร้างบรรยากาศด้านอารมณ์เพื่อการเรียนรู้ 2) สร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ทางกายภาพ 3) กำหนดประสบการณ์การเรียนรู้ 4) จัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ 5) ขยายความรู้และนำความรู้ไปใช้ และ 6) การประเมินการเรียนรู้ ทุกขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นจากงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ของสมอง ดังนั้นจึงเหมาะสำหรับผู้สอนทุกระดับที่

ต้องการปรับปรุงสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ทั้งด้านอารมณ์และด้านกายภาพ เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจภาพรวม (big picture) อันส่งเสริมพัฒนาการทางสมองและการเรียนรู้ ตลอดจนสร้างความเชี่ยวชาญด้านเนื้อหาที่กระตุ้นผู้เรียนให้ประยุกต์ใช้ความรู้ในความเป็นจริง และใช้ประโยชน์จากความเห็นป้อนกลับ และเทคนิคการประเมินที่หลากหลาย (กานต์วี นุชยานนท์, 2559) ดังผลวิจัยที่ปรากฏอยู่ทั้งงานวิจัยเชิงคุณภาพที่มุ่งเน้นการพัฒนาตัวบ่งชี้การจัดการเรียนรู้ที่เน้นสมอง (สิริกมล หมดมลทิน, 2549) และงานวิจัยเชิงทดลองที่พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยเน้นสมองเป็นฐานมีผลต่อความสามารถในการคิด (นริศรา เสือคล้าย, 2550) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติในการเรียน (รุจิเรขราณี กุลสุวรรณ, 2550) นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่ได้ทดลองกับการสอนภาษาพบว่า มีส่วนในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเรียนรู้คำศัพท์ (อรวรรณ บุญสมปาน, 2551) และพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย (อัษฎลี เฟื่องฟูชาติ, 2552) รวมถึงพัฒนาความสุขและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาไทย (พิณพนธ์ คงวิจิตต์, 2556)

อีกประการหนึ่งซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษาที่เกิดขึ้น คือ หลักสูตรซึ่งเกิดจากการตัดสินใจและวางแผนหลักสูตรภายใต้การศึกษาซึ่งกำหนดหลักสูตรหรือข้อมูลพื้นฐานด้านต่างๆ ประกอบด้วย เป้าหมายและอุดมการณ์ของชาติ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิชาการ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จิตวิทยา คุณธรรมและจริยธรรม (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2554:13-21) ทั้งนี้ หากเป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง เน้นการเสริมสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานในหน้าที่หรือพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนเฉพาะด้าน และเป็นหลักสูตรที่มีใช้ระยะเวลาในการเรียนรู้ไม่มากนักนั้น (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2552) และเป็นแนวทางให้บุคลากรทางการศึกษาใช้ในการวางแผนในการพัฒนาผู้เรียนได้ตรงตามเจตนารมณ์หรือเหมาะสมกับบริบทความพร้อมของชุมชน เป็นไปตามสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียน มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและทัศนคติทางบวกต่อการเรียนรู้ มีความเชื่อมั่นในตนเองและชี้นำตนเองได้นั้น จะจัดอยู่ในลักษณะของหลักสูตรเสริม (Davis and Rimm, 1994, pp. 104-106)

ด้วยลักษณะเฉพาะของหลักสูตรเสริมข้างต้น หากต้องการให้ได้การพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีการประเมินความต้องการจำเป็นของกลุ่มเป้าหมายก่อนลงมือปรับปรุงหรือแก้ไขปัญหา ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านทั้งในและต่างประเทศได้นำเสนอแนวคิด ทฤษฎี และกลวิธีที่เกี่ยวกับวิธีการดำเนินการวิจัยปฏิบัติการในรูปแบบต่างๆ ทั้งนี้ การวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของเจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan, 1996) ซึ่งเป็นที่ยอมรับอย่างมากที่สุดได้นำเสนอวงจรการวิจัยปฏิบัติการที่ยืดระยะเวลาในการปฏิบัติงานและกิจกรรมเป็นหลัก มีการ

ดำเนินการ 8 ขั้นตอน เรียงลำดับดังนี้ ขั้นตอนที่ 1) การระบุปัญหาเพื่อประเมินสถานการณ์ ขั้นตอนที่ 2) การประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อกำหนดแนวความคิดในการแก้ปัญหา ขั้นที่ 3) การกำหนดสมมติฐานที่จะเกิดขึ้นหลังจากปฏิบัติ ขั้นตอนที่ 4) การพัฒนาแผนปฏิบัติโดยระบุบทบาทและเป้าหมายที่ชัดเจนก่อนลงมือปฏิบัติ ขั้นตอนที่ 5) การลงมือปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการที่กำหนด ขั้นตอนที่ 6) การประเมินผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติเป็นระยะ ขั้นตอนที่ 7) การสะท้อนผลการปฏิบัติเพื่อหาข้อสรุปร่วมกันในแต่ละขั้นตอน และขั้นตอนที่ 8) การตัดสินใจปฏิบัติการในวงรอบปฏิบัติการต่อไป ด้วยกระบวนการดังกล่าวนี้ส่งผลดีต่อการแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติงานจริง สามารถดำเนินการไปพร้อมกับการทำงานปกติ มีความเชื่อมโยงระหว่างการคิดเชิงสะท้อนและการปฏิบัติอย่างชัดเจน มีการพิจารณาทบทวนทั้งก่อนระหว่างและหลังการวิจัย ทำให้ได้ผลการวิจัยที่สะท้อนกลับเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของตนเองนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นหรือการปรับแผนการทำงาน และตอบสนองวัตถุประสงค์เฉพาะที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนาทักษะและวิชาชีพ

จากความสำคัญและสภาพปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ โดยนำแนวคิดและขั้นตอนของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ภายใต้รูปแบบการสอนภาษา 3 ขั้น (PPP Teaching Model) ประยุกต์ใช้กับ แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน ภายใต้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model) ในลักษณะหลักสูตรเสริมที่พัฒนาขึ้นด้วยกระบวนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของเจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan) เพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศให้เกิดประสิทธิผลสูงขึ้น

คำถามการวิจัย

1. หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT) มีองค์ประกอบอะไรบ้าง แต่ละองค์ประกอบมีสาระสำคัญอย่างไร และเชื่อมโยงแนวความคิดสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับแนวคิดจัดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐานในลักษณะใด

2. หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT) ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิผลเพียงใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)
2. เพื่อประเมินประสิทธิผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

สมมติฐานของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่เรียนในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) มีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังและการพูดหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) หลังการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความสำคัญของการวิจัย

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ในครั้งนี้มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และการจัดการเรียนการสอนภาษาที่สองอื่นๆ ดังนี้

1. เป็นการนำแนวคิดและการวิจัยด้านการสอนภาษามาประยุกต์กับการพัฒนาหลักสูตรเพื่อสร้างหลักสูตรที่มีฐานการวิจัยรองรับ
2. นักศึกษาชาวต่างประเทศได้รับการเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร กล่าวคือ ส่งเสริมความสามารถในการฟังอย่างเข้าใจ และความสามารถในการสามารถพูดโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย ถูกต้อง คล่องแคล่ว และสอดคล้องกับบริบทสังคมวัฒนธรรม

3. ผู้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

4. สถาบันการศึกษาหรือหน่วยงานต่างๆ สามารถนำหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ที่พัฒนาขึ้นไปใช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างความสามารถทางภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศในสังกัดของตนเองได้

5. ผู้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศสามารถเอกสารประกอบการสอนของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ไปปรับใช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศในสังกัดของตนเองได้

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักศึกษาชาวต่างประเทศที่ลงทะเบียนเรียนสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรีตามระบบการศึกษาระดับอุดมศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสำรวจความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร คือ นักศึกษาชาวจีนที่ลงทะเบียนเรียนสาขาภาษาไทยระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2021 – 2022 จากมหาวิทยาลัยที่ได้รับการอนุมัติให้เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากกระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน (Ministry of Education of the People's Republic of China) จำนวน 48 แห่ง (ยิ่นเฟย เฉิน, 2662) และนักศึกษาชาวเกาหลีที่ลงทะเบียนเรียนสาขาภาษาไทยระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2021 – 2022 จากมหาวิทยาลัยที่ได้รับการอนุมัติให้เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากกระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐเกาหลี จำนวน 2 แห่ง เนื่องจากประชากรมีขนาดใหญ่และไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน จึงกำหนดขนาดตัวอย่างโดยการคำนวณจากสูตรไม่ทราบขนาดตัวอย่างของ W.G. Cochran Cochran, W. G. (1953) โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และระดับค่าความ

คลาดเคลื่อนร้อยละ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจึงใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 506 ตัวอย่าง ซึ่งผ่านเกณฑ์ตามที่เสนอไว้กำหนด

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองนำร่อง จำนวน 5 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาควิชาภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2/2021-2022 คณะภาษาและวัฒนธรรม ตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน

3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 20 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาควิชาภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2/2021-2022 คณะภาษาและวัฒนธรรม ตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยมีคุณสมบัติ ดังนี้

1. เป็นนักศึกษาที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามมาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษาแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน
2. เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษารายวิชาการสนทนาภาษาไทย
3. เป็นนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอกมีจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนนักศึกษาชาวต่างประเทศอื่นๆ และนิยมเข้ามาศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยมากที่สุด โดยระดับปริญญาตรีคิดเป็นร้อยละ 47.31 ระดับ ปริญญาโทคิดเป็นร้อยละ 50.62 และระดับปริญญาเอกคิดเป็นร้อยละ 46.7 (ศูนย์สารสนเทศอุดมศึกษา, 2562)

4. บริบทภาพรวมของมหาวิทยาลัยในสาธารณรัฐประชาชนจีน ภาควิชาภาษาไทยมหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง เป็นภาควิชาภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาลที่จัดการเรียนสอนภาษาไทยเป็นเวลา 53 ปี และเป็นภาควิชาภาษาไทยดีเด่นระดับชาติ

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

ตัวแปรตาม คือ ทักษะการฟังการพูดในภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 1.ความเข้าใจความหมาย 2. ความถูกต้องตามระเบียบภาษา 3.ความชัดเจนในการออกเสียง 4.ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และ 5.ความสมบูรณ์ของคำตอบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ หมายถึง คุณลักษณะเชิงพฤติกรรมของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่แสดงออกถึงทักษะในการฟังและทักษะในการพูดในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในการใช้ชีวิตส่วนตัวและชีวิตการทำงาน ซึ่งวัดผลด้วยแบบประเมินทักษะการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ ดังนี้

1.1) ความเข้าใจความหมาย หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย

1.2) ความถูกต้องตามระเบียบภาษา หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคถูกต้องตามหลักภาษา สามารถปรับให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนา และสถานที่ในการพูด

1.3) ความชัดเจนในการออกเสียง หมายถึง การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษาตลอดในการพูด

1.4) ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร หมายถึง การใช้กลวิธีต่างๆ ในการสื่อสาร ทั้งคำพูด เช่น ใช้คำเสริม การพูดซ้ำ การเว้นจังหวะ การผลัดกันพูด การใช้คำเชื่อมถ้อยคำ และไม่ใช้คำพูด เช่น สีน้หน้า แวดตา กริยาท่าทาง โทนเสียงเพื่อช่วยให้การสื่อสารเป็นอย่างไรราบรื่นจนประสบความสำเร็จโดยไม่หยุดชะงักกลางคัน

1.5) ความสมบูรณ์ของคำตอบ หมายถึง การพูดที่แสดงข้อมูลครบถ้วนตามบริบทและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจตรงกัน

2. หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT) หมายถึง หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้นที่พัฒนาขึ้นตามกระบวนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของเจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan) 8 ขั้นตอน มี 6 องค์ประกอบ ดังนี้

2.1) หลักการหลักสูตร

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT) เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นตามแนวคิดตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) และรูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model) สนับสนุนให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ถูกต้องตามความหมายมากกว่าถูกต้องตาม

ไวยากรณ์หรือการออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา กระตุ้นผู้เรียนให้ประยุกต์ใช้ความรู้ในความเป็นจริงด้วยการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ภายใต้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีความสุข

2.2) จุดประสงค์หลักสูตร

เพื่อเสริมสร้างมีความรู้เกี่ยวกับการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีความสามารถในการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และมีความคิดเห็นที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

2.3) โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตร

โครงสร้างเนื้อหาในหลักสูตรเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย ประเพณีไทย และสื่อสังคมออนไลน์ ความรู้ทางภาษาไทยในห้องเรียน (Classroom language) ระดับกลาง-ดี การประยุกต์ใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ ประโยค คำศัพท์สำหรับการจัดการเรียนรู้ในระดับกลาง-ดี มีการจัดการเรียนการสอนรวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง ใช้สำหรับเตรียมความพร้อมด้านภาษาและเนื้อหา จำนวน 6 ชั่วโมง ฝึกปฏิบัติการฟังพูด จำนวน 12 ชั่วโมง และใช้เวลาในการทดสอบก่อนเรียน ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนรายบุคคลและทดสอบหลังเรียน จำนวน 6 ชั่วโมง

2.4) กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีการจัดการเรียนรู้ 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นตอนนำเสนอ ขั้นตอนฝึกปฏิบัติ และขั้นตอนนำไปใช้ (Production) ซึ่งเป็นการประยุกต์ใช้รูปแบบ 3P (PPP Teaching Model) ตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) บูรณาการกับรูปแบบการสอน เบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

2.5) สื่อการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้ในหลักสูตรประกอบด้วย แบบเรียนสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ วิดีทัศน์คำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ PowerPoint ประจำหน่วยการเรียนรู้ และวีดิทัศน์จากสื่อออนไลน์

2.6) การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลในหลักสูตร ประกอบด้วย การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นการประเมินผลด้วยการปฏิบัติการสนทนาของผู้เรียนตามสภาพจริง โดยผู้สอนแจ้งเกณฑ์การประเมินให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้า ด้วยประเมินการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงด้วยแบบวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ และการสะท้อนความคิดของผู้เรียน

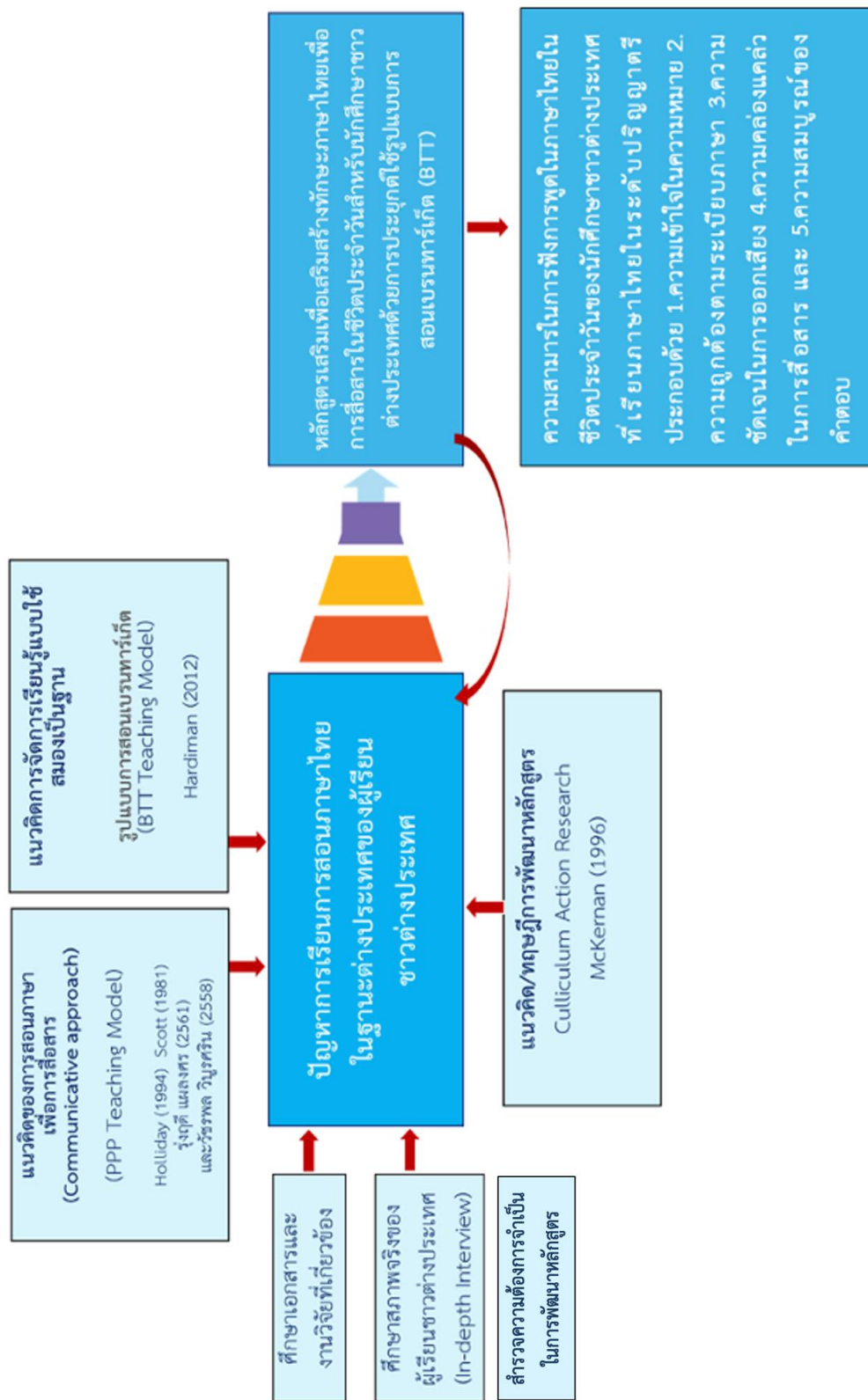
4. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังและการพูดหลังการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) กว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

5. **นักศึกษาชาวต่างประเทศ** หมายถึง ผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนรู้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และเรียนสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรีตามระบบการศึกษาระดับอุดมศึกษา

6. **การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ** หมายถึง การสอนภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวต่างประเทศหรือผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนรู้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาไทยตามระบบการศึกษาระดับอุดมศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศโดยประยุกต์ใช้การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

- 1.1 ความหมายของเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 1.2 ความเป็นมาของการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
- 1.3 หลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
- 1.4 แนวการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

2. แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

- 2.1 ความหมายการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
- 2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

3. ทักษะการฟังการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ

- 3.1 ความสำคัญและความหมายของทักษะการฟังในฐานะภาษาต่างประเทศ
- 3.2 ความสำคัญและความหมายของทักษะการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ
- 3.3 องค์ประกอบของทักษะการฟังในฐานะภาษาต่างประเทศ
- 3.4 องค์ประกอบของทักษะการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ
- 3.5 การประเมินผลทักษะการฟังการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ

4. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยเน้นสมองด้านภาษาศาสตร์

- 4.1 สมองกับการเรียนรู้
- 4.2 สารเคมีในสมองกับการเรียนรู้
- 4.3 ความหมายและความสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยเน้นสมองด้านภาษา

5. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

5.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

5.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

6. แนวคิดทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตร

- 6.1 ความหมายของหลักสูตร

- 6.2 ความหมายของหลักสูตรเสริม
- 6.3 ลักษณะของหลักสูตรเสริม
- 6.4 องค์ประกอบของหลักสูตรเสริม
- 6.5 การพัฒนาหลักสูตรเสริม

7. การวิจัยปฏิบัติการทางการศึกษา

- 7.1 ความหมายของการวิจัยปฏิบัติการ
- 7.2 หลักการสำคัญของการวิจัยปฏิบัติการ
- 7.3 กระบวนการวิจัยปฏิบัติการทางการศึกษา

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 8.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปัญหาทักษะการฟัง-การพูดภาษาที่สอง
- 8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
- 8.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1 ความหมายของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ภาษาที่สอง (Second language, L2) ตามความหมายในพจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) หมายถึง ภาษาที่ผู้เรียนเรียนรู้หลังจากภาษาแรก เป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญในสังคม ในฐานะภาษาราชการ ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร เพื่อการศึกษาเพื่อธุรกิจ และเพื่อการเมือง การปกครอง (ราชบัณฑิตยสถาน. 2553: 397)

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง มีนักการศึกษา Mitchell and Myles (1998) และ Gass and Selinker (2001) อธิบายว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างสอดคล้อง หมายถึง กระบวนการในการเรียนรู้ภาษาหนึ่งนอกเหนือจากการเรียนรู้ภาษาแม่ของตนซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ภาษาแม่ ซึ่ง Nunan (1991) และ Ellis (1997) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า กระบวนการที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้นสามารถเกิดขึ้นทั้งในและนอกห้องเรียน ทั้งนี้ การเรียนรู้นอกห้องเรียนจะเป็นเรียนรู้ภาษาอย่างไม่เป็นทางการจากการปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน

นอกจากนี้ Ricardo E. Schütz (2019: ออนไลน์) ได้กล่าวถึงสมมติฐานว่าด้วยการเรียนรู้กับการรับภาษา (the acquisition-learning hypothesis) ของสตีเฟน คราเชน (Stephen Krashen) ผู้เชี่ยวชาญในสาขาภาษาศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง ไว้ว่า การแสดงออกของภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมี 2 ระบบ ดังนี้

1) ระบบรับรู้ (acquired system) เป็นผลผลิตของกระบวนการใต้สำนึก (subconscious process) ที่ใกล้เคียงกับเด็กใช้ในการรับภาษาแรก ระบบนี้อาศัยการมีปฏิสัมพันธ์ที่มีความหมายในภาษาที่กำลังใช้หรือการสื่อสารแบบธรรมชาติ (natural communication) ซึ่งผู้สนทนาไม่ได้เกี่ยวข้องกับประโยคที่เตรียมมาแต่ใช้กระบวนการสื่อสารนั้นให้เกิดผล มีการสอนแบบอุปนัยที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

2) ระบบเรียนรู้ (learned system) เป็นผลผลิตของการสอนที่เป็นทางการและเกี่ยวข้องกับกระบวนการที่มีสำนึก (conscious process) ซึ่งก่อให้เกิดความรู้แบบมีจิตสำนึกกับภาษา เช่น ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ มีการสอนแบบนินัยที่ยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง

จากการศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สรุปได้ว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นกระบวนการในการเรียนรู้ภาษาหนึ่งนอกเหนือจากการเรียนรู้ภาษาแม่ของตนและเกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ภาษาแม่ สามารถเกิดขึ้นทั้งในและนอกห้องเรียน ซึ่งการเรียนรู้นอกห้องเรียนนั้นเป็นเรียนรู้ภาษาอย่างไม่เป็นทางการจากการปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน ทั้งนี้ หากจัดการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางจะส่งผลให้ผู้เรียนกลายเป็นผู้รับรู้อาษา สามารถสื่อสารภาษาที่สองได้อย่างเป็นธรรมชาติและเกิดผลดีกว่าการจัดการเรียนรู้โดยยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง

1.2 ความเป็นมาของการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเป็นเครื่องหมายแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมของไทย แม้ว่าภาษาไทยยังไม่ใช่ภาษาที่ทั่วโลกนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารในระดับสากล แต่ภาษาไทยเป็นภาษาหนึ่งที่ได้รับคามนิยมจากชาวต่างประเทศ ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเรื่อยมาจนสมัยรัตนโกสินทร์ซึ่งมีหลักฐานว่าการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศนั้นเริ่มจากภรรยาอเมริกันชาวอเมริกัน ทั้งนี้เป็นการจัดการศึกษาตามอัธยาศัยเพื่อใช้ประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารกับชาวไทย (ปรียา หิรัญประดิษฐ์, 2545; วัชรพล วิบูลยศริน, 2558; สำเนาจดหมายเหตุ อ้างถึงใน อัมพร พงษ์ธา, 2517)

การเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเริ่มต้นขึ้นเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2479 ณ โรงเรียนตะวันออกและอัฟริกันศึกษาหรือไซแอส (School of Oriental and African Studies: SOAS) มหาวิทยาลัยลอนดอน (University of London) โดยถือเอาการบรรยายความรู้เรื่องเมืองสยามจากอาจารย์ จี เอน โอเวน ดร.ควอริทซ์ เวลล์ และอาจารย์เอช เอส โอนิลล์ การบรรยายในยุคแรกเป็นภาษาอังกฤษก่อนเริ่มการเรียนการสอนภาษาและวรรณกรรมไทยจนได้รับความสนใจกันอย่างกว้างขวาง (ประพนธ์ เรื่องณรงค์, 2541) นอกจากนี้ สมพงษ์ วิทาศักดิ์พันธ์ุ (2549: 3-9) อธิบายเพิ่มเติมว่าพัฒนาการการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ แบ่งออกเป็น 5 ยุค ดังนี้

1) ยุคจักรวรรดินิยมอเมริกา (2495-2514) หรือ ยุคภาษาไทยเพื่อการทหารและสงครามจิตวิทยา เป็นช่วงแรกที่ภาษาไทยได้รับการยอมรับให้เป็นภาษาสำคัญที่เจ้าหน้าที่ทางการทูต เจ้าหน้าที่ทางทหาร อาจารย์ นักวิชาการนักจิตวิทยา-มานุษยวิทยา และอาสาสมัครหน่วยสันติภาพอเมริกันต้องศึกษาเรียนรู้เพื่อเข้าใจคนไทย สังคมไทย และทำสงครามจิตวิทยาให้ประชาชนอยู่ฝ่ายสหรัฐอเมริกา ยุคนี้ มีการสร้างตำราเรียนภาษาไทยสำหรับชาวอเมริกันและถูกนำไปใช้เป็นตำราสำหรับการสอนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาที่สำคัญหลายแห่ง เช่น มหาวิทยาลัยวอชิงตัน มหาวิทยาลัยคอร์เนล มหาวิทยาลัยมิชิแกน และมหาวิทยาลัยฮาวาย เป็นต้น

2) ยุคโลกาภิวัตน์หรือยุคเศรษฐกิจตลาดโลก (2525-2535) หรือยุคภาษาไทยเพื่อการบริหารจัดการกับคนท้องถิ่น ภาษาไทยจึงมีบทบาททางการค้าและการอุตสาหกรรมระดับภูมิภาคและระดับโลก ส่งผลให้มีการเลือกเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษาเพื่อรองรับการทำงานในบริษัทนานาชาติ ในยุคนี้ยังคงใช้หนังสือหรือตำราเรียนของยุคก่อน แม้จะมีการสร้างตำราเรียนเฉพาะสถานศึกษาขึ้นแต่ไม่ได้มีการตีพิมพ์เผยแพร่ทั่วไปมากนัก

3) ยุคเศรษฐกิจเอเชีย (2535-2545) หรือ Asia Age ทำให้ภาษาไทยกลายเป็นฐานะและบทบาทเป็นภาษาเพื่อการพาณิชย์และการท่องเที่ยว ยุคนี้เป็นจุดเริ่มต้นที่ก่อให้เกิดการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษาของประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ภาครัฐเริ่มเข้ามามีบทบาทในการสนับสนุนการประมุขวิชาการและการพัฒนาตำราเรียนเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ ผลของยุคเศรษฐกิจเอเชียนี้ทำให้เกิดโรงเรียนนานาชาติเป็นจำนวนมากเพื่อรองรับบุตรหลานของชาวต่างประเทศที่เข้ามาทำงานใน

ประเทศไทยและรองรับบุตรหลานชาวไทยที่แต่งงานกับชาวต่างประเทศหรือครอบครัวชาวไทยที่ประสงค์ส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติ

4) ยุคคลื่นอุดมศึกษาเอเชีย (2545 เป็นต้นมา) หรือ ภาษาไทยเพื่อเศรษฐกิจทุนนิยมเสรี ยุคนี้เกิดปรากฏการณ์นักศึกษาจีนและนักศึกษาจากประเทศเพื่อนบ้านเข้ามาศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาไทยจำนวนมาก ทั้งยังมีการจัดการประชุม การสัมมนา และการอบรมเชิงปฏิบัติการด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศต่างประเทศตามสถาบันอุดมศึกษาอย่างแพร่หลาย รวมทั้งเริ่มมีการเปิดสอนวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และเปิดการสอนภาษาไทยระดับบัณฑิตศึกษาศาขการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศขึ้นที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยในภูมิภาคเอเชียได้เปิดการสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกในระดับปริญญาตรีอย่างเป็นทางการนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2492 ณ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง ต่อมา ปี พ.ศ. 2509 ณ มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ เป็นต้น นับเป็นยุคทองของการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เนื่องจากอาจารย์ภาษาไทยยังได้รับเชิญไปสอนภาษาไทยในต่างประเทศจำนวนมากและยังคงต้องการมากขึ้นจนกระทั่งปัจจุบัน

5) ยุคการขยายตัวของศูนย์ภาษาและวัฒนธรรมไทยและนิทรรศการการศึกษาไทยในต่างประเทศ (2550 เป็นต้นมา) ยุคนี้มีผู้เรียนชาวต่างประเทศที่เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะนักศึกษาจากประเทศจีน ด้วยเหตุนี้ สำนักงานการอุดมศึกษาจึงได้ร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาของไทยจัดนิทรรศการการศึกษาไทยขึ้น โดยเน้นที่เมืองใหญ่และหลายเมืองในประเทศจีน ทั้งยังได้จัดตั้งศูนย์ของมหาวิทยาลัยเพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมไทยในต่างประเทศ ทั้งในสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และจีน เป็นต้น ยุคนี้ถือเป็นนโยบายเชิงรุกด้านการศึกษาของรัฐบาลและ สถาบันอุดมศึกษาไทยเป็นการรองรับการเปิดประเทศด้วยด้านการศึกษาของจีนและนำไปสู่การรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนต่อไป

จากข้อความข้างต้น สอดคล้องกับ อัครา บุญทิพย์ (2549: ออนไลน์) ที่ได้อธิบายไว้ว่า การเรียนภาษาไทยถือเป็นศาสตร์ในวิชาสาขามนุษยศาสตร์หรือสังคมศาสตร์ซึ่งมหาวิทยาลัยในต่างประเทศเปิดสอนมานานแล้ว เช่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย จีน ญี่ปุ่น และเกาหลี ซึ่ง ศรีวิไล พลมณี (2552) อธิบายเพิ่มเติมว่า แม้ความนิยมและความต้องการเรียนภาษาไทยในต่างประเทศช่วงแรกยังมีไม่มากนัก แต่นโยบายการผลิตบุคลากรที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับประเทศไทยและกับคนไทยในด้านสังคม การเมืองการค้า การศึกษา วิถีชีวิตและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศเหล่านี้จึงได้เปิดสอนภาษาไทยขึ้นเป็นวิชาเลือกหรือวิชาเลือกบังคับในหมวดหนึ่งของ

กลุ่มวิชาในหลักสูตร ซึ่งจากการสำรวจของกองวิเทศสัมพันธ์ กระทรวงการต่างประเทศ (2544) พบว่า มีสถาบันอุดมศึกษาทั้งในเอเชีย ยุโรป อเมริกา และออสเตรเลีย ประมาณ 114 สถาบัน เปิดสอนวิชาภาษาไทยหรือหลักสูตรเกี่ยวกับประเทศไทย สำหรับในประเทศไทย วัชรพล วิบูลยศรีน (2553) อธิบายว่า การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เริ่มเข้าสู่การศึกษาในระบบในปี พ.ศ. 2530 รายละเอียดสรุปได้ ดังนี้

1) ปีพ.ศ. 2533 มหาวิทยาลัยมหิดลเปิดหลักสูตรภาษาไทยระดับกลางในระดับประกาศนียบัตร สอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศของสถาบันภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท เมื่อ

2) ปีพ.ศ. 2534 ศูนย์ไทยศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่เปิดหลักสูตรการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ

3) ปีพ.ศ. 2534 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เปิดหลักสูตรนานาชาติสาขาไทยศึกษา ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกสำหรับผู้เรียนชาวไทยและชาวต่างประเทศ

4) ปีพ.ศ. 2546 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เปิดหลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ สำหรับผู้เรียนชาวไทยและชาวต่างประเทศในระดับประกาศนียบัตร

5) ปีพ.ศ. 2549 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เปิดหลักสูตรระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

เมื่อประเทศไทยก้าวสู่การเป็นสมาชิกในสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน (ASEAN: The Association of South East Asian Nations) อย่างสมบูรณ์ ใน พ.ศ.2558 (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์: ออนไลน์) ประเทศสมาชิกอาเซียนต่างเล็งเห็นความจำเป็นในการส่งเสริมให้ประชาชนของตนเรียนรู้ภาษาประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลให้เกิดความสนใจเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมากขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยหัวข้อ "การเตรียมบุคลากรเพื่อรองรับการเปิดตลาดอาเซียน" ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ระบุว่าภาษาไทยจึงได้รับความสนใจและมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าภาษาอังกฤษ ทั้งในการสื่อสารและการมีงานทำ เนื่องจากประเทศไทยถือเป็นศูนย์กลางของอาเซียน (สำนักข่าวMThai, 2555: ออนไลน์)

ประเทศสมาชิกอาเซียน 10 ประเทศ ที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับมหาวิทยาลัยถึง 7 ประเทศ ประกอบด้วย สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย เวียดนาม กัมพูชา เมียนมา และไทย (อารยา อนันต์ประภคิต, 2559) รวมถึงกลุ่มประเทศอาเซียนบวก 3 ซึ่งหมายรวมสาธารณรัฐประชาชนจีน ประเทศญี่ปุ่น และสาธารณรัฐเกาหลี(เกาหลีใต้) ต่างก็มีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับมหาวิทยาลัยทุกประเทศเช่นกัน โดยเฉพาะภาครัฐบาลจีนก็ยังคงที่สนับสนุนให้พลเมืองเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างกว้างขวาง ไม่เพียงเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันเท่านั้นแต่ยังประโยชน์ต่อยุทธศาสตร์สำคัญของชาติอีกด้วย (พรทิพย์ ตันติวิเศษศักดิ์ และอดิศร ณ อุบล: 2561)

จากการศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ สรุปได้ว่า ในช่วงระยะแรกเป็นการศึกษาตามอัธยาศัยที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ศักยภาพ ความพร้อมและโอกาส โดยศึกษาจากบุคคล ประสบการณ์สังคม สภาพแวดล้อมและสื่อหรือแหล่งความรู้อื่นๆ ต่อจากนั้นจึงขยายวงกว้างไปทั่วทุกภูมิภาค เห็นได้จากสถาบันอุดมศึกษาทั้งใน ยุโรป อเมริกา เอเชีย และออสเตรเลียซึ่งการเปิดสอนวิชาภาษาไทยหรือหลักสูตรเกี่ยวกับประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับสถาบันการศึกษาไทยทุกระดับที่ได้เปิดการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศทั้งในหลักสูตรปกติและหลักสูตรพิเศษ ด้วยเหตุนี้การพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจึงเป็นสิ่งสำคัญจำเป็นที่ควรได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนที่เพิ่มมากขึ้นและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

1.3 หลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2552: 110-111) ได้อธิบายว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศพบว่า สถาบันการศึกษาต่างๆ ได้จัดหลักสูตรการเรียนสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศใน 5 คือ

- 1) หลักสูตรระดับปริญญาบัตรเป็นหลักสูตรที่จัดให้แก่ผู้เรียนที่เลือกวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอก หรือวิชาโท เมื่อสำเร็จหลักสูตรจะได้รับปริญญาตรีวิชาเอกภาษาไทยหรือวิชาโทภาษาไทย
- 2) หลักสูตรเฉพาะด้านเป็นหลักสูตรภาษาไทยที่เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรใหญ่
- 3) หลักสูตรระยะสั้นเป็นหลักสูตรที่สถาบันการศึกษาจัดให้ผู้เรียนได้เรียนในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เช่น รายวิชาละ 30 ชั่วโมง 50 ชั่วโมง 100 ชั่วโมง โดยอาจแบ่งเป็นภาษาไทยใน

ระดับ พื้นฐาน (BasicThai) ภาษาไทยระดับกลาง(IntermediateThai) และภาษาไทยระดับสูง (Advanced Thai)

4) หลักสูตรพิเศษเป็นหลักสูตรที่ผู้สอนจัดตามจุดประสงค์ของผู้เรียน

5) หลักสูตรเร่งรัดเป็นหลักสูตรที่สถาบันการศึกษาจัดให้ผู้เรียนที่มีเวลาน้อย

นอกจากนี้ (อารยา อนันต์ประภคิต, 2559) ได้อธิบายถึงสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในประเทศไทยที่มีการพัฒนาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในประเทศไทยให้มีความหลากหลายยิ่งขึ้น สรุปได้ดังนี้

1) หลักสูตรปริญญาเอก เช่น หลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาไทยศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา

2) หลักสูตรปริญญาโท เช่น หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาคติชนวิทยา มหาวิทยาลัยนเรศวร

3) หลักสูตรปริญญาตรี เช่น หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง และหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

4) หลักสูตรตามโครงการความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ เช่น ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย และวิชาเอกภาษาเกาหลีแบบ 3+1 ร่วมกับมหาวิทยาลัยพูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ สาธารณรัฐเกาหลี ที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มีหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย แบบ 3.5+0.5 ร่วมกับมหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศกวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน

5) หลักสูตรเตรียมความพร้อม เช่น โครงการเตรียมความพร้อมภาษาไทยแบบเข้มสำหรับนิสิตนานาชาติ (Preparatory Intensive Thai Language Program for International Students - PTPI) ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งสอนภาษาไทยแบบเข้มสำหรับชาวต่างประเทศที่ต้องการจะเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรปกติของ มศว. หรือของมหาวิทยาลัยอื่นๆ ที่ใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอน

6) หลักสูตรภาษาไทยระยะสั้น เช่น หลักสูตรภาษาไทยสำหรับนักการทูตอาเซียน (Thai Language Learning for ASEAN Diplomats) และหลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ แบบเข้มสำหรับผู้บริหารระดับสูงบริษัทข้ามชุง เพื่อความพร้อมในการมาเป็นผู้บริหารประจำประเทศไทย โครงการนี้ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยฮันุกูภาษาและกิจการต่างประเทศ ซึ่งมีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒเป็นผู้รับผิดชอบ นอกจากนี้ยังมีหลักสูตรภาษาไทยพื้นฐานสำหรับชาวต่างชาติ (Basic Thai for Foreigners) ของศูนย์อบรมภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หรือหลักสูตรภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ (Thai for Foreigners) คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากการศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ สรุปได้ว่า หลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่สถาบันอุดมศึกษาเปิดสอน มี 5 ประเภท ได้แก่ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต หลักสูตรระดับประกาศนียบัตร หลักสูตรบริการที่ไม่ได้กำหนดระดับ หลักสูตรเร่งรัดหรือหรือหลักสูตรระยะสั้น และสูตรแลกเปลี่ยนระหว่างสถาบันซึ่งหลักสูตรแต่ละประเภทมีจุดมุ่งหมายต่างกัน ทั้งนี้ หลักสูตรเร่งรัดหลักสูตรเร่งรัดหรือหรือหลักสูตรระยะสั้นเป็นหลักสูตรที่เปิดเป็นประจำเพื่อพัฒนาศักยภาพเฉพาะด้าน ผู้วิจัยจึงกำหนดหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นให้อยู่ในลักษณะหลักสูตรระยะสั้นเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ

1.4 แนวการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

นักภาษาศาสตร์แบ่งภาษาเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ (first language or mother tongue) ภาษาที่สอง (second language) และภาษาต่างประเทศ (foreign language) การเรียนรู้ภาษาทั้ง 3 ประเภทมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้ ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่หมายถึง ภาษาที่ผู้เรียนใช้เป็นภาษาหลักในการสื่อสารในพื้นที่หรือประเทศเดียวกัน และเป็นภาษาที่พูดได้ตั้งแต่กำเนิด ด้วยเหตุนี้ การสอนภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนที่ไม่ได้พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ จึงมีแนวทางที่สอดคล้องกับแนวทางการสอนภาษาต่างประเทศ (กิ่งกาญจน์ บุรณสินวัฒน์กุล, 2563: ออนไลน์; รุ่งฤดี แผลงศรี, 2561)

แนวคิดวิธีสอนและเทคนิคสอนภาษาต่างประเทศมีพัฒนาการเป็นของตนเองมาตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 19 ต่อจากนั้น Howatt (1984) ได้อธิบายว่า จุดเปลี่ยนแปลงสำคัญที่สุดของการพัฒนาการเรียนภาษา สรุปได้ว่า การนำเสนอวิธีการสอนแบบตรงหรือ Direct Method ในช่วงต้นทศวรรษที่ 70 ส่งผลกระทบต่อแนวทางการสอนภาษา ทำให้เกิดมุมมองใหม่ต่อวิธีการสอนภาษาต่างประเทศ

จากจุดเริ่มต้นจนของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศผ่านการศึกษาระบบแนวคิดและระเบียบวิธีการสอนที่นำมาใช้ต่างปรับเปลี่ยนอย่างต่อเนื่องตามทฤษฎีการเรียนรู้และจิตวิทยาทางการศึกษา แนวคิดของการสอนภาษาต่างประเทศจึงมีหลายวิธีการและพัฒนาไปตามความนิยมในแต่ละยุคสมัย แต่แนวคิดของการสอนภาษาต่างประเทศที่นักการศึกษาส่วนใหญ่กล่าวถึงอยู่เสมอจนถึงปัจจุบัน ประกอบด้วย 8 แนวคิด (นวลทิพย์ เพิ่มเกษร, 2554; รุ่งฤดี แผลงศร, 2561; วัชรพล วิบูลศรีน, 2558; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2531 และ Richards and Rodgers, 1986) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) แนวคิดของการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar-translation method) เป็นการสอนแบบไวยากรณ์และแปลหรือเรียกอีกหนึ่งว่า การสอนแบบคลาสสิก (Classical method) เป็นการศึกษาลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาและการใช้การแปลแทนความเข้าใจ เนื่องจากการสื่อสารในภาษาไม่ใช่เป้าหมายของการเรียน ผู้เรียนจึงได้รับการสอนเบื้องต้นเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนเอง ไม่เน้นการออกเสียงคำในภาษาเป้าหมายที่ถูกต้อง เน้นการท่องจำไวยากรณ์เป็นสำคัญ จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถพูดภาษานั้นๆ ได้ แม้เรียนมาเป็นเวลานาน ปัจจุบันนี้วิธีการสอนนี้จึงไม่นิยมใช้กันในการสอนภาษาต่างประเทศแล้ว

2) แนวคิดของการสอนแบบตรง (Direct method) เป็นการสอนที่ตรงข้ามกับวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องท่องคำศัพท์หรือจดจำหลักเกณฑ์ทางภาษามากนัก แต่ผู้เรียนเรียนภาษาในสถานการณ์จริง ดังนั้น ความสำคัญอยู่ที่ผู้เรียนได้สร้างความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุและแนวคิดกับความสอดคล้องของคำในภาษาเป้าหมาย เป้าหมายแรกในแนวคิดนี้คือ ให้ผู้เรียนคิดและพูดออกมาเป็นภาษาเป้าหมาย ไม่สามารถใช้ภาษาแม่ในชั้นเรียนได้ ผู้สอนจะนำสิ่งของและสื่อของจริงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเพื่อสร้างความเข้าใจภาษาและสอนไวยากรณ์แบบอ้อมๆ ผ่านหัวข้อเรื่องนั้น จุดเน้น ไม่ได้อยู่ที่คำกริยา การประสมคำกริยา การแปลหรือกฎเกณฑ์ของภาษา แต่เป็นการสอนไวยากรณ์ผ่านเนื้อหา ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ คำกริยา และลักษณะทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมเกี่ยวกับหัวข้อนั้นด้วยการใช้ภาษา และการพูดประโยคต่างๆ ซ้ำๆ

3) แนวคิดของการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual method) เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงความเชื่อเกี่ยวกับวิธีการเรียนของมนุษย์ซึ่งได้รับอิทธิพลจากแนวคิดทางจิตวิทยา กลุ่มพฤติกรรมนิยม รวมทั้งแนวคิดที่ว่าด้วยการเรียนรู้ภาษาเชิงโครงสร้างได้รับการยอมรับและผสมผสานกันออกมาเป็นวิธีการและกระบวนการเรียนรู้ภาษา จุดเน้นของการสอนแบบฟังพูดคือ โดยเริ่มมาจากการฟังให้เข้าใจก่อนแล้วจึงพูด ผู้เรียนจึงเรียนรู้ได้จากการฟังแล้วฝึกหรือทำซ้ำเพื่อ

การออกเสียงให้ถูกต้อง พัฒนาสู่การจดจำวิธีการสนทนา และฝึกท่องจำโครงสร้างของภาษา ทั้งนี้ พื้นฐานของแนวคิดนี้เชื่อว่า ยิ่งผู้เรียนฝึกฝนมากจะกลายเป็น “นิสัย” และจะสามารถพูดภาษาต่างประเทศเมื่อจำเป็นได้ แต่ความเป็นจริงกลับไม่เกิดประสิทธิผลทางภาษาแต่อย่างใด แม้ผู้เรียนที่เรียนรู้ตามแนวคิดของ การสอนแบบฟัง-พูด ยังคงจำบทสนทนาได้ แต่กลับไม่สามารถพูดภาษาต่างประเทศที่ศึกษาได้ แนวคิดนี้จึงไม่บรรลุวัตถุประสงค์หลักได้เพราะไม่มีโอกาสสื่อสารจริงในชั้นเรียน ผู้เรียนเรียนและเข้าใจการพูดตามบทที่กำหนดไว้ แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าคนอื่นในสังคมไม่ได้แสดงออกหรือพูดตามบทที่กำหนดไว้นั่นเอง

4) แนวคิดของการสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) เป็นแนวคิดพัฒนาโดย จอร์จี โลซานอฟ (Georgi Lozanov) นักจิตวิทยาชาวบัลแกเรีย (The Learning Doorway) โดยการใช้ละคร ศิลปะ การออกกำลังกาย และจิตบำบัดทางการสื่อสารแบบชักชวน-ไม่ชักชวน ร่วมกับวิธีสอนการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาต่างประเทศแบบดั้งเดิม เป้าหมายคือเพื่อให้ผู้เรียน ซึมซับเนื้อหาบทเรียน สามารถใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยปราศจากความตึงเครียดหรือความเหนื่อยล้าการเรียนภายใต้บรรยากาศภายในชั้นเรียนที่ผ่อนคลาย ผู้เรียนไม่รู้สึกถูกข่มขู่คุกคาม ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนจะเป็นบุคคลที่ผู้เรียนวางใจ เน้นการจัดบรรยากาศการเรียนรู้ให้เป็นธรรมชาติ เป็นกันเอง สนุกสนานหรือเหมือนการพักผ่อน เพื่อให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้กิจกรรมต่างๆ ทั้งการเล่นละคร บทบาทสมมติ การเล่นเกมแบบต่างๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำได้ดียิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม แนวคิดของการสอนแบบชักชวนกลับไม่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เพราะไม่เหมาะกับผู้เรียนกลุ่มใหญ่ เนื่องจากผู้สอนอาจดูแลไม่ทั่วถึง และไม่มีตำราเล่มใดนำแนวคิดดังกล่าวมาใช้จึงเป็นเรื่องยากสำหรับผู้สอนที่จะนำมาปรับใช้ในชั้นเรียนทั่วไป

5) แนวคิดของการสอนแบบเงียบ (Silent way) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีแนวคิดพื้นฐานใกล้เคียงกับวิธีสอนแบบธรรมชาติ ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยคาเลบ แกทเท็กโน (Caleb Gattegno) โดยผู้สอนต้องอยู่ในความเงียบให้ได้เป็นเวลานาน ผู้เรียนจะรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง ตามความเชื่อของแนวคิดนี้ ผู้เรียนจะเป็นผู้เริ่มต้นการเรียนรู้และรับภาษาอย่างเป็นอิสระเพราะการสอนแบบเงียบจะเอื้อให้เกิดสภาพแวดล้อมเช่นนี้ในชั้นเรียน ผู้สอนแสดงภาษาให้ดูเป็นตัวอย่างก่อน แล้วเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเพื่อผลิตภาษาตามตัวอย่าง กล่าวคือผู้สอนจะสอนการออกเสียงคำต่างๆ ด้วยการใช้อุปกรณ์การสอนที่เป็นแท่งไม้เป็นจุดเริ่มต้นและอุปกรณ์อื่นๆ ต่อมาสอนรูปประโยคต่างๆ โดยนำเอาคำมารวมกัน ฝึกอ่านประโยคต่างๆ ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นโดยอาศัยแผนภูมิและผู้สอนพูดให้น้อยที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนฝึกพูดและคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ภาษาออกมา ผู้เรียนจะมีบทบาทในการพูดค่อนข้างสูง ที่ให้บทบาทของผู้สอนเป็นเหมือนผู้ให้คำปรึกษาคอยบอกคำหรือประโยคที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดขึ้นในห้องเรียน

6) แนวคิดของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response: TPR) เป็นแนวคิดที่พัฒนาขึ้นโดยนักจิตวิทยา ชื่อ เจมส์ อัชเชอร์ (James Asher) ภายใต้พื้นฐานหลักการที่ว่ามนุษย์เรียนรู้ได้ดีเมื่อร่างกายและจิตใจสัมพันธ์กัน ผู้เรียนจำเป็นต้องตอบสนองแบบไม่ใช่คำพูด แต่ตอบสนองด้วยท่าทาง เมื่อได้รับคำสั่งต่างๆ จากผู้สอน จากนั้นผู้สอนก็จะทราบว่าผู้เรียนเข้าใจคำสั่งหรือไม่ ทั้งนี้ควรเริ่มจากคำสั่งง่ายไปสู่ยากตามลำดับ ผีกลหลายๆ ครั้งจนกระทั่งผู้เรียนจะเป็นคนสั่งเอง เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพด้านการพูด ผู้สอนสามารถใช้รูปภาพ วัตถุสิ่งของ และของจริง เพื่อให้ผู้เรียนดำเนินการตอบสนองด้วยท่าทาง เช่น เมื่อศึกษาหน่วยการเรียนรู้เรื่อง “อารมณ์” ผู้สอนแจกรูปภาพบุคคลแสดงอารมณ์แตกต่างกันสำหรับเป็นโจทย์ในการสั่งผู้เรียน กล่าวได้ว่าแนวคิดของการสอนลักษณะนี้เป็นเป็นแนวคิดที่เหมาะสมสำหรับใช้กับผู้เรียนที่อยู่ในขั้นก่อนการผลิต/ขั้นเงียบของการพัฒนาภาษา เพราะผู้เรียนที่ยังไม่สามารถพูดได้ สามารถมีส่วนร่วมในบทเรียนและตอบสนองด้วยท่าทางได้ ดังนั้น ผู้เรียนจะรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนเนื้อหาบทเรียนและได้รับประโยชน์จากการเข้ามีส่วนร่วมในเนื้อหา ในขณะเดียวกันผู้สอนก็จะทราบได้ว่าผู้เรียนคนใดพัฒนาความเข้าใจด้านการฟังแล้วบ้าง

7) แนวคิดของการสอนแบบธรรมชาติ (Natural approach) เป็นแนวคิดที่พัฒนาโดย เทอร์ซี เทอร์เรลล์ (Tracy Terrell) ตามแบบจำลองการตรวจสอบควบคุมของคราเชน (Krashen's Monitor Model) เป้าหมายหลักของแนวคิดนี้ คือ การพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารโดยเฉพาะ ดังนั้น การออกแบบกิจกรรมในชั้นเรียนจึงเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนทักษะการสื่อสารมากกว่าการอธิบายลักษณะทางไวยากรณ์ ซึ่งเข้าใจได้ว่าเพราะเหตุใดถึงมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนมีโอกาสรับภาษามากกว่าบังคับให้เรียนรู้ เวลาในชั้นเรียนส่วนใหญ่จะเน้นเฉพาะการฟังและการพูด และไม่บรรยายเนื้อหาเกี่ยวกับไวยากรณ์หรือให้ทำแบบฝึกหัดใด ๆ การอธิบายและการฝึกหัดรูปแบบของภาษาจะให้ทำนอกชั้นเรียน แต่ถึงอย่างไร กิจกรรมนอกชั้นเรียนก็ต้องวางแผนไว้อย่างรอบคอบ และควรฝึกฝนการเขียนตามโครงสร้างหรือรูปแบบของภาษาด้วย

8) แนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) เป็นแนวคิดด้านการสอนภาษารูปแบบใหม่ที่เป็นผลมาจากความเคลื่อนไหวทางการสื่อสารในช่วงปี พ.ศ. 2513 และได้รับการพัฒนาเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบัน ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่าน (British Council, 2011; Jones, 1982; Willbrand and Rieke, 1983; Leadbeater, 2011; Nurhakin,

2009) เสนอข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า การเรียนรู้ภาษาอย่างได้ผลนั้นมาจากการสื่อสารความหมายจริง กล่าวคือ ภาษาไม่ใช่เพียงไม่ใช้การท่องจำโครงสร้างหรือระบบไวยากรณ์เท่านั้น แต่เป็นระบบการสื่อสารหรือสื่อความหมาย การนำภาษาไปใช้สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้แนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทั้งระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้สอนด้วย การเรียนการสอนจึงเน้นการฝึกฟังพูดภาษาเป้าหมายในรูปแบบต่างๆ เน้นเนื้อหาที่ใช้ในการสื่อสารมากกว่าเสียงและรูปแบบ รูปประโยคที่ใช้ฝึกจึงเป็นรูปประโยคที่สร้างตามสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นอย่างเหมาะสมหรือสถานการณ์จริงหรือที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันสอดคล้องกับสภาพสังคมหรือบริบทที่ผู้เรียนเกี่ยวข้องเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและกล้าใช้ภาษาในห้องเรียน และนอกห้องเรียนเสมือนเจ้าของภาษา ซึ่งเป็นการพัฒนาความสามารถทางภาษาอย่างมีประสิทธิภาพตามธรรมชาติของการเรียนภาษา ทำให้ผู้เรียนมองเห็นคุณค่าและเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาเป้าหมายในระดับสูงขึ้นไป

จากการศึกษาดำรง เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ สรุปได้ว่า แนวคิดของการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศสอดคล้องกับแนวคิดการสอนภาษาต่างประเทศอื่นๆ ซึ่งมีหลายวิธีการและพัฒนาไปตามความนิยมในแต่ละยุคสมัย แต่แนวคิดที่นักการศึกษาส่วนใหญ่กล่าวถึงอยู่เสมอจนถึงปัจจุบันประกอบด้วย 8 แนวคิด ทั้งนี้ แนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) เป็นแนวคิดด้านการสอนภาษาที่ได้รับการพัฒนาเรื่อยมาจนปัจจุบัน ทั้งยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารอย่างเหมาะสมหรือสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันสอดคล้องกับสภาพสังคมและความต้องการของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดดังกล่าวไปใช้ในการออกแบบจัดการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น

2. แนวคิดทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.1 ความหมายการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวคิดด้านการสอนภาษารูปแบบใหม่ที่เป็นผลมาจากความเคลื่อนไหวทางการสื่อสารในช่วงปี พ.ศ. 2513 มุ่งเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Jones, 1982) หมายถึง การสื่อสารด้วยคำพูด (Oral communication) ที่การนำการสอนฟังและพูดมาบูรณาการกับกระบวนการสร้างปฏิสัมพันธ์ผ่านสารที่ได้ยินและพูดตามสถานการณ์ต่างๆ (Willbrand and Rieke, 1983)

Leadbeater (2011) อธิบายว่า การสื่อสารตามความหมายของเป้าหมายของการเรียนภาษา ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป้าหมายในบริบทที่แตกต่างกัน โดยมุ่งเน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามความหมายมากกว่าถูกต้องตามไวยากรณ์ หรือการออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา การประเมินความสำเร็จของการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นไปความสามารถทางภาษาว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการอย่างไรบ้าง เช่น สามารถใช้ภาษานั้นๆ พูดสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ สามารถใช้ภาษาพูดได้ถูกต้องและเหมาะสม เข้าใจง่าย และใช้การได้ทันที่ที่ไม่ต้องเตรียมตัวล่วงหน้า ไม่ติดขัด (สร้อยสน สกลรักษ์, 2553; Canale and Swain, 1980; Savignon, 1983; Thornbury, 2005)

นอกจากนี้ Nurhakin (2009) และ British Council (2011) อธิบายไว้ในทิศทางเดียวกันว่าการเรียนรู้ภาษาตามแนวคิดดังกล่าวจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ตามความหมายหรือเข้าไปข้องเกี่ยวกับการสื่อสารจริง เป็นการเรียนรู้ภาษาผ่านการสื่อสารจริง ผู้เรียนจะนำกลยุทธ์ตามธรรมชาติสำหรับการรับภาษามาใช้เพื่อเรียนรู้การใช้ภาษา นอกจากนี้ ยังสนับสนุนให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ เป็นผลให้ผู้เรียนเกิดความสามารถและกลยุทธ์การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรม (Oxford and Crookall, 1990)

2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สำหรับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) นักการศึกษาหลายท่าน Holliday (1994), Scott (1981), กุศยา แสงเดช(2545) รุ่งฤดี แผลงศร (2561) และวัชรพล วิบุรศริน (2558) ได้นำเสนอไว้อย่างสอดคล้องกันว่ามี 3 ขั้นตอน ภายใต้รูปแบบ 3P (PPP Teaching Model) ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาประยุกต์และขยายผลเพื่อการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1) ขั้นการนำเสนอ (Presentation)

ผู้สอนเตรียมความพร้อมด้วยการให้ผู้เรียนเห็นหรือได้ฟังภาษาเป้าหมายก่อนเข้าสู่กระบวนการเรียนรู้และการผลิตภาษา ด้วยการนำเสนอคำศัพท์ วลี ประโยค ข้อความสั้น และบทสนทนา รวมถึงรูปภาพ หรือวีดิทัศน์ อธิบายรูปประโยคที่จะต้องใช้อย่างชัดเจน รวมถึงข้อมูลทางวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับบทสนทนา ซึ่งให้เห็นว่าประโยคนั้นใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร พูดเมื่อไร พูดที่ไหน พูดอย่างไร ถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในสังคมหรือไม่ ผู้สอนให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนจนกระทั่งผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ การนำเสนอภาษาในลักษณะนี้จะทำให้ผู้เรียนรับรู้ว่ารูปแบบของภาษานี้ใช้สื่อความหมายอะไรและมีวิธีการสื่อ

ความหมายอย่างไร ผู้เรียนรับรู้ทั้งรูปแบบ (Form) และความหมาย (Meaning) ในเวลาเดียวกัน ผู้เรียนจะก้าวจากระดับ i ไปสู่ $i+1$ โดยให้บริบทและข้อมูลอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาษาช่วยสื่อความหมาย

2) ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice)

ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ความสามารถที่ได้รับในขั้นนำเสนอมา ฝึกปฏิบัติในลักษณะควบคุม (Controlled Practice) กล่าวคือ ผู้สอนแสดงตัวอย่างด้วยการจับคู่ สอนทบทวนกับผู้เรียนก่อน ต่อจากนั้นให้ผู้เรียนฝึกสนทนาตามแบบซึ่งเป็นการฝึกสนทนาตามบทสนทนาที่กำหนดโดยจับคู่ หรือแบ่งกลุ่มตามจำนวนบุคคลในบทสนทนา พัฒนาสู่การสนทนาตาม โครง ซึ่งเป็นการฝึกสนทนาที่คล้ายคลึงกับบทสนทนาที่ได้ฝึกฝน ก่อนหน้า แต่ให้ผู้เรียนใส่ข้อมูลเพิ่มเติมในบทสนทนาที่ไม่สมบูรณ์ให้สอดคล้องกับข้อมูลของตนเอง การจัดกิจกรรมลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันและทำให้ผู้เรียนเข้าใจว่าใครจะเป็นผู้ใช้ประโยคเหล่านี้กับใคร เมื่อไร ที่ไหน และอย่างไร ทั้งนี้ การฝึกควรเป็นไปอย่างมีความหมาย นั่นคือ ให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่ามีความจำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ผู้เรียนอาจยังไม่มีอิสระในการเลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาที่ต้องการมากนัก เพราะต้องการให้ผู้เรียนมีความแม่นยำและจดจำรูปแบบของภาษาเป้าหมายให้ได้ ก่อน

3) ขั้นการนำไปใช้ (Production)

ผู้สอนกำหนดสถานการณ์จำลองในชั้นเรียนซึ่งอาจเป็นสถานการณ์ใหม่หรือ คล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่ผู้สอนได้นำเสนอไปแล้ว เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้แล ความสามารถทางภาษาที่มีไปใช้ในสถานการณ์นั้นๆ ได้อย่างอิสระ (Free Practice) กล่าวคือ ผู้เรียนต้องผลิตและเลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเองให้มากที่สุด และประเมินประสิทธิภาพ ของการสื่อสารด้วยตนเองจากผลป้อนกลับของผู้ร่วมสื่อสาร เมื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารได้อย่างอิสระผ่านกิจกรรมต่างๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การสัมภาษณ์ และการ บรรยายเรื่องราวต่างๆ ผู้เรียนก็จะมีโอกาสนำความรู้ความสามารถทางภาษาที่เคยเรียนแล้วมาใช้ให้ เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่และช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแก่ตนเองได้เป็น อย่างดี

จากการศึกษาคำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารสรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 3 ขั้นตอน ใน รูปแบบ 3P (PPP Teaching Model) ประกอบด้วย ขั้นการนำเสนอ (Presentation) ขั้นการฝึก ปฏิบัติ (Practice) และขั้นการนำไปใช้ (Production) ผู้วิจัยจึงนำขั้นตอนดังกล่าวไปใช้ในการ จัดการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น

3. ทักษะการฟังการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ

3.1 ความสำคัญและความหมายของทักษะการฟังในฐานะภาษาต่างประเทศ

3.1.1 ความสำคัญของทักษะการฟังในฐานะภาษาต่างประเทศ

จากการศึกษาเอกสาร งานวิจัย พบว่า การฟังเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุดสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์ และเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เนื่องจากเป็นทักษะแรกที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนให้มีพัฒนาการสู่การเรียนรู้ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ตามลำดับ ส่งผลให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ (Mendelsohn, 1994) สอดคล้องกับแนวคิดของ Harmer (2007) ที่ว่าทักษะการฟังเป็นพื้นฐานสำคัญที่นำไปสู่กระบวนการพัฒนาทักษะด้านอื่นๆ ของผู้เรียนภาษาที่สอง ทั้งการออกเสียง การพูดประโยคโดยใช้เสียงสูงต่ำ และการออกเสียงแต่ละคำในการเชื่อมประโยค เนื่องจากความสำเร็จในการพูดเพื่อการสื่อสารไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถในการพูดเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับความสามารถในการฟังด้วย โดยธรรมชาติของการสนทนา ผู้ฟังต้องสามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงสูงต่ำหนักเบาได้ ยิ่งไปกว่านั้นผู้ฟังยังจำเป็นต้องเข้าใจสารหรือข้อมูลที่ได้รับฟังด้วย ฉะนั้น ผู้เรียนภาษาที่สองจึงควรมีทักษะการฟังในระดับที่สามารถสื่อสารได้ คือ เข้าใจคำสั่ง คำอธิบาย ความหมายที่มีหลายประโยค รวมถึงประโยคที่อาจมีคำศัพท์ไม่คุ้นเคย (Vandergrift, 2002; Morley, 1999; Rost, 2002)

แม้ว่าทักษะการฟังจะมีความสำคัญดังแนวคิดของนักการศึกษา แต่การฟังยังเป็นทักษะถูกละเลยในการจัดการเรียนรู้ ซึ่ง Nunan (2002) เรียกทักษะการฟังว่า ทักษะซินเดอร์เรลลา (Cinderella skills) เนื่องจากคนส่วนใหญ่คิดและเข้าใจว่าความรู้ความสามารถทางภาษาประเมินจากความสามารถทางการพูดและการเขียนเป็นหลัก รองลงมาจึงเป็นทักษะการฟังและการอ่าน ด้วยเหตุนี้ การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังจึงเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาที่สอง ดังแนวคิดของ Morley (1999) และ Rost (2002) ที่ผู้สอนควรจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะการฟังทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน เช่น การฟังเพลง การชมโฆษณา และการชมภาพยนตร์ เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาและพัฒนาทักษะการฟังให้มีประสิทธิภาพ

ในขณะที่ Harmer (2007) ที่อธิบายว่าการฟังในการเรียนการสอนภาษาออกเป็น 2 แบ่งประเภท คือ 1) การฟังอย่างมุ่งมั่น (Intensive listening) เป็นการฝึกทักษะการฟังในห้องเรียนซึ่งผู้สอนเตรียมสื่อการสอนฟังตามจุดประสงค์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในกิจกรรมการเรียนรู้และความเข้าใจในการฟังของผู้เรียน เช่น การฟังเทปบันทึกเสียงในบทเรียนและการเชิญเจ้าของภาษามาสนทนาในห้องเรียน และ 2) การฟังนอกเวลา (Extensive listening) เป็นการพัฒนาทักษะการฟังนอกห้องเรียนซึ่งเป็นการฟังตามความสนใจของผู้เรียน ทั้งเพื่อความเพลิดเพลิน การ

พัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ และการใช้รูปแบบประโยคที่หลากหลายในการสื่อสารจากสถานการณ์จริง โดยเจ้าของภาษา เช่น การฟังข่าว การฟังเพลง และการชมภาพยนตร์

3.1.2 ความหมายของทักษะการฟังในฐานะภาษาต่างประเทศ

จากการศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟัง มีนักการศึกษาพบว่า มีนักการศึกษาได้นิยาม ทักษะการฟัง อย่างหลากหลาย สรุปได้ดังนี้

Wolvin และ Coakley (1996) อธิบายว่า การฟัง (Listening) หมายถึง กระบวนการรับรู้ การมีส่วนร่วม และการกำหนด ความหมายจากสิ่งกระตุ้นทางเสียง (Aural stimuli) ซึ่งการฟังเป็นทักษะการแก้ไขปัญหาและมีความซับซ้อน นอกจากการรับรู้เสียงซึ่งเป็นพื้นฐานการฟังแล้ว การฟังจำเป็นต้องมีความเข้าใจความหมาย แนวคิดนี้เป็นไปตาม ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองว่าการฟังเป็นกระบวนการกระตือรือร้นและมีความซับซ้อนซึ่งผู้ฟังมุ่งเน้นเลือกสิ่งที่ฟัง สร้างความหมาย และเชื่อมโยงสิ่งที่ได้ฟังเข้ากับความรู้ของผู้ฟัง ส่วนการได้ยิน (Hearing) เป็นพื้นฐานของการฟัง และเป็นองค์ประกอบที่มีผลต่อกระบวนการฟังในภาพรวม เนื่องจากผู้ฟังต้องใช้การได้ยินเพื่อนำสารหรือข้อมูลเข้าสู่กระบวนการการตีความ การเข้าใจความหมาย และการตอบสนอง ตามลำดับ ด้วยเหตุนี้ การได้ยินและการฟังจึงมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ การได้ยินไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามในการเข้าใจความหมาย ในขณะที่การฟังเป็นการให้ความสนใจ ผู้พูด คิดและพยายามเข้าใจความหมายเพื่อสื่อสารโต้ตอบได้อย่างเหมาะสม

เช่นเดียวกับ Wipf (1984) ที่อธิบายว่า การฟังเป็นทักษะการแก้ปัญหา มีความซับซ้อน และเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางจิตใจซึ่งเป็นกระบวนการที่อธิบายยาก การเข้าใจภาษาพูดนั้น ผู้ฟังต้องสามารถจำแนกความแตกต่างของเสียง เข้าใจคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ รวมถึงการตีความและเจตนาของผู้พูด ทั้งยังสามารถจดจำด้วยคำที่สำคัญในบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่หลากหลาย นอกจากนี้ Anderson และ Lynce (1998) ที่อธิบายว่า ผู้ฟังต้องบูรณาการทักษะต่างๆ ในขณะที่ฟัง ไม่เพียงแต่ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในการจำแนกเสียง คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และการโต้ตอบอย่างเหมาะสม ผู้ฟังยังต้องมีจุดประสงค์ในการฟัง มีความรู้ภูมิหลังที่เหมาะสม และมีทักษะทางสังคมและวัฒนธรรม เพื่อส่งผลให้เกิดการฟังที่มีประสิทธิภาพในการสื่อสาร กล่าวคือ ผู้ฟัง ฟังแล้วสามารถโต้ตอบได้มากกว่าการฟังเพียงฝ่ายเดียว และไม่มีปฏิกิริยาอาการใดๆ

สอดคล้องกับ Buck (2001) ที่อธิบายโดยสรุปว่า ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟังมี 2 ประเภท คือ 1) ความรู้ทางภาษาศาสตร์ (Linguistic knowledge) เช่น รากคำศัพท์ ความหมาย โครงสร้างคำพูด และโครงสร้างประโยค และ 2) ความรู้ที่ไม่ใช่ภาษาศาสตร์ (Non-

linguistic knowledge) เช่น ความรู้ภูมิหลัง การเข้าใจภาษาท่าทาง ความรู้ทางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ทั้งนี้ Rost (2002) ได้นิยามว่า การฟัง คือ กระบวนการภายในจิตใจเพื่อสร้างความหมายจากข้อมูลคำพูดที่ได้ฟัง ซึ่งเป็นกระบวนการอ้างอิง การตีความหมาย และการอนุมานเพื่อเข้าใจภาษาพูด โดยบูรณาการทักษะ 3 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการรับรู้ (Perception skills) คือ สามารถจำแนกเสียงและจดจำคำได้ 2) ทักษะการวิเคราะห์ (Analysis skills) คือ สามารถระบุสำนวน ถ้อยคำ และกฎการใช้ภาษาได้ และทักษะการสังเคราะห์ (Synthesis skills) คือ สามารถเชื่อมโยงภาษากับสถานการณ์ บริบท และส่วนต่างๆ ของ เนื้อความที่ผู้พูดถ่ายทอดออกมา ประกอบกับความรู้เดิมของผู้ฟังได้ ทั้งนี้ ผู้ฟังจำเป็นต้องใช้ความรู้หลายประเภทเพื่อถอดรหัสและตีความข้อมูลที่รับมา

นอกจากนี้ การฟังสามารถแบ่งออกได้หลายชนิดตามวัตถุประสงค์ของการฟัง บทบาทของผู้ฟัง และชนิดชนิดของข้อความที่ฟัง รวมทั้งปัจจัยอื่นๆ Anderson และ Lynce (1998); Nunan (1999) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าทักษะการฟังสามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ 1) การฟังแบบสื่อสารทางเดียว (Unidirectional listening) เป็นการฟังที่รับข้อมูลเข้าเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้จะเป็นการฟังข้อมูลที่เตรียมการ เช่น การฟังข่าว การฟังเพลง การชมภาพยนตร์ และการฟังข้อมูลที่ไม่เตรียมการ เช่น การเล่าเรื่อง เล่าประวัติ และการกล่าวกลอนสด 2) การฟังแบบสองทาง (Bidirectional listening) หมายถึง การฟังเพื่อสื่อสารสองทางระหว่างผู้พูดและผู้ฟังโดยตรง ทั้งแบบเผชิญหน้าและไม่เผชิญหน้า เช่น การสนทนาบนโต๊ะอาหาร และการสนทนาทางโทรศัพท์ และ 3) การฟังแบบสื่อสารโต้ตอบหลายทาง (Autodirectional listening) เป็นการสื่อสารที่ผู้พูดและผู้ฟังมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันอย่างครบถ้วน เช่น การโต้วาที อย่างไรก็ตาม การฟังยังสามารถแบ่งตามหน้าที่ของการฟัง ได้เป็น 2 ประเภท คือ 1) การฟังแบบแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร (Transactional listening) หมายถึง การฟังที่เน้นการรับข้อมูลข่าวสาร เช่น การบรรยาย การบอกเส้นทาง การฟังคำสั่ง และ 2) การฟังแบบมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Interactional listening) ซึ่งเป็นการฟังเพื่อการสื่อสารที่เน้นการแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกและปฏิบัติต่างๆ ของตัวบุคคลมากกว่าการให้ข้อมูลข่าวสาร

จากการศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญและความหมายของทักษะการฟังในฐานะภาษาต่างประเทศ สรุปได้ว่า การฟังเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุดสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์ และเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แต่การฟังยังเป็นทักษะถูกละเลยในการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้ ทักษะการฟัง คือ

ความสามารถนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมายผู้ฟังจะต้องมีทั้งความรู้ทางภาษาศาสตร์ (Linguistic knowledge) และความรู้ที่ไม่ใช่ภาษาศาสตร์ (Non-linguistic knowledge) ด้วยความสำคัญข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องมุ่งพัฒนานักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยด้วยการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะการฟังทั้งในชั้นเรียนและนอกจากเจ้าของภาษาเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาและพัฒนาทักษะการฟังให้มีประสิทธิภาพในระดับที่สามารถโต้ตอบเพื่อให้การสื่อสารได้

3.2 ความสำคัญและความหมายของทักษะการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ

3.2.1 ความสำคัญของทักษะการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญ เพราะเป็นทักษะสื่อสารที่ใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะการอ่านและทักษะการเขียนถึงสองเท่า (Rivers, 1981) ทั้งนี้ ทักษะการพูดยังสามารถพัฒนาไปพร้อมกับทักษะการฟัง เนื่องจากทั้งสองทักษะมีความสัมพันธ์ในการทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ

นอกจากนี้ Valdman (1980) ได้อธิบายว่า ความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศเป็นทักษะภาษาที่สำคัญและจำเป็นมากสำหรับผู้เรียนภาษาที่สอง กล่าวคือ หากผู้เรียนที่เข้าใจภาษาพูด มีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการพูดว่าเป็นอย่างไร และสามารถพูดภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ ปัจจุบันเหล่านี้จะส่งเสริมการเรียนรู้ทักษะการอ่านและสนับสนุนทักษะการเขียนให้ดีขึ้น ทั้งนี้ ผู้เรียนภาษาที่สองส่วนใหญ่ให้ความสนใจและมุ่งพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นอันดับแรก เพราะสามารถถ่ายโอนไปใช้ในการพูดเพื่อติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้

3.2.2 ความหมายของทักษะการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด พบว่ามีนักการศึกษาได้นิยาม ทักษะการพูดอย่างหลากหลาย สรุปได้ดังนี้

Finochiaro and Brumfit (1983) อธิบายว่า การพูดเป็นปฏิกริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสมองกับร่างกายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกันอย่างเหมาะสม ทั้งในสิ่งที่พูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูด การใช้คำพูดถูกความหมาย กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ วัฒนธรรม และสอดคล้องกับสถานการณ์ของการพูด รวมทั้งการไวต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ดังนั้น ผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำ รวมทั้งแสดงสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจะสามารถ

เข้าใจสารที่ผู้พูดส่งให้ แม้ในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์บ้างก็ตาม

นอกจากนี้ Chaney and Burk (1998) ได้อธิบายว่า ทักษะการพูดเป็นกระบวนการของการสร้างความหมายและแบ่งปันความหมายโดยการใช้สัญลักษณ์ทางวาจาและไม่ใช่วาจาในบริบทที่หลากหลาย การพูดมีความเกี่ยวข้องกับความรู้ที่เป็นกลไกในการพูด ได้แก่ การออกเสียง ไวยากรณ์ และคำศัพท์ การพูดเป็นความสามารถในใช้คำศัพท์ในลำดับถูกต้อง ออกเสียงถูกต้อง ตรงตามหน้าที่ของภาษา ธรรมเนียมปฏิบัติ สังคมและวัฒนธรรม

สอดคล้องกับแนวคิดของ Cunningham (1999) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาไม่เพียงแต่มีความรู้ทางภาษาศาสตร์ เช่น หลักภาษา การสร้างคำพูดโดยหลักไวยากรณ์ การออกเสียง หรือคำศัพท์ แต่ต้องเข้าใจการใช้ภาษาให้เหมาะสม ซึ่งเป็นความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์สังคมเท่านั้น แต่ต้องเข้าใจการใช้ภาษา เมื่อไร ทำไม อย่างไร ซึ่งเป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์และบริบททางสังคม

Byrne (1998) อธิบายไว้ในทิศทางเดียวกันว่า การพูดเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตสารและการส่งสาร เป็นการผลิตสารทางวาจาและประกอบกับการสร้างคำพูดอย่างมีระบบเพื่อสื่อความหมายซึ่งในการพูดนั้นจะมีการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ในขณะที่เดียวกันผู้พูดสามารถสื่อความหมายโดยการออกเสียงและแสดงลักษณะท่าทางประกอบโดยใช้ส่วนต่างๆ ของใบหน้าและร่างกาย เพื่อให้ผู้ฟังรับสารและเข้าใจความหมายตรงกับผู้พูด นอกจากนี้ ยังได้อธิบายเพิ่มเติมว่า การพูดแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การพูดทางเดียว (Monologue) เป็นการพูดนำเสนอข้อมูล และการพูดสองทาง (Dialogue) เป็นการพูดที่มีการโต้ตอบและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

หากแบ่งการพูดตามหน้าที่ทางภาษา Brown และ Yule (1983) อธิบายว่าแบ่งได้ 3 ประการ คือ 1) การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร (Transactional function) เป็นการพูดเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น การแสดงความรู้สึกนึกคิด และข้อมูลต่างๆ 2) การสร้างมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Interactional) เป็นการพูดเพื่อรักษาความสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นด้วยการสื่อสารในหัวข้อที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน และ 3) แสดงความสามารถ (Performance) เป็นการพูดคนเดียวต่อหน้าประชุมชนในโอกาสต่างๆ เช่น การพูดในฐานะพิธีกร การกล่าวรายงาน และกล่าวต้อนรับ เป็นต้น

Bygate (2002) กล่าวถึงทักษะการพูดว่า เป็นทักษะที่มีกระบวนการแตกต่างจากทักษะที่ใช้ในการอ่านและการเขียน เนื่องจากภาษาพูดมีความแตกต่างจากภาษาเขียนในด้านกฎการใช้ภาษา คำศัพท์ และรูปแบบประโยค การพูดเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์โต้ตอบเพื่อการสร้างความหมาย ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการผลิตและการรับข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้ รูปแบบและความหมายขึ้นอยู่กับบริบทของผู้พูดและจุดประสงค์ในการพูด หน้าที่ภาษาที่ใช้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เช่น การทักทาย การสอบถาม การเชิญชวน และการขอร้อง เป็นต้น

Burns and Joyce (1997) ได้มีการกล่าวถึงลักษณะของการพูดที่ดีซึ่งสรุปได้ว่าการพูดที่ดีนั้นผู้พูดต้องมีความสามารถในการใช้รูปแบบประโยคได้อย่างถูกต้องและมีความสามารถในการประเมินการตอบสนองของผู้ฟังได้จากการแบ่งปันข้อมูล ระดับความสนใจ และแลกเปลี่ยนทัศนคติซึ่งกันและกัน นอกจากนี้การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนาและสถานที่ในการพูดก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ รวมถึงการเน้นคำพูด ทวนประโยคหรือพูดเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้ฟัง และการใช้ท่าทางประกอบการพูด ก็เป็นองค์ประกอบของการพูดที่ดีที่ไม่สามารถมองข้ามได้เช่นกัน

Valette และ Disick (1972) ได้จำแนกลำดับขั้นของทักษะการพูดไว้ 5 ลำดับ ได้แก่

ขั้นที่ 1 การลอกเลียนแบบ (Reproduction) บุคคลสามารถพูดเลียนแบบเจ้าของภาษาได้ทั้ง การออกเสียง การเว้นจังหวะ การเน้นเสียง การเชื่อมคำในประโยค การลดเสียงสระ และการเชื่อมเสียงระหว่างคำได้ รวมถึงสามารถท่องจำบทพูด บทกวีสุภาษิต หรือสิ่งต่างๆที่เคยได้ยินและสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง แต่ทั้งนี้ผู้พูดในระดับนี้จะยังไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่ตนเองพูดไปอย่างถ่องแท้

ขั้นที่ 2 การจดจำ (Recall) บุคคลสามารถตอบคำถามและสามารถสร้างรูปแบบไวยากรณ์ที่เหมาะสมในบริบทที่ตนเองมีคุ้นเคย และสามารถอ่านออกเสียงสิ่งที่เคยเรียนรู้ได้อย่างถูกต้องแม่นยำในขั้นนี้ความเข้าใจสาระสำคัญของสิ่งที่พูดเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้สามารถสร้างรูปแบบการพูดได้

ขั้นที่ 3 การนำไปใช้ (Application) บุคคลมีการตอบสนองที่หลากหลายต่อคำสั่งที่ได้รับ มีการปรับประยุกต์ความรู้ทางด้านไวยากรณ์ เพื่อสร้างรูปแบบการพูดใหม่ๆ ในขั้นนี้บุคคลมีความแม่นยำในการใช้โครงสร้างทางภาษาทั้งรูปแบบการนำไปใช้การรวมประโยค และแนวทางในการโต้ตอบ

ขั้นที่ 4 การแสดงความคิด (Self-Expression) บุคคลสามารถแสดงความเป็น ตัวตนของตนเองผ่านมุมมองและความปรารถนาไปยังบุคคลอื่นได้ แม้ว่าอาจจะพูด ตะกุกตะกักแต่ก็สามารถที่จะเข้าใจได้ สำหรับบางคนอาจจะกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญทั้งสองภาษาได้ ในขั้นนี้ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาการแสดงสีหน้า ท่าทางประกอบ และการสื่อสารที่ทำให้ เกิดความเข้าใจระหว่างกันได้มีความสำคัญมากกว่าการเน้นความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

ขั้นที่ 5 การสังเคราะห์ (Synthesis) หัวใจหลักของขั้นนี้ไม่ได้เน้นว่าบุคคล จะสามารถถ่ายทอดมุมมองของตนเองได้หรือไม่ แต่จะเน้นที่วิธีการที่บุคคลนำมาใช้ในการ แสดงออกมากกว่า ในขั้นนี้บุคคลสามารถใช้รูปแบบน้ำเสียง และสามารถเลือกใช้คำพูดได้อย่าง เหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคลที่สนทนาด้วย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการผลิตสาร และการส่งสารทางวาจาและไม่ใช่วาจาในบริบทที่หลากหลายเพื่อสื่อความหมาย มีทั้งลักษณะ การสื่อสารทางเดียวหรือการสื่อสารสองทางเพื่อนำเสนอข้อมูล แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น แสดงความรู้สึกนึกคิด สร้างปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวัน เช่น การทักทาย การสอบถาม การเชิญ ชวน และการขอร้อง เป็นต้น และเพื่อแสดงความสามารถในการพูดต่อหน้าประชุมชน ดังนั้น ผู้เรียนภาษาที่มีทักษะการพูดที่ดีต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาศาสตร์ มีความสามารถทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมซึ่งเป็นความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมและบริบทในการพูด มีความสามารถในการใช้กลยุทธ์สื่อสารซึ่งเป็นการสื่อสารด้วยวัจนภาษาและอวัจนภาษาอย่าง คล่องแคล่ว รวมถึงควรมีความรู้ในเรื่องที่พูด เพื่อให้การพูดประสบความสำเร็จและบรรลุ จุดประสงค์ของผู้พูด

3.3 องค์ประกอบของทักษะการฟังในฐานะภาษาต่างประเทศ

การฟังเป็นทักษะที่มีลักษณะเพื่อการรับรู้ และนำเข้าสู่กระบวนการถอดรหัสจาก ข้อมูลเสียงต่างๆ เป็นความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง ทั้งนี้จากการศึกษาเอกสารที่ เกี่ยวข้องกับการฟังพบว่า มีนักการศึกษาได้กล่าวองค์ประกอบของการทักษะฟังไว้ทั้งในด้านความรู้ ความสามารถทางภาษาศาสตร์และที่ไม่ใช่ภาษาศาสตร์ (Buck, 2001) มีรายละเอียดดังนี้

Chastain (1976) กล่าวว่า องค์ประกอบของการฟังมี 5 ประเด็น คือ 1) การเข้าใจ ข้อมูลที่ฟังโดยระบุและแยกแยะเสียงคำ เสียงสูงต่ำของประโยค และคุณภาพของเสียง 2) การเข้าใจข้อมูลที่ฟังโดยคร่าวๆ 3) การเก็บข้อความที่ฟังไว้จนกว่าผู้ฟังสามารถประมวลผล ข้อมูล 4) การถอดรหัสข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง และ 5) การเก็บข้อความเข้าใจในภาษาที่ฟังไว้ในสมอง

สอดคล้องกับ Wipf (1984) ที่ได้จำแนกองค์ประกอบพื้นฐานสำคัญของการฟังเพื่อความเข้าใจและอธิบายรายละเอียดไว้ 6 ประเด็น ดังนี้

1) การแยกแยะเสียง (Sound discrimination) ผู้ฟังจำเป็นต้องเข้าใจระบบเสียงของภาษาที่มีความแตกต่างกัน หากผู้ฟังไม่คุ้นเสียงในภาษานั้นก็จะไม่สามารถสังเกตความแตกต่างของเสียงซึ่งมีผลต่อความเข้าใจ เช่น เมื่อฟังเสียงพูดที่มีการลดรูปเสียง กลืนเสียง ไม่ออกเสียงในบางคำ ดังนั้นผู้ฟังจึงอาศัยบริบทของถ้อยคำในการตีความหมาย

2) โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical structure) คือ ความรู้ด้านโครงสร้างภาษา เช่น หน้าที่ของคำกริยาคำ สามารถแยกส่วนต่างๆ ของประโยค ซึ่งช่วยให้เกิดความเข้าใจในการฟังและสามารถคาดเดาโครงสร้างภาษาที่ต่อเนื่องได้

3) คำศัพท์ (Vocabulary) คำศัพท์แต่ละคำมีความหมายหลากหลาย เมื่อนำคำศัพท์มาจัดเป็นรูปของประโยค จึงจะสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงได้ ซึ่งผู้ฟังจำเป็นต้องอาศัยบริบทของประโยคเป็นแนวทางในการตีความหมาย

4) บริบท (Context) การตีความหมายในภาษาพูดจำเป็นต้องอาศัยบริบทเพื่อเข้าใจความหมายของคำศัพท์ เช่น การใช้เสียงสูงต่ำ หนักเบา และจังหวะในประโยค

5) การจดจำ (Retention) ความเข้าใจในการฟังสิ่งที่กำลังฟังนั้น มีความเกี่ยวข้องกับความจำระยะสั้น ทั้งนี้ ความคงทนในการจดจำด้วยความเข้าใจในการฟังจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาในความจำระยะสั้นเชื่อมโยงกับความรู้อาจำเดิมที่บันทึกอยู่ในความจำระยะยาว ยิ่งสามารถจดจำได้มากเท่าไร ความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่ฟังยิ่งรวดเร็วและมีประสิทธิภาพขึ้น

6) การเน้นเสียงและระดับเสียง (Stress and intonation) การออกเสียงที่มีลักษณะแตกต่างกัน เช่น การเน้นเสียง ระดับเสียง เสียงสูงต่ำของประโยค และท่วงทำนองการพูด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึก ทศนคติ เจตนา ลักษณะนิสัย และการใช้ภาษาตามหลักไวยากรณ์การออกเสียงของผู้พูด

ในขณะที่ Rivers (1981) ได้สรุปว่าองค์ประกอบการฟังเพื่อความเข้าใจต่างๆ เป็น 2 องค์ประกอบตามลำดับในกระบวนการฟัง ดังนี้

1) ความตระหนักรู้ (Recognition) ผู้ฟังสามารถแยกแยะเสียง โครงสร้าง และความหมายของคำหรือประโยค ซึ่งเป็นความสามารถระดับแรกในการฟังเพื่อความเข้าใจ ต่อจากนั้นจึงพัฒนาสู่ องค์ประกอบที่ 2) คือ การเลือกฟัง (Selection) ซึ่งผู้ฟังสามารถรับรู้สิ่งที่ฟังและจดจำประเด็นสำคัญต่างๆ ของคำพูดได้ ทั้งนี้ หากเป็นการฟังเพื่อความเข้าใจที่เกี่ยวข้องกับ

ทักษะเชิงสร้างสรรค์ การคิดวิเคราะห์ และการตีความที่ผู้ฟัง โดยเฉพาะผู้ฟังที่คุ้นชินกับภาษาและวัฒนธรรมของผู้พูด ต้องรับฟังข้อมูลคำพูดที่มีความหมายจากผู้พูดแล้วนำมาสร้างความหมายขึ้นใหม่ องค์ประกอบในการฟังเพื่อเข้าใจความหมายจะแบ่งได้ 3 ประการ ดังนี้ 1) ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ (Linguistic information) คือ ผู้ฟังรับข้อมูลทางเสียง คำ สำนวนและประโยค 2) บริบทเชิงสถานการณ์ (Situational context) คือ สภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการรับฟังหรือสถานการณ์ในการพูด เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง การคาดการณ์สิ่งที่ฟัง ความสนใจในเรื่องที่ฟัง และ 3) ข้อความที่เข้าใจได้ (Comprehended message) คือ สารหรือข้อมูลที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ด้วยการตีความหมายและเชื่อมโยงกับสถานการณ์ที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย

นอกจากนี้ ยังมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะการฟังไว้อย่างสอดคล้องกับแนวคิดข้างต้น และได้อธิบายเพิ่มเติมไว้ ดังนี้ Richards (1990) ที่มีความเห็นว่างค์ประกอบของการฟังเพื่อความเข้าใจ คือ 1) ความรู้เดิมด้านหลักภาษาเพื่อใช้ในการถอดความหมายสิ่งที่ฟัง และ 2) ความรู้เดิมด้านสถานการณ์และบริบทในการตีความตลอดจนทำความเข้าใจความหมาย

ในขณะที่ รอสต์ (Rost, 1991) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับองค์ประกอบของการฟังประกอบด้วย 3 ทักษะซึ่ง ต้องมีความสัมพันธ์กัน โดยแต่ละทักษะมีผลต่อความสามารถด้านการฟังและความเข้าใจ ดังนี้

1) ทักษะการรับรู้ (Perception skills) คือ ความสามารถในการจำแนกเสียงต่างๆ ได้และ ความสามารถจดจำคำที่ฟังได้

2) ทักษะการวิเคราะห์ (Analysis skills) คือ ความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ และความสามารถในการจำแนกหน่วยทางภาษาจากสิ่งที่ฟังได้

3. ทักษะการสังเคราะห์ (Synthesis skills) คือความสามารถในการเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ในตัว ภาษาที่ได้ยิน และนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ฟังอย่างถูกต้อง

Anderson และ Lynch (1998) ยังได้กล่าวถึง องค์ประกอบของทักษะการฟังที่มีประสิทธิภาพ คือ ความรู้เดิมของผู้ฟังซึ่งประกอบด้วย ความรู้ ความทรงจำ และประสบการณ์ของแต่ละบุคคลเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเกิดมโนภาพในเรื่องที่ฟังชัดเจนขึ้นและสามารถรวบรวมข้อมูลใหม่ที่เรียนไปเชื่อมโยงกับข้อมูลเดิมที่มีอยู่สู่การตีความหมายที่ได้จากการฟังจนเกิดความเข้าใจ ซึ่ง Nunan (1999) และ Richards (2008) อธิบายในทิศทางเดียวกันว่า ประสบการณ์ที่ผ่านมาของ

ผู้ฟังเป็นองค์ประกอบสำคัญของทักษะการฟัง เนื่องจากประสบการณ์เหล่านั้น คือ โครงสร้าง ความรู้ผู้ฟังที่จะเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่จนทำให้เกิดความเข้าใจในภาษาพูด

Chastain (1976)	Rivers (1981)	Wipf (1984)	Richards (1990)	Rost (1991)	คำอธิบายความสามารถแต่ละองค์ประกอบ
การเข้าใจข้อมูลที่ฟัง	ความตระหนักรู้	การแยกแยะเสียง	ความรู้เดิมด้านหลักภาษาเพื่อใช้ในการถอดความหมายสิ่งที่ฟัง	ทักษะการรับรู้ (Perception skills)	สามารถในการจำแนกเสียงต่างๆ ได้และความสามารถจดจำคำที่ฟังได้
การเข้าใจข้อมูลที่ฟัง		การเข้าใจในการฟังและสามารถคาดเดาโครงสร้างภาษาที่ต่อเนื่องได้		ทักษะการวิเคราะห์ (Analysis skills)	สามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ และความสามารถในการจำแนกหน่วยทางภาษาจากสิ่งที่ฟังได้
การเก็บข้อความที่ฟังไว้จนกว่าผู้ฟังสามารถประมวลผลข้อมูล	การเลือกฟัง	การเข้าใจความหมายที่แท้จริงได้	ความรู้เดิมด้านสถานการณ์และบริบทในการตีความตลอดจนทำความเข้าใจความหมาย	ทักษะการสังเคราะห์ (Synthesis skills)	สามารถในการเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ ในตัว ภาษาที่ได้ยิน และนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ฟังอย่างถูกต้อง
การถอดรหัสข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง		การตีความหมายในภาษาพูด			
การเก็บข้อความเข้าใจในภาษาที่ฟังไว้ในสมอง		ความคงทนในการจดจำ			

จากการศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการฟังในฐานะภาษาต่างประเทศ สรุปได้ว่า ทักษะการฟังเกิดจากองค์ประกอบที่มีความซับซ้อนประกอบด้วย 1) สามารถในการจำแนกเสียงต่างๆ ได้และ สามารถจดจำคำที่ฟังได้ 2) สามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ และสามารถในการจำแนกหน่วยทางภาษาจากสิ่งที่ฟังได้ 3) สามารถในการเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ ในตัว ภาษาที่ได้ยิน และนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ฟังอย่างถูกต้อง

3.4 องค์ประกอบของทักษะการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ

การพูดเป็นทักษะสำคัญจำเป็นเพราะเป็นทักษะที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ทั้งถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและข้อมูลข่าวสารต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ของผู้พูดไปยังผู้ฟัง ทักษะการพูดมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งจากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศ สามารถสรุปได้ ดังนี้

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้น เกิดจากความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ Canale and Swain (1980) และ Savignon (1983) อธิบายไว้อย่างสอดคล้องกันว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในด้านทักษะการพูดว่ามีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ ได้แก่

1) ความสามารถด้านไวยากรณ์หรือความสามารถด้านภาษาศาสตร์ (Grammatical competence) หมายถึง มีความรู้ด้านกฎเกณฑ์และหลักการใช้ภาษา เพื่อช่วยให้เข้าใจเรื่องเสียง คำศัพท์ โครงสร้างคำและประโยคจนนำมาสร้างเป็นคำพูดเพื่อสื่อความหมายได้

2) ความสามารถด้านการใช้ภาษาทางสังคมหรือความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง สามารถเลือกใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมกับบุคคล สถานการณ์ และบริบททางสังคมตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทาง ข้อมูลต่างๆ และการใช้ประโยคในลักษณะต่างๆ รวมถึงระดับภาษาทางการและไม่เป็นทางการ

3) ความสามารถด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ หรือความสามารถในการเชื่อมโยงข้อความ (Discourse Competence) หมายถึง สามารถตีความและเข้าใจการเชื่อมโยงของประโยคต่างๆ ใช้คำเชื่อมสื่อความหมายให้ราบรื่นและสอดคล้องกัน

4) ความสามารถด้านการใช้กลยุทธ์ในการสื่อความหมายหรือความสามารถในการใช้กลยุทธ์สื่อสาร (Strategic Competence) หมายถึง สามารถใช้กลวิธีต่างๆ ในการสื่อสารทั้งทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Nonverbal) สอดคล้องกับ Richards และ Renandya (2002) เช่น สีหน้า แววตา กริยาท่าทาง และโทนเสียงอย่างเหมาะสมในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เพื่อช่วยให้การสื่อสารเป็นอย่างราบรื่นจนประสบความสำเร็จโดยไม่หยุดชะงักกลางคัน

หากผู้เรียนภาษาขาดความสามารถดังกล่าวทั้ง 4 ประการ หรือบางประการอาจส่งผลให้เกิดปัญหาและเป็นอุปสรรคในการสื่อสาร อาทิ กรณีที่ผู้พูดบกพร่องด้านความรู้ทางภาษาศาสตร์ กล่าวคือ นึกคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด ผู้พูดควรใช้ใช้กลยุทธ์สื่อสารด้วยการพูดคำอื่น

ที่คุ้นเคยมีความหมายใกล้เคียงเพื่อสื่อความหมายแทน หรืออาจกริยาทำทางอื่นๆ ประกอบให้คู่สนทนาเข้าใจความหมายสิ่งที่ตนกำลังต้องการพูด

Bachman (1990) กล่าวถึงองค์ประกอบของที่สำคัญสำหรับการแสดงความสามารถทางภาษาของผู้เรียนในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ คือ ความรู้ทางปัญญา (Cognitive knowledge) ความรู้ในการเอาชนะความยากลำบากในการสื่อสาร ความรู้ในการจัดการและวางแผนการพูด ความรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่พูด และปฏิกิริยาทางด้านอารมณ์

นอกจากนี้ Weir (1990) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะการพูดในเชิงกระบวนการผลิตภาษาว่าองค์ประกอบของความสามารถในการพูดภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ 4 ประการ ประกอบด้วย

1) การใช้ภาษาคล่องแคล่ว (Fluency) พูดได้อย่างราบรื่นและสื่อความหมายได้เมื่อเผชิญกับอุปสรรคระหว่างการสื่อสาร ทั้งนี้ ผู้พูดที่คล่องแคล่วจะรู้จักจังหวะของการพูด (Pausing) เมื่อพบปัญหาในการพูด ผู้พูดจะแก้ไขปัญหามาโดยใช้กลวิธีทางการพูดต่างๆ เช่น ใช้คำเสริม (Filler) และการพูดซ้ำ (Repeat)

2) การใช้ภาษาเหมาะสม (Appropriateness) พูดหรือแสดงความคิดเห็นด้วยถ้อยคำสุภาพใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์

3) การใช้ภาษาอย่างถูกต้อง (Accuracy) พูดด้วยภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และเข้าใจง่าย

4) การใช้ภาษาหลากหลาย (Range) พูดด้วยคำศัพท์และประโยคที่หลากหลาย

นอกจากนี้ Thornbury (2005) ยังได้อธิบายองค์ประกอบของทักษะการพูดในเชิงกระบวนการผลิตภาษาเพิ่มเติมไว้อีก 5 ประเด็น คือ

1) การสร้างแนวคิดของเรื่องที่จะพูด (Conceptualization and formulation) เป็นการวางแผนด้านเนื้อหา และการใช้สำนวนภาษา

2) การเปล่งวาจา (Articulation) โดยใช้เสียงลักษณะต่างๆ เพื่อสื่อสารเป็นภาษาพูดตามหลักภาษา

3) การตรวจสอบ และแก้ไขตนเอง (Self-monitoring and repair) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นพร้อมกันทั้งในขณะที่คิดเรื่องพูด และการเปล่งวาจาออกไป

4) แบบอัตโนมัติ (Automaticity) ในการพูดนั้นมีลักษณะเป็นไปโดยอัตโนมัติ ทั้งในช่วงที่วางแผนการพูดและการเปล่งวาจา

6) การจัดการคำพูด (Managing talk) เช่น การปฏิสัมพันธ์ การผลัดกันพูด
การใช้คำเชื่อมถ้อยคำ แสดงความเชื่อมโยงคำพูด ท่าทางประกอบการพูด

Canale และ Swain (1980)	Bachman (1990)	Weir (1990)	Richards และ Renandya (2002)	Thornbury (2005)	คำอธิบายความสามารถแต่ละองค์ประกอบ
ความสามารถด้านภาษาศาสตร์		การใช้ภาษาอย่างถูกต้อง		การเปล่งวาจา การตรวจสอบ และแก้ไขตนเอง	สามารถสร้างและออกเสียง คำ สำนวน และประโยคเพื่อใช้ในการพูด ได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม	การจัดการและวางแผนการพูด	การใช้ภาษาเหมาะสมการใช้ภาษาหลากหลาย			สามารถเลือกใช้คำและประโยคได้เหมาะสมกับบุคคล สถานการณ์ และบริบททางสังคมตามวัตถุประสงค์ในการพูด
ความสามารถในการเชื่อมโยงข้อความ	การวางแผนการพูด			การสร้างแนวคิดของเรื่องที่จะพูด การเชื่อมโยงคำพูด	สามารถตีความ และเข้าใจการเชื่อมโยงของประโยคต่างๆ ใช้คำเชื่อมสื่อความหมายให้ราบรื่นและสอดคล้องกัน
ความสามารถในการใช้กลยุทธ์สื่อสาร	ปฏิริยาทางด้านอารมณ์ ความรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่พูด	การใช้ภาษาคล่องแคล่ว	อวัจนภาษา	การใช้ภาษาคล่องแคล่ว การพูดนั้นมีลักษณะเป็นไปโดยอัตโนมัติ การปฏิสัมพันธ์ การผลัดกันพูด การวางแผนด้านเนื้อหา	สามารถใช้กลยุทธ์ต่างๆ ในการสื่อสารทั้งทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Nonverbal) ในการสื่อสารอย่างเหมาะสมคล่องแคล่ว และไม่หยุดชะงักกลางคัน พูดเนื้อหาได้ถูกต้องตรงตามเรื่องที่กำลังสื่อสาร

จากการศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการพูด ในฐานะภาษาต่างประเทศ สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูด ประกอบด้วย 1) สามารถในการออกเสียงคำ สำนวนและประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 2) สามารถในการเลือกใช้คำ สำนวน และประโยคเหมาะสมกับบุคคล สถานการณ์ และบริบททางสังคม 3) สามารถตีความและใช้คำเชื่อมประโยคสื่อความหมายได้ราบรื่นสอดคล้องกัน 4) สามารถใช้กลยุทธ์สื่อสารทั้งทางคำพูด และไม่ใช่คำพูดในการสนทนาอย่างเหมาะสมคล่องแคล่วไม่หยุดชะงักกลางคัน และ 5) สามารถพูดเนื้อหาถูกต้องตามวัตถุประสงค์

ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลมาจัดลำดับความสัมพันธ์และรายละเอียดในแต่ละองค์ประกอบเพื่อกำหนดเป็นทักษะในการฟังการพูดในภาษาไทยในชีวิตประจำวันนักศึกษาชาวต่างประเทศสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย

1) ความเข้าใจความหมาย หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย

2) ความถูกต้องตามระเบียบภาษา หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคถูกต้องตามหลักภาษา สามารถปรับให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนา และสถานที่ในการพูด

3) ความชัดเจนในการออกเสียง หมายถึง การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษาตลอดในการพูด

4) ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย

5) ความสมบูรณ์ของคำตอบ หมายถึง การพูดที่แสดงข้อมูลครบถ้วนตามบริบทและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจตรงกัน

3.5 การประเมินความสามารถด้านการฟังการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ

การประเมินความสามารถด้านการฟังในฐานะภาษาต่างประเทศ

Finocchiaro & Brumfit, (1983) ได้อธิบายวิธีการประเมินความสามารถด้านการฟังไว้ ดังนี้

1) ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยสั่งให้ผู้เรียนระดับต้นปฏิบัติตามเพียงคำสั่งเดียว ในกรณีที่ผู้เรียนที่เก่งขึ้นให้สั่งมากกว่าหนึ่งคำสั่ง

2) ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดวัดความเข้าใจแบบพูดปากเปล่า

3) ให้ผู้เรียนเติมคำลงในประโยคให้สมบูรณ์จากตัวเลือกที่กำหนดให้

4) ให้ผู้เรียนตอบคำถามตามบทหรือคำสั่ง

5) ให้ผู้เรียนเลือกคำตอบได้จากตัวเลือกต่างๆ ที่กำหนดให้เหมาะสมกับ

สถานการณ์

6) ให้ผู้เรียนระบุแก่นหลักหรือลักษณะของการพูดเมื่อฟังข่าวกระจายเสียง

7) ให้ผู้เรียนบอกข้อความด้วยการเขียนหรือพูดปากเปล่า ที่ปรากฏแนวคิด

สำคัญของเรื่องที่ได้ยินและบอกข้อความสนับสนุน 1 ข้อความในเรื่อง

- 8) ให้ผู้เรียนสรุปเนื้อหาของบทพูดที่ได้ฟัง
- 9) ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทของผู้ฟังและผู้พูดในบทสนทนา
- 10) ให้ผู้เรียนเข้าร่วมในแบบฝึกหัดการแสดงบทบาทสมมติ

นอกจากนี้ Hubbard (1983) จำแนกการทดสอบด้านการฟังออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่

1) การทดสอบด้านการฟังเสียงเพียงอย่างเดียว (Pure listening test) เป็นการทดสอบการ ฟังเสียงและการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน ประกอบด้วย การทดสอบการจำแนกเสียง โดยใช้คู่เทียบเสียงทั้งที่เป็นคำและเป็นประโยค การทดสอบการจำแนกเสียง โดยวัดความสามารถในการฟังเสียงเน้นหนักในคำ (Word stress) และในประโยค (Sentence stress) และการทดสอบการฟังระดับเสียงสูงเสียงต่ำในประโยค

2.) การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening comprehension test) เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง ประกอบด้วย ฟังแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้น ๆ ฟังข้อความ 1 ครั้ง แล้วให้ฟังประโยคที่อ่านครั้งแล้ว ให้ผู้เรียนบอกว่าถูกหรือผิดจากข้อความที่ฟังหรือมีคำถามพร้อมตัวเลือกให้ผู้เรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด แจกแผนที่พร้อมบอกจุดเริ่มต้นให้กับผู้เรียน ผู้เรียนฟังการบอกวิธีไปยังจุดหมาย ปลายทางแล้วให้ผู้เรียนตอบหรือทำเครื่องหมายตรงจุดหมายปลายทาง ฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ แล้วกรอกข้อมูลหรือทำเครื่องหมายลงในตาราง สมมติให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน การจดโน้ต สามารถใช้กับผู้เรียนในระดับสูงได้ และการเขียนตามคำบอก (Dictation) โดยกำหนดจำนวนคำให้มากขึ้นตามระดับของผู้เรียน และรักษาความเร็วในการอ่านแบบปกติ

การประเมินความสามารถด้านการพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ

Finocchiaro & Brumfit, (1983) ได้อธิบายวิธีการประเมิน ความสามารถด้านการพูดไว้ ดังนี้

- 1) ให้ผู้เรียนพูดหรืออ่านข้อความ เรื่อง หรือบทสนทนาที่ได้เรียนมา
- 2) ให้ผู้เรียนเลือก 1 บทบาทในบทสนทนา
- 3) ให้ผู้เรียนคิดและสร้างคำตอบต่อข้อความหรือคำขอร้อง
- 4) ให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่ปรากฏข้อความใหม่ที่ผู้เรียนไม่เคยเห็นมาก่อน
- 5) ให้ผู้เรียนถามคำถามเจาะจงจากข้อความโดยข้อมูลที่กำหนดให้
- 6) ให้ผู้เรียนเปลี่ยนประโยคตามคำสั่งที่กำหนดให้

7) ให้ผู้เรียนออกเสียงตามเจ้าของภาษาเป็นคำหรือประโยคสั้นๆ ให้เหมือนกันหรือใกล้เคียง

8) ให้ผู้เรียนตั้งคำถามจากเรื่องที่ได้ฟัง

9) ให้ผู้เรียนบอกสิ่งที่ตนจะพูดในสถานการณ์เฉพาะ

10) ให้ผู้เรียนบอกเกี่ยวกับสิ่งที่ตนทำในเวลาเฉพาะ คาดหวังว่าจะเกิด)

11) ให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเชิงแนะนำเพิ่มเติมในสิ่งที่ตนพูด

12) ให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเชิงแนะนำในสิ่งที่ผู้อื่นพูด

นอกจากนี้ (Finocchiaro & Sago, 1983 อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2531) ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด ดังนี้

1) ให้ผู้เรียนพูดประโยคสั้นๆ ตามสื่อประกอบการเรียนการสอน

2) ให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงประโยคต่าง

3) ให้ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน ทั้งนี้ ถ้าเป็นผู้เรียนระดับกลาง วัตถุนั้น อาจจะไม่สลับซับซ้อนมากนัก แต่ถ้าเป็นระดับที่สูงขึ้นก็อาจเป็นสิ่งที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น

4) ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่

5) ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ทั้งนี้ ผู้สอนควรกำหนดหัวข้อที่หลากหลาย และสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน

6) ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูก สัมภาษณ์ผู้สอนหรือเจ้าของภาษาแล้วจดบันทึกไว้

จากการศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดในฐานภาษาต่างประเทศ สรุปได้ว่า การประเมินความสามารถด้านการฟังต้องอาศัยเครื่องมือในการทดสอบที่สามารถวัดความเข้าใจในรายละเอียดของสิ่งที่ฟังและความเข้าใจสารโดยรวม แบบทดสอบที่ใช้ ทดสอบความสามารถด้านการฟังมีหลายชนิด ควรเลือกใช้ให้ตรงกับจุดมุ่งหมาย และควรประเมินอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างแท้จริง สำหรับการวัดและประเมินความสามารถด้านการพูด สามารถปฏิบัติได้หลายลักษณะตามระดับความยากง่าย เบื้องต้นวิธีที่นิยมใช้การตอบคำถามและบรรยายจากสื่อที่กำหนดให้ แล้วจึงพัฒนาเป็นการคิดและสร้างบทสนทนาด้วยตนเองแล้วแสดงบทบาทสมมติ และลักษณะสุดท้ายการตอบคำถามหรือร่วมสนทนากับเจ้าของภาษาตามหัวข้อที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ ถ้าใช้

วิธีการบันทึกเสียงในการทดสอบการพูดจะช่วยให้การประเมินผลและบันทึกคะแนนมีความเที่ยงตรงยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงนำองค์ความรู้ข้างต้นไปใช้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้และพัฒนาเอกสารประกอบการสอนประจำหน่วยการเรียนรู้ รวมทั้งใช้ในการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรีในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น

4. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยเน้นสมองด้านภาษาศาสตร์

4.1 สมองกับการเรียนรู้

สติปัญญา ความคิด ความฉลาด พฤติกรรม บุคลิกภาพ รวมถึงการทำงานของหัวใจ ระบบ ภูมิคุ้มกันและฮอร์โมนต่างๆ ในร่างกายล้วนเกิดขึ้นภายใต้การควบคุมของสมอง จึงกล่าวได้ว่า สมองเป็นอวัยวะที่สำคัญที่สุดในร่างกาย (คันสนีย์ย์ ฉัตรคุปต์และคณะ, 2544: 118)

นักวิชาการ (McNeil, 2009: 28-31; กมลพรรณ ชิวพันธุ์ศรี, 2545: 18-21 อ้างใน พิณพนธ์ คงวิจิตร, 2556: 12-15) ได้แบ่งโครงสร้างสมองออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

สมองส่วนแรก R-(brain) คือ สมองที่อยู่ที่แกนสมองหรือก้านสมอง(the brain stem) มีหน้าที่เกี่ยวกับการเต้นของหัวใจ การหายใจ ประสาทสัมผัส การเคลื่อนไหวรับและการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้จากสมอง หรือระบบประสาทส่วนต่อไปทำให้มนุษย์มีปฏิกิริยาโต้ตอบอัตโนมัติที่ปราศจากอารมณ์และเหตุผล เช่น สัญชาตญาณการมีชีวิตรอดเพื่อความอยู่รอด และความต้องการที่พักอาศัย เป็นต้น

สมองส่วนที่สอง (limbic brain) คือ สมองส่วนฮิปโปแคมปัส เทมโปราลโลบและบางส่วนของพอนทอลโลบ มีหน้าที่เกี่ยวกับความจำ การเรียนรู้ พฤติกรรม ความสุขและอารมณ์ขั้นพื้นฐาน เช่น ชอบ ไม่ชอบดี ไม่ดี มีความสุข โกรธ รัก และเกลียด เป็นต้น สมองส่วนนี้ทำให้มนุษย์ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมดีขึ้น มีความฉลาดมากขึ้นและสามารถเรียนรู้ได้กว้างขึ้น แต่ถ้ามีสิ่งกระตุ้นที่ไม่ดีเข้ามาสมองส่วนนี้จะแปลข้อมูลเป็นความเครียดหรือไม่มีความสุข

สมองส่วนที่สาม (neocortex) คือ สมองใหญ่ทั้งหมดโดยเฉพาะบริเวณพื้นผิวของสมองที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด การเรียนรู้ สติสัมปชัญญะและรายละเอียดที่ซับซ้อน นี้ โอคอร์เท็กซ์มีขนาดใหญ่กว่าสมองส่วนอื่นๆ ถึง 5 เท่า สมองส่วนนี้เป็นส่วนที่ทำงานเกี่ยวกับการคิด การรู้สึก การจดจำ การเรียนรู้ และพฤติกรรมต่างๆ

ทั้งนี้ สมองของมนุษย์ประกอบด้วยเซลล์สมองจำนวนมาก เซลล์สมองประกอบด้วย 3 ส่วน ประกอบด้วย 1) เมมเบรน (Membrane) คือ ผนังด้านนอกของเซลล์ 2) นิวเคลียส (Nucleus) คือ ส่วนที่มีหน่วยพันธุกรรม และ 3) ไซโตพลาสซึม (Cytoplasm) คือ ของเหลวภายใน

เซลล์ เซลล์สมองแต่ละเซลล์มีเส้นใยสมองแตกแขนงมาเชื่อมต่อกับเซลล์สมองอื่นๆ เส้นใยสมองเหล่านี้เรียกว่า แอกซอน (Axon) และเดนไดรต์ (Dendrite) และมีจุดเชื่อมต่อระหว่างเส้นใยสมองเรียกว่า ซินแนปส์ (Synapse)

นอกจากนี้ คັນสเนียนย์ ฉัตรคุปต์และคณะ(2544) และอรรควิทย์ จารีกจาริต(2558) ได้ อธิบายถึง การทำงานของสมองในทิศทางเดียวกันว่า สมองทำงานด้วยระบบของสารเคมีและทำให้เกิดกระแสไฟฟ้า เซลล์สมองจะเชื่อมโยงติดต่อกันด้วยระบบสารเคมีและกระแสไฟฟ้าในสมอง ซึ่งสารเคมีในสมองมีความสัมพันธ์กับการเกิดภาวะทางจิตใจที่มีผลต่อการเรียนรู้ของมนุษย์ ตั้งแต่ความคิด อารมณ์ การรับรู้ความรู้สึก การมีความสุข ความเศร้า ความเหนื่อยล้า ความเครียด ความจำ และการเรียนรู้

4.2 สารเคมีในสมองกับการเรียนรู้ภาษา

สารเคมีในสมองเป็นสารสื่อประสาทใช้ในการสื่อสารข้อมูลจากเซลล์สมองที่เป็นตัวส่ง ตัวส่งข้อมูลไปยังเซลล์สมองที่เป็นตัวรับข้อมูล โดยสารเคมีในสมองมีความสัมพันธ์กับการเกิดภาวะทางจิตใจที่มีผลต่อการเรียนรู้ของมนุษย์ (พัชรี ผลโยธิน: ออนไลน์) ซึ่งปัจจุบันนี้ บทบาททางด้านประสาทชีววิทยา (Neurobiology) และชีวเคมีภาพ (Physical Organic Chemistry) ได้มีการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อศึกษาโครงสร้างและการทำงานของสมองและสารเคมีในสมอง ทำให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการทำงานของสารเคมีต่างๆ ในสมองที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความจำ อารมณ์ และการรับรู้ความรู้สึก โดยเฉพาะความรู้สึกสุข รู้สึกเศร้าในชีวิตได้มากขึ้น (สถาบันวิทยการการเรียนรู้, 2551: 1-2)

สุทธิสา ถาน้อย (2561: 80-82) อธิบายว่า สารเคมีในสมองแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) สารสื่อประสาทชนิดกระตุ้น (Excitatory) และ 2) สารสื่อประสาทชนิดยับยั้ง (Inhibitory) รายละเอียดสรุปได้ ดังนี้

1) สารสื่อประสาทชนิดกระตุ้น (Excitatory) ทำให้เซลล์สมองส่งสัญญาณไป เช่น ซีโรโทนิน (Serotonin) เอนดอร์ฟิน (Endorphin) แอซิติลโคลีน (Acetylcholine) โดปามีน (Dopamine) ทำหน้าที่ควบคุมความประพฤติการแสดงออกอารมณ์ ทำให้สมองตื่นตัวและมีความสุข สารเคมีกลุ่มนี้จะหลั่งมากเมื่อออกกำลังกาย ได้รับคำชมเชย ร้องเพลง เล่นเป็นกลุ่ม สิ่งแวดล้อมในห้องเรียน ที่ดีทำกิจกรรมกลุ่ม ได้รับสัมผัสที่อบอุ่น มองเห็นคุณค่าของตนเอง เล่นดนตรี และเรียนศิลปะโดยไม่ถูกบังคับ ได้รับสิ่งที่ชอบ และมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

2) สารสื่อประสาทชนิดยับยั้ง (Inhibitory) ทำให้เซลล์สมองหยุดการทำงาน เช่น อะดีนาลีน (Adrenaline) คอร์ติโซล (Cortisol) เป็นสารเคมีที่เกี่ยวข้องกับความเครียด มีการหลั่งเมื่อสมองได้รับความกดดัน ความเครียดอย่างต่อเนื่อง ซึ่งทำให้ยับยั้งการส่งข้อมูลของแต่ละเซลล์สมอง ยับยั้งการเจริญเติบโตของสมองและใยประสาท ยับยั้งเส้นทางความจำ ภูมิคุ้มกันต่ำ ทำลายเซลล์สมองและใยประสาท หากร่างกายสารดังกล่าวมากเกินไปจะมีอันตรายต่อทั้งอารมณ์และร่างกาย สารนี้จะหลั่งเมื่อมีความรู้สึกไม่ดี ความเครียดเรื้อรัง มีความทุกข์การมองเห็นคุณค่าตัวเองต่ำ โดนดุด่าทุกวัน ซึมเศร้า โกรธ เข้มงวด เกินไป วิตกกังวล ซึ่งจะทำลายองค์ประกอบภายในสมอง ไม่ว่าจะใยประสาทต่างๆ หรือแม้แต่เซลล์สมอง รวมทั้งจะหยุดยั้งการส่งข้อมูลระหว่างเซลล์สมองทำให้ไม่เกิดการเรียนรู้

ทฤษฎีหนึ่งเชื่อว่าจุดเริ่มต้นของความฉลาดของมนุษย์ขึ้นอยู่กับการทำงานของสารโดปามีน เนื่องจากโดปามีนเป็นสารสื่อประสาทหลักในการควบคุมการทำงานของสมองซีกซ้ายที่เกี่ยวข้องกับภาษา ความคิด ความทรงจำระยะสั้น ความยืดหยุ่น การคิดแบบนามธรรม และกระบวนการคิดวิเคราะห์ นอกจากนี้ โดปามีนยังทำหน้าที่ควบคุมการรับส่งข้อมูลของสมองส่วนหน้าที่มีหน้าที่เกี่ยวกับอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด การเรียนรู้ ความจำ ความฉลาด และความคิดอย่างมีเหตุผล เช่นเดียวกันกับแนวคิดที่ว่า สารโดปามีนเป็นสารเคมีในสมองที่เกี่ยวข้องกับความสุข โดยจะหลั่งออกมาที่สมองส่วนนิวเคลียสแอคคัมเบนส์ (nucleus accumbens) ซึ่งเป็นสมองที่เชื่อมโยงกับการให้รางวัลและความพึงพอใจ ทั้งนี้เมื่อมนุษย์ได้ทำกิจกรรมที่เกิดความพึงพอใจ สารโดปามีนหรือสารแห่งความสุขก็จะเพิ่มสูงขึ้นและไปกระตุ้นวงจรแห่งความปิติ ทำให้อยากทำพฤติกรรมนั้นๆ อีก (ประณต คำฉิม, 2549; สถาบันวิทยากรการการเรียนรู้, 2551: 20-22; อรรถวิทย์ จารึกจาริต, 2558)

กล่าวได้ว่า การเรียนรู้ของสมองเกิดจากระบบกลไกที่ซับซ้อน และอาศัยสารเคมีในสมองหลายชนิดที่เพื่อหยุดยั้งการส่งข้อมูลระหว่างเซลล์สมองทำให้สมองไม่เกิดการเรียนรู้ซึ่งเป็นปัจจัยด้านลบ และเพื่อควบคุมความประพฤติกการแสดงออกอารมณ์ทำให้สมองตื่นตัวและมีความสุข โดยโดปามีนเป็นสารสื่อประสาทหลักที่ควบคุมการทำงานของสมองซีกซ้ายและควบคุมการรับส่งข้อมูลของสมองส่วนหน้าที่มีหน้าที่เป็นองค์ประกอบหลักที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดของมนุษย์ ทั้งนี้ สารโดปามีนจะหลั่งออกมาเมื่อได้ทำกิจกรรมที่ทำให้เกิดความได้รับความสุขจากการได้รับรางวัลและความพึงพอใจ ส่งผลให้อยากทำพฤติกรรมนั้นอีก

4.3 ความหมายและความสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยเน้นสมองเป็นฐาน

เนื่องจากสมองเป็นอวัยวะสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยตรง การจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการทำงานของสมองจึงเป็นทฤษฎีที่เกิดจากการพัฒนาด้านชีววิทยา(Biological Science) ด้านประสาทวิทยา (Neuroscience) และวิทยาศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเซอวิปัญญา (Cognitive Science) ที่พยายามศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการและการทำงานของสมองเพื่อต้องการทราบว่าสมองเรียนรู้ ในปัจจุบันจึงมีการใช้ความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวข้องกับสมองเป็นเครื่องมือในการออกแบบกระบวนการเรียนรู้และกระบวนการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างศักยภาพสูงสุดในการเรียนรู้ของมนุษย์ (อรรถวิทย์ จารึกจาริต, 2558: 239)

Jensen (2000: 6) และ Call (2003: 9) นิยามความหมายไว้สอดคล้องกันว่า การเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน หมายถึง การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของสมอง เป็นการเรียนรู้ที่ประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะต่างๆ เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาการทำงานของสมอง ทั้งยังเป็นการนำความรู้การทำงานหรือธรรมชาติการเรียนรู้ของสมองมาใช้ในการออกแบบการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของสมองให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นส่งผลให้ผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ที่คงทนถาวร และนำมาซึ่งการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้ หากผู้สอนที่เข้าใจแนวคิดดังกล่าวจะนำไปสู่การออกแบบกระบวนการเรียนรู้ ทั้งในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดสิ่งแวดล้อม และการออกแบบสื่อที่ต้องเน้นให้ผู้เรียนสนใจและเข้าใจสิ่งที่เรียนได้ง่าย (สถาบันวิทยาการการเรียนรู้, 2551: 2)

4.4 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้โดยเน้นสมองเป็นฐาน

ภาวะที่ดีที่สุดในการใช้สมองของมนุษย์ คือ การใช้ขีดจำกัดความสามารถทางสมองเพื่อการเชื่อมโยงและการเข้าใจสิ่งที่เป็นเงื่อนไขสูงสุดในกระบวนการ (Regate and Geoffrey Caine, 1990:71 อ้างใน กมลฉัตร กล่อมอ้อม, 2560: 77-89) มี 3 องค์ประกอบ ที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ คือ

- 1) Orchestrated Immersion คือ การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่หลากหลาย ชับซ้อน และเป็นประสบการณ์ที่แท้จริง
- 2) Relaxed Alertness คือ พยายามกำจัดความกลัวของผู้เรียน และเพิ่มเติมบรรยากาศที่ทำทนายให้มากขึ้น
- 3) Active Processing คือ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการกระตือรือร้นว่าจะเรียนรู้ได้โดยวิธีการใดเรียนรู้ได้อย่างไร ให้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง

จากการศึกษาดำรง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยเน้นสมองด้านภาษาศาสตร์ สรุปได้ว่า สมองเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ด้านภาษา เนื่องจากสมองทำหน้าที่ทั้งในด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจทางภาษาและการสื่อสารภาษา สามารถเรียนรู้การใช้ภาษาได้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม และจะเรียนรู้จากการฟังเป็นลำดับแรก จากนั้นจะเป็นการออกเสียงหรือการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับของพัฒนาการทางสติปัญญา ทั้งนี้ หากมนุษย์ได้ทำกิจกรรมที่เกิดความพึงพอใจ ก็จะกระตุ้นวงจรแห่งความปิติทำให้อุณหภูมิของร่างกายสูงขึ้น ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ เข้าใจ สามารถเรียนรู้และรับไว้ในความทรงจำระยะยาว ทั้งยังสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้มาใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมเป็นการสร้างศักยภาพสูงสุดในการเรียนรู้ของมนุษย์ ผู้วิจัยจึงนำองค์ความรู้เรื่องสมองและธรรมชาติการเรียนรู้ของสมองมาใช้ในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น

5. การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT)

5.1 ความเป็นมาและความสำคัญรูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT)

รูปแบบการสอนที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ของสมอง (Brain-Targeted Model) หรือ BTT พัฒนาขึ้นโดย มาริเอล ฮาร์ดิมาน (Hardiman, M.) นักการศึกษาจากมหาวิทยาลัยจอห์นฮอปกินส์ (John Hopkins University) เนื่องจากเขาพบว่า การจัดการเรียนรู้ในปัจจุบันที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีคะแนนสูงจากการสอบประมวลความรู้มาตรฐาน (standard test) ซึ่งไม่ใช่เป้าหมายทางการศึกษาที่แท้จริง เพราะการเรียนเพื่อสอบเป็นการเรียนรู้ที่ผิดหลักการเรียนรู้ของสมองทำให้นักเรียนขาดความสุขในการเรียนและขาดความสุขในการเรียนรู้ (Hardiman, M., 2012) ด้วยเหตุนี้ มาริเอล ฮาร์ดิมาน (Hardiman, M.) จึงพัฒนารูปแบบการสอนดังกล่าวขึ้น โดยใช้พื้นฐานการวิจัยเกี่ยวกับสมอง และอาศัยองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ และเป็นการวิจัยที่มีฐานมาจากการออกแบบอย่างมีประสิทธิภาพ รูปแบบการสอนนี้ออกแบบโดยอาศัยกรอบแนวคิดเกี่ยวกับทักษะการคิด และการพัฒนาทักษะการคิดของ Marzano ทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligences) ของ Gardner และทฤษฎีการเรียนรู้ (Bloom's Taxonomy) ของ Bloom (กานต์รวี บุษยานนท์, 2559)

Hardiman (2012) อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจอห์นฮอปกินส์ ได้พัฒนารูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ตโดยใช้องค์ความรู้เกี่ยวกับกลไกการทำงานและการเรียนรู้ของสมองจากงานวิจัยทางประสาทวิทยาศาสตร์ของมนุษย์เป็นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน ดังนี้

1) ข้อมูลใดๆ ที่เข้าสู่สมองจะเริ่มต้นกระบวนการบริเวณศูนย์กลางของอารมณ์ ก่อนเข้าสู่ศูนย์กลางของการคิดที่อยู่บริเวณสมองส่วนหน้า ซึ่งความเครียดส่งผลต่อความจำระยะยาวและการเรียนรู้อย่างลึกซึ้งลดลง

2) กลไกการมองเห็นภาพของสมองจะถูกกระตุ้นให้ทำงานได้ดีเมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ

3) สมองจัดกลุ่มสิ่งเร้าใหม่ให้เป็นความคิดที่มีความคล้ายคลึงกับของเดิมหรือความคิดใหม่ จากนั้นจะรวมความคิดเหล่านั้นโดยสร้างเป็นรูปแบบความคิดหรือความเข้าใจใหม่

4) ระบบความจำมี 3 แบบ ได้แก่ ความจำระยะสั้น ความจำขณะทำงาน และความจำระยะยาว ซึ่งความจำระยะสั้นและความจำขณะทำงานจะถูกเก็บไว้เพียงชั่วคราวเท่านั้น เมื่อไม่จำเป็นก็จะลืม ส่วนความจำระยะยาวจำเป็นต่อกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝน และทำซ้ำ ๆ จนกลายเป็นความจำระยะยาว

5) กลไกการทำงานของสมองแต่ละส่วนแตกต่างกัน เมื่อมนุษย์ทำงานที่มีความซับซ้อน การทำงานของสมองแต่ละส่วนจะทำงานประสานกัน

6) การให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีเป็นการขยายการเรียนรู้และรูปแบบของความจำ

5.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

Hardiman (2012) เสนอการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ดังนี้

5.2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ประกอบด้วยขั้นตอน 6 ขั้นตอน ประกอบด้วย

1) ขั้นสร้างบรรยากาศทางอารมณ์เพื่อการเรียนรู้ ขั้นตอนนี้สอดคล้องกับการทำงานของสมองส่วนอารมณ์และส่วนการคิด โดยการรับรู้เป็นกระบวนการที่เริ่มจากสมองส่วนอารมณ์ความรู้สึกก่อนที่จะเข้าสู่สมองส่วนที่เป็นการคิด และมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ต่อไป ดังนั้นขั้นตอนนี้จึงมุ่งเน้นการจัดบรรยากาศทางอารมณ์เชิงบวกด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสุข เช่น การลดภาวะเครียดด้วยการสนทนากับผู้เรียนอย่างให้เกียรติซึ่งกันและกัน การกล่าวชื่นชมเมื่อผู้เรียนทำงานประสบความสำเร็จ การยื่นต้อนรับนักเรียนหน้าประตูห้อง แล้วเรียกชื่อผู้เรียนแต่ละคนด้วยคำพูดเชิงบวก กำหนดกฎและระเบียบปฏิบัติในห้องเรียนที่มุ่งให้ความเคารพซึ่งกันและกัน การกิจกรรมรื่นเริงใน ชั้นเรียน การใช้อารมณ์ขันในการสอน และการลดภาระงาน เป็นต้น

2) ขั้นสร้างสรรคสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ทางกายภาพ ผลงานวิจัยพบว่า สิ่งแวดล้อมที่ไม่น่าสนใจและไม่มีการเปลี่ยนแปลงมีผลต่อการเรียนรู้ของมนุษย์ ในทางกลับกัน ความแปลกใหม่ในการจัดการเรียนการสอนสามารถใช้เป็นเครื่องมือที่สำคัญที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิด

ความใส่ใจ ทำให้ระบบของสมองในการเตรียมพร้อม และตื่นตัว ดังนั้น ขั้นตอนนี้จึงมุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนในด้านต่างๆ ในชั้นเรียน เช่น การเปลี่ยนตำแหน่งที่นั่ง การจัดแสดงผลงานผู้เรียน การเคลื่อนไหวร่างกาย รวมถึงการปรับเปลี่ยนเสียงและกลวิธีการนำเสนอเนื้อหา

3) ขั้นกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้ ขั้นตอนนี้สอดคล้องกับหลักการทำงานของสมองว่าในการเรียนรู้ สมองจะคัดกรองข้อมูลใหม่ผ่านมุมมองของประสบการณ์เดิมที่มีต่อสิ่งนั้น ผสานกันจนเป็นความหมายใหม่ ดังนั้น การจัดการเรียนรู้เรื่องใหม่จึงควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนด ประสบการณ์การเรียนรู้ตามความถนัด และความสนใจเพื่อให้สอดคล้องกับประสบการณ์เดิม แนวทางการกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้ เช่น การวางแผนจัดการหลักสูตร การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ การออกแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

4) ขั้นจัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ ขั้นตอนนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจบทเรียนอย่างลึกซึ้ง เกิดความคงทนในการเรียนรู้สอดคล้องกับหลักการทำงานของสมองที่ว่า สมองจะบันทึกข้อมูลเป็นความจำระยะยาว เมื่อมีการกระทำซ้ำจนสมองได้จดจำ และจัดระบบข้อมูลอยู่เสมอ แนวทางการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความรู้แจ้ง ดังนั้น การทำให้ผู้เรียนสนใจผูกพันกับเนื้อหา การสอนผ่านกิจกรรมเชิงศิลปะอาจเป็นวิธีการที่มีประโยชน์ในการเสริมสร้างการจดจำเก็บข้อมูลนั้นไว้ได้ เช่น การฝึกปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย การแสดงละคร การแสดงความคิดเห็น การนำเสนอสรุปความรู้ของตนโดยใช้สื่อผสมหน้าชั้นเรียนหรือทางสื่อออนไลน์

5) ขั้นขยายความรู้และนำความรู้ไปใช้ ขั้นตอนนี้สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ของสมองที่ว่าส่วนต่างๆ ของสมองจะเชื่อมโยงกัน เมื่อมีการคิดอย่างซับซ้อนและสอดคล้องกับหลักการจัดการศึกษาที่เน้นให้สามารถใช้ความรู้ ทักษะและกระบวนการต่างๆ เป็นเครื่องมือในการคิดขั้นสูงและแก้ปัญหา ดังนั้น ขั้นตอนนี้จึงมุ่งเน้นการขยายความรู้และนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริง โดยใช้กระบวนการคิดและการปฏิบัติ เช่น การสืบสอบการใช้คำถามพัฒนาการคิดระดับสูง การคิดเชิงอุปมา การวิเคราะห์สาเหตุและผลกระทบ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่หลากหลาย การวิเคราะห์ทัศนคติ การสร้างสรรค์สื่อนำเสนอผลงานด้วยวิธีการทางศิลปะ

6) ขั้นประเมินผลการเรียนรู้ ขั้นตอนนี้ เน้นการให้ข้อมูลป้อนกลับที่เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้หรือการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม สอดคล้องกับแนวคิดจิตวิทยาการเรียนรู้ที่ว่า การให้ข้อมูลป้อนกลับของผู้สอนจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้และจดจำแนวทางการประเมินผลการเรียนรู้ เช่น การใช้เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริง (Rubrics scoring) การใช้แบบประเมินตนเอง และการประเมินการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่างๆ อย่างหลากหลาย

5.1.2 การจัดการเรียนการสอนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และ อุดมศึกษาโดยการใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ประกอบด้วย

1) สภาวะทางอารมณ์

- 1.1 สร้างสัมพันธภาพแบบเป็นกันเองกับผู้เรียน
- 1.2 บอกความคาดหวังของครูว่าต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้อะไรและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีทางเลือกในการเรียนรู้ที่เหมาะสม
- 1.3 ใช้อารมณ์ขันเพื่อลดความเครียดของผู้เรียน

2) สภาพแวดล้อมทางกายภาพ

- 2.1 สร้างสภาพแวดล้อมใหม่ๆ เช่น จัดที่นั่งเรียนใหม่ย้ายสถานที่เรียนไปเรียนห้องใหม่เรียนนอกรั้วสถานที่เป็นต้น
- 2.2 ใช้สื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายเช่นเปลี่ยนสีหรือเปลี่ยนวิธีการนำเสนอเป็นต้น

3) การออกแบบการเรียนรู้

- 3.1 ระบุเนื้อหาหลักและหัวข้อย่อยต่างๆ แล้วสร้างความสัมพันธ์ของหัวข้อต่างๆ และแสดงความสัมพันธ์โดยใช้ผังกราฟฟิก
- 3.2 ออกแบบกิจกรรมให้เหมาะสมตามเนื้อหาที่ต้องการสอนโดยพยายามใช้กิจกรรมที่หลากหลายไม่ควรใช้การบรรยายเพียงอย่างเดียว
- 3.3 กำหนดการประเมินในแต่ละเรื่องและกิจกรรมที่สอน 4. ชักชวนให้ผู้เรียนสร้างผังความคิดของตนเองเมื่อผู้เรียนเริ่มเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนเพื่อเพิ่มพูนความจำและความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน

4) การสอนเพื่อความรอบรู้

- 4.1 ครูควรหาวิธีเพื่อเตรียมความพร้อมผู้เรียนให้สามารถนำความรู้ที่เพิ่งได้เรียนกลับมาใช้ได้อยู่เสมอซึ่งผู้เรียนจะใช้ความรู้ได้ดีเมื่อผู้เรียนได้ประยุกต์ใช้ความรู้ในการแก้ปัญหา
- 4.2 ใช้กิจกรรมที่หลากหลายให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ความรู้ที่มีอยู่เดิมเพื่อเพิ่มพูนข้อมูลส่วนความจำของผู้เรียน
- 4.3 ชักชวนให้ผู้เรียนใช้เวลาออกเหนือจากเวลาเรียนในการทบทวนข้อมูลต่างๆ ที่เรียนไปหรือทดสอบตนเอง

5) การสอนเพื่อการประยุกต์ใช้

5.1 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้สื่อการเรียนรู้และเป้าหมายการเรียนรู้ในการออกแบบการเรียนรู้ของตนเองโดยตั้งสมมติฐานทดสอบและสร้างองค์ความรู้ใหม่บนพื้นฐานความรู้ ความคิด และข้อมูลที่มีอยู่

5.2 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สาธิตแสดงอธิบายความรู้ของตนเองผ่านกิจกรรมต่างๆที่เป็นรูปธรรมเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจดีขึ้นและคิดลึกซึ้งขึ้น3. ผู้เรียนสาธิตอธิบายความเข้าใจของตนเองผ่านการยกตัวอย่างกรณีศึกษาหรือสถานการณ์ต่างๆ

6) การประเมินผลการเรียนรู้

6.1 ให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับผลงานของผู้เรียนเท่าที่เป็นไปได้และผู้เรียนควรทราบแล้วพัฒนางานให้ดียิ่งขึ้น

6.2 เสนอแนะแนวทางโดยอ้อมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนบรรลุตามจุดมุ่งหมายอย่างถูกต้อง3. ใช้การประเมินที่หลากหลายเช่นประเมินผลงานการประเมินแบบมาตราส่วนค่าเพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองและมีทิศทางในการแสดงออกซึ่งเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม

5.2 ผลการเรียนรู้จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียน จดจำข้อมูลใหม่ พัฒนาการรอบความคิด และความคิดขั้นสูงของเนื้อหาที่เรียนได้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ทางอารมณ์และทางกายภาพ เพิ่มพูนความเข้าใจของผู้เรียนอย่างเป็นองค์รวมให้รอบรู้ในเนื้อหาและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในโลกแห่งความเป็นจริง ประเมินผลการเรียนรู้และสะท้อนผลการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเพื่อใช้พัฒนาการเรียนรู้ของตนเองต่อไป ทั้งนี้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ระบุขั้นตอนกว้าง ๆ ซึ่งครูสามารถนำไปปฏิบัติตามลำดับขั้นได้ แต่ไม่ได้ระบุกิจกรรม วิธีสอน หรือเทคนิคการสอนในแต่ละขั้นตอนไว้ เพื่อเปิดโอกาสให้ครูได้ออกแบบการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนเนื้อหาที่สอน และสอดคล้องกับบริบทของการเรียนการสอน

จากการศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) เป็นนำองค์ความรู้ เกี่ยวกับประสาทวิทยาศาสตร์ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอนมาใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการนำไปประยุกต์ใช้ และการประเมินผลที่เหมาะสมสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายการเรียนรู้และการคิดของสมอง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วย

รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ประกอบด้วยขั้นตอน 6 ขั้นตอน ผู้วิจัยจึงนำขั้นตอนดังกล่าวไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น

6. แนวคิดทฤษฎีในการพัฒนาหลักสูตร

6.1 ความหมายของหลักสูตร

เนื่องมาจากเป้าหมายของหลักสูตรที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนสามารถเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพและประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมแห่งอนาคต หลักสูตรจึงเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษาที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจและวางแผนหลักสูตรภายใต้การศึกษาล้างกำหนดหลักสูตรหรือข้อมูลพื้นฐานด้านต่างๆ ประกอบด้วย เป้าหมายและอุดมการณ์ของชาติ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิชาการ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จิตวิทยา คุณธรรมและจริยธรรม (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2554:13-21) ทั้งนี้หลักสูตรที่ดีต้องมีความชัดเจน สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม อีกทั้งสามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมและมีความหมายต่อชีวิตผู้เรียน (ทัศนีย์ เศรษฐพงษ์: 2556: ออนไลน์)

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของหลักสูตรซึ่งนักการศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศหลายท่าน Beauchamp (1981: 83-86) Saylor, Alexander and Lewis (1981: 8) สัจด์ อุทธานันท์ (2532: 9) Taba(1962: 9-10) Oliva (1992: 5-7) ได้ให้ความหมายไว้โดยสรุปได้ว่า ความหมายของหลักสูตรที่วงการศึกษทั้งในประเทศและต่างประเทศยังคงกล่าวถึงมี 2 ลักษณะ ดังนี้

1) ความหมายในทางแคบ หมายถึง รายงานกระบวนการวิชา กลุ่มรายวิชา เนื้อหาที่จัดเป็นระบบหรือลำดับ ประกอบด้วย เป้าหมาย จุดประสงค์ แผนการเรียน การประเมินผลผู้เรียนรวมทั้งอุปกรณ์การสอนต่างๆ ที่รวบรวมไว้ใช้สอนในโรงเรียนเพื่อการสำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับราชบัณฑิตยสถาน (2554: ออนไลน์) ได้อธิบายความหมายว่า หลักสูตรหมายถึง แผนการจัดการศึกษาที่ประมวลประสบการณ์กิจกรรมต่างๆ โดยมีองค์ประกอบสำคัญได้แก่ ความมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการต่างๆ ตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้

2) ความหมายในทางกว้าง หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนและมวลประสบการณ์ต่างๆ อย่าง ที่สถานศึกษาจัดให้แก่ผู้เรียน ตามความคาดหวังของสังคม ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน รวมถึง กิจกรรมนอกหลักสูตรล้วนเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ผู้สอน และสภาพแวดล้อมทางการศึกษา ทั้งยังเป็นการสื่อกลางหรือวิถีทางที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนในแนวทางที่พึงประสงค์ ทั้งความรู้ ความคิด ความสามารถ

ทักษะ เจตคติและค่านิยมต่างๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่เหมาะสมต่อการดำเนินชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข

6.2 การพัฒนาหลักสูตรเสริม

จากแนวคิดและความหมายของหลักสูตรข้างต้น แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้การพัฒนาหลักสูตรจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญและจำเป็นที่นักการศึกษา กู๊ด (Good, 1973: 157-158) เซย์เลอร์และอเล็กซานเดอร์ (Saylor and Alexander, 1974: 7) และ ทาบา (Taba, 1962 : 454) ได้อธิบายไว้อย่างสอดคล้องกันว่า การพัฒนาหลักสูตรหมายถึงการทำหลักสูตรให้ดีขึ้นด้วยการปรับปรุงหลักสูตรหรือการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1) การปรับปรุงหลักสูตร หมายถึง การแก้ไขหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น ด้วยการเปลี่ยนแปลงเพียงบางส่วนโดยไม่เปลี่ยนแปลงแนวความคิดพื้นฐานหรือรูปแบบของหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับสถานศึกษาและระบบสถานศึกษา จุดมุ่งหมายของการสอน วัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ วิธีการสอนรวมทั้งประมวลผล

2) การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร หมายถึง การจัดทำหลักสูตรใหม่โดยไม่มีหลักสูตรนี้มาก่อนเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายใหม่ที่กำหนดไว้ นับเป็นการสร้างโอกาสทางการเรียนขึ้นใหม่ แต่ในขณะเดียวกันก็จะมีผลกระทบทางด้านความคิดและความรู้สึกของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย เนื่องจากเป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งระบบหรือเปลี่ยนแปลงทั้งหมด

นอกจากนี้ สุเทพ อ่วมเจริญ (2556: 10) ได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการสร้างและทดสอบคุณภาพของหลักสูตรที่นำวิธีการเชิงระบบมาประยุกต์ใช้ โดยเฉพาะการนำกระบวนการวิจัยและพัฒนาไปใช้ในการสร้างและทดสอบคุณภาพหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ซึ่งแนวคิดสำคัญที่นำมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตร คือ แนวคิดการจัดการทางวิทยาศาสตร์ (scientific management)

6.3 ความหมายของหลักสูตรเสริม

จากศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของหลักสูตร สรุปได้ว่า หลักสูตรเสริม (Enrichment Curriculum) จัดอยู่ในกลุ่มความหมายของหลักสูตรกว้าง เห็นได้จากความหมายของหลักสูตรเสริมที่นักการศึกษาได้นิยามไว้ สรุปได้ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2554: ออนไลน์) ให้ความหมายของหลักสูตรเสริมว่า เป็นการออกแบบหลักสูตรเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ ผู้ด้อยโอกาส ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะแรกของหลักสูตรเสริมที่เป็นการเสนอแนะทางเลือก จัดประสบการณ์เรียนรู้ที่เหมาะสมกับธรรมชาติและความต้องการของผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ ส่วนหลักสูตรเสริม

ลักษณะที่สองเป็นการขยายและปรับปรุงหลักสูตรสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษในชั้นเรียนปกติ (วิจิตรพร หล่อสุวรรณกุล. 2544; 81) สอดคล้องกับ Davis and Rimm (1994, pp. 104-106) ที่ได้กล่าวถึง หลักสูตรเสริม ว่าเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรสถานศึกษาที่ต้องจัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางให้บุคลากรทางการศึกษาใช้ในการวางแผนในการพัฒนาผู้เรียนได้ตรงตามเจตนารมณ์ หรือเหมาะสมกับบริบทความพร้อมของชุมชน เป็นไปตามสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียน มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและทัศนคติทางบวกต่อการเรียนรู้ มีความเชื่อมั่นในตนเอง และชี้นำตนเองได้

นอกจากนี้ หากพิจารณาจากในด้านเนื้อหาและกระบวนการที่เกิดขึ้นนั้น Clark (1997, pp. 316-319) ได้อธิบายความหมายของหลักสูตรเสริมไว้ว่า เป็นหลักสูตรที่เป็นการเพิ่มเนื้อหาของการเรียนรู้ที่ไม่มีในหลักสูตร หากเป็นการขยายหลักสูตรเดิมอาจมีเนื้อหาที่ยากขึ้น ลึก และกว้างมากขึ้น ผู้สอนทราบความต้องการของผู้เรียนหรือทราบวัตถุประสงค์ว่าต้องการให้เกิดสิ่งใดกับผู้เรียน หลักสูตรเสริมส่วนใหญ่ มักใช้สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นประเด็นเพิ่มเติมจากเดิมที่ ซึ่งเป็นประเด็นเพิ่มเติมจากเดิมที่ Piirto (1994, pp. 376-400) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรเสริมนั้นมีทั้งหลักสูตรเสริมสำหรับนิสิต นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยและหลักสูตรเสริมสำหรับผู้ใหญ่ โดยหลักสูตรสำหรับนิสิต นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจะเน้นการพัฒนาภาวะผู้นำและ การพัฒนาการคิด สอดคล้องกับ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2552) ได้อธิบายว่า หลักสูตรเสริมเป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง เน้นการเสริมสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานในหน้าที่หรือพัฒนา ศักยภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนเฉพาะด้าน และเป็นหลักสูตรที่มีใช้ระยะเวลาในการเรียนรู้ไม่มากนัก เช่น มหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ที่เออร์บานา-แชมเปญ ได้จัดโปรแกรมเสริมในหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิตทางนโยบายเศรษฐกิจ (Master of Economics) เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนโดยใช้โปรแกรมเสริม (Enrichment Program) (University of Illinois, 2000, pp. 2-3)

6.4 ลักษณะของหลักสูตรเสริม

หลักสูตรเสริมมีลักษณะที่แตกต่างจากหลักสูตรแกนกลางไว้ 14 ประเด็น ซึ่งนักการศึกษาในกลุ่มแรกอธิบายไว้ 13 ประเด็น (Barbara Clark.1997: 258; Laurence Coleman. 1985: 315-316; และ Joyce; Dana; & Linda Boyce (1996: 12-13) ที่ได้อธิบายลักษณะที่แตกต่างระหว่างหลักสูตรเสริมกับหลักสูตรแกนกลางเพิ่มเติมเป็นประเด็นสุดท้ายมีรายละเอียด ดังนี้

- 1) เนื้อหาในหลักสูตรการตอบสนองต่อปัญหาที่ผู้เรียนสนใจ
- 2) การจัดการเรียนการสอนมีการบูรณาการ
- 3) ประสิทธิภาพที่จัดให้กับผู้เรียนเน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ
- 4) เป็นการจัดการเรียนการสอนในเชิงลึกให้กับผู้เรียนและผู้เรียนสามารถเลือกเนื้อหาที่ตนสนใจ

- 5) เป็นการพัฒนาผลผลิตที่มีความซับซ้อนหรือใช้ทักษะการคิดระดับสูง
- 6) เป็นการพัฒนาผลผลิตที่มีความซับซ้อนหรือใช้ทักษะการคิดระดับสูง
- 7) มุ่งให้เกิดการทำงานอย่างอิสระ
- 8) มีการพัฒนาทักษะและวิธีการวิจัย
- 9) มีการบูรณาการทักษะการคิดพื้นฐานกับการคิดระดับสูง
- 10) ส่งเสริมการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่แปลกใหม่และสร้างสรรค์
- 11) ส่งเสริมการพัฒนาผลผลิตด้วยเทคโนโลยีที่หลากหลาย
- 12) สร้างความเข้าใจในตนเองให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน
- 13) การประเมินผลด้วยวิธีการที่เหมาะสม สอดคล้องกับลักษณะของการเรียนรู้
- 14) ให้ความสำคัญกับการปลูกฝังระเบียบวินัยในการอยู่ร่วมในสังคม

ทั้งนี้ Piirto (อัครพงศ์ สุขมาตย์, 2553: 79-81 อ้างใน Piirto, 1994: 376-399) ได้กำหนดลักษณะสำคัญของหลักสูตรเสริมไว้ 5 ประเด็น ดังนี้

1) หลักสูตรเสริมควรอยู่บนพื้นฐานของคุณลักษณะการเรียนรู้เชิงวิชาการของผู้เรียนโดยพิจารณาจากอัตราความสามารถในการเรียนรู้ ความสามารถในการคิด เชิงนามธรรม เชิงสร้างสรรค์ เชิงวิจารณ์ญาณ และเชิงวิเคราะห์และความสามารถในการเก็บข้อมูลความรู้ที่ประกอบด้วยข้อเท็จจริงและกระบวนการปฏิบัติ

2) หลักสูตรเสริมควรมีความเข้มข้นในวิชาการโดยไม่ละเลยองค์ความรู้ด้านจารีตประเพณี

3) หลักสูตรเสริมควรเป็นสหวิทยาการ เปรียบเสมือนแผนภาพวงล้อที่ประกอบไปด้วยวิชาต่างๆ เช่น ศิลปะ มนุษยศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ ภาษาและปรัชญา เป็นต้น

4) หลักสูตรเสริมควรมุ่งเน้นโครงร่างสำคัญ 6 ประเด็น ซึ่งใน 5 ประเด็นแรกจากแนวคิดของเอลเลียท ไอส์เนอร์ (Elliot Eisner) ที่ได้นำเสนอไว้ในปี 1985 และโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) ได้เพิ่มแนวคิดอีก 1 ประเด็น ในปี 1991 โดยมีรายละเอียดตามลำดับ คือ

4.1 มุ่งเน้นความสัมพันธ์ส่วนบุคคล

4.2 มุ่งเน้นวิทยาศาสตร์ประยุกต์

4.3 มุ่งเน้นหลักการและเหตุผลเชิงวิชาการ

4.4 มุ่งเน้นการปรับตัวทางสังคมและการสร้างสังคมใหม่

4.5 มุ่งเน้นพัฒนากระบวนการทางปัญญา

4.6 มุ่งเน้นวิธีการเข้าใจอย่างถ่องแท้ เช่น ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ผู้เรียน

ต้องสามารถแจกแจงองค์ประกอบ สังเกต จำแนกความเหมือนและความต่าง เปรียบเทียบและเห็นความผิดแผก จัดลำดับ กำหนดมาตรการ สรุป เห็นความสัมพันธ์พบประเด็นสำคัญ ตัดสินด้วยเหตุและผลอุปมาอุปมัย คาดการณ์อ้างอิง และประเมินได้

5) หลักสูตรเสริมควรมีความสมดุล มีความเป็นบูรณาการ และมีความหมาย

6.5 องค์ประกอบของหลักสูตรเสริม

องค์ประกอบของหลักสูตรอาจมีรายละเอียดที่แตกต่างกันตามจุดเน้นของการนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย รูปแบบหลักสูตรหรือมุมมองนักพัฒนาหลักสูตร แต่องค์ประกอบหลักสูตรที่นักการศึกษา Taba(1962) สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ (2537) และวิชัย วงษ์ใหญ่ (2552) มีความเห็นสอดคล้องกันและเป็นเกณฑ์ที่ยึดปฏิบัติโดยทั่วไป มีองค์ประกอบ ได้แก่ 1.หลักการของหลักสูตร 2.วัตถุประสงค์หลักสูตร (Objective) หมายถึง คุณลักษณะของผู้เรียนหลังจากผ่านการเรียนรู้ในหลักสูตร ประกอบด้วยความรู้ในเนื้อหาสาระ ทักษะกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดขั้นสูง และค่านิยมอันพึงประสงค์ 3. เนื้อหาสาระและประสบการณ์การเรียนรู้ (Content and Experience) หมายถึง สาระการเรียนรู้ เนื้อหาวิชา ผนวกกับ ค่านิยม ทศนคติ และประสบการณ์ต่างๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ ในหลักสูตรตามลำดับขั้นตอนและกำหนดเวลา เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะตามวัตถุประสงค์หลักสูตร 4.การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (Experience Organization) หมายถึง การนำหลักสูตรไปใช้ทั้งกระบวนการเรียนการสอนและกิจกรรมต่างๆ ซึ่งบูรณาการสำหรับใช้ในการพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม รวมทั้งมีทักษะในการเรียนรู้ มีกระบวนการคิดที่มีประสิทธิภาพและมีพฤติกรรมที่ดี และ 5การประเมินผลการเรียนรู้ (Evaluation) หมายถึง กระบวนการตรวจสอบและประเมินคุณภาพของผู้เรียนภายหลังการจัดการเรียนรู้ การประเมินคุณภาพการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งการประเมินความเหมาะสมของจุดมุ่งหมายและเนื้อหาสาระของหลักสูตรเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากการศึกษาดำรง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตร สรุปได้ว่า หลักสูตรเสริมมวลด คือ มวลดประสบการณ์ทั้งหลายที่จัดขึ้นจากสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียนด้วยการจัดการเรียนการสอนอย่างการบูรณาการ เน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงหรือคล้ายจริง ภายใต้บรรยากาศการเรียนรู้ที่มีความเคารพซึ่งกันและกัน มีความเสมอภาค มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้สะท้อนผลการปฏิบัติและมีการประเมินผลตามที่สอดคล้องกับลักษณะของการเรียนรู้ โดยมีระยะเวลาในการใช้หลักสูตรไม่มากนักเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะด้าน ผู้วิจัยจึงกำหนดองค์ประกอบหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ให้ประกอบด้วย หลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล

7. การวิจัยปฏิบัติการทางการศึกษา

7.1 ความหมายของการวิจัยปฏิบัติการ

จากการศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) พบว่ามีนักวิจัยทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้นิยามและอธิบายรายละเอียดไว้มากมาย สามารถสรุปได้ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2552 : 12) และทวีป ศิริรัศมี (2537 : 9 -10) อธิบายว่าไว้ในทิศทางเดียวกันว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ เป็นการวิจัยที่นำหลักการทางวิทยาศาสตร์มาปรับใช้เพื่อแก้ปัญหาในสภาพการณ์เฉพาะด้าน และเฉพาะหน้า โดยทั่วไปจากสภาพการณ์ที่ศึกษาเป็นการวิจัยที่ง่ายและนำไปใช้ในการแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานจริงให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2545 : 23) ได้ให้ความหมายว่า การวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) ว่าเป็นกระบวนการที่ผู้ประกอบวิชาชีพดำเนินการศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติงานของตน เพื่อพัฒนาผลการปฏิบัติงานของตนให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ ประวิต เอราวรรณ์ (2545 : 5) ให้ความหมายว่าเพิ่มเติมว่า กระบวนการศึกษาค้นคว้าของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานนั้นดำเนินการอย่างมีระบบ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานและผู้เกี่ยวข้องได้ใช้ความสามารถหรือควบคุมสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ในตัวเอง ด้วยการทำความเข้าใจกับปัญหาหรือข้อสงสัยที่ตนเองกำลังประสบ และให้วิธีการแก้ไขปรับปรุงที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น ซึ่งถ้ากล่าวในบริบทของสถานศึกษา ก็คือ การวิจัยที่เกิดขึ้นในโรงเรียน

และแต่ละชั้นเรียน โดยผู้สอนพยายามปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของตนเองจากการสะท้อนตนเอง การหาข้อสรุปเพื่อแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ รวมทั้งการใช้ความเข้าใจและมโนทัศน์ของตนเองมากกว่าของผู้เชี่ยวชาญ

นอกจากนี้ วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒน์ผล (ออนไลน์) ได้อธิบายว่า การวิจัยปฏิบัติการมีลักษณะแตกต่างจากการวิจัยอื่นๆ ตรงที่เป็นการวิจัยที่นำไปพร้อมกับการทำงาน ปัญหาที่เกิดขึ้นในเนื้องานก็คือปัญหาของการวิจัย กระบวนการวิจัยมีความต่อเนื่องเป็นวงจร ไม่มุ่งเน้นการใช้สถิติขั้นสูง แต่จะใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ และที่สำคัญ คือ ต้องนำผลการวิจัยมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อปรับปรุงและพัฒนา

สำหรับ Ebbutt (1983) ให้ความหมายว่า การวิจัยปฏิบัติการ คือ การศึกษาสถานการณ์ทางสังคมเพื่อปรับปรุงคุณภาพการทำงานภายใน โดยผู้ปฏิบัติงานเองต้องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์และปัญหาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อเพิ่มประสิทธิผลของการปฏิบัติงาน

Carr และ Kemmis (1986 : 162) Kemmis และ McTaggart(1988 : 5) ได้ร่วมกันให้ความหมาย ของการวิจัยปฏิบัติการว่า เป็นรูปแบบของการรวบรวมคำถามที่เกิดจากการสะท้อนผลการปฏิบัติงานของตนเอง โดยมีผู้ร่วมในสถานการณ์ของสังคม เพื่อปรับปรุง หลักการและความถูกต้องทางสังคมหรือการจัดการศึกษา ทั้งยังเป็นการสร้างความเข้าใจในการปฏิบัติงาน และสถานการณ์ที่เป็นจริง

McKernan(1996 : 3) ให้ความหมายว่า กระบวนการที่ผู้ปฏิบัติงานได้ทบทวนการทำงานในขอบเขตที่เกิดปัญหา เพื่อปรับปรุงการปฏิบัติงานและสร้างความเข้าใจในการปฏิบัติของตนเอง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การวิจัยปฏิบัติการเป็นการวิจัยที่เน้นวิธีการในการดำเนินงานโดยผู้ปฏิบัติงาน เพื่อพัฒนาหรือแก้ปัญหาเฉพาะกลุ่ม ด้วยกระบวนการปฏิบัติที่เป็นระบบตามลำดับขั้นตอน มีวงรอบการพัฒนาหรือแก้ปัญหาที่ต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ จนกระทั่งได้รับผลจากการพัฒนาหรือแก้ไขปัญหานั้นในระดับที่พึงพอใจ

7.2 หลักการสำคัญของการวิจัยปฏิบัติการ

McKernan (1996: 31-33) ได้กล่าวถึงหลักการและแนวคิดสำคัญของการวิจัยปฏิบัติการ ไว้ 16 ประการ ดังนี้

- 1) เพิ่มความเข้าใจในปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น
- 2) มุ่งปรับปรุงการปฏิบัติตนและการปฏิบัติงานของบุคคล

- 3) เน้นที่ปัญหาเร่งด่วนของผู้ปฏิบัติงาน
- 4) ให้ความสำคัญต่อความร่วมมือกันของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง
- 5) ดำเนินการวิจัยภายใต้สถานการณ์ที่ก าลังเป็นปัญหา
- 6) ผู้เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมอย่างเป็นธรรมชาติ
- 7) เน้นการศึกษาเฉพาะกรณีหรือศึกษาเพียงหน่วยเดียว
- 8) ไม่มีการควบคุมหรือจัดกระทำต่อตัวแปร
- 9) ปัญหา วัตถุประสงค์และระเบียบวิธี มีลักษณะเป็นกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ความจริง

- 10) มีการประเมินหรือสะท้อนผลที่เกิดขึ้นเพื่อทบทวน
- 11) ระเบียบวิธีวิจัยมีลักษณะเป็นวัฏกรรม สามารถคิดขึ้นมาใหม่ให้เหมาะสมกับปัญหาได้

- 12) กระบวนการศึกษามีความเป็นระบบหรือเป็นวิทยาศาสตร์
- 13) มีการแลกเปลี่ยนผลวิจัยและมีการนำไปใช้จริง
- 14) ใช้วิธีการแบบบรรยายข้อมูล หรือการอภิปรายร่วมกันอย่างเป็นธรรมชาติ
- 15) มีวิจารณ์ คติวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล ซึ่งต้องมาจากการทำความเข้าใจ การตีความหมาย และการคิดอย่างอิสระ
- 16) เป็นการวิจัยที่ปลดปล่อยความคิดอย่างอิสระ และเป็นการเสริมสร้างพลังร่วมในการทำงาน (Empowerment) ให้ผู้เกี่ยวข้อง

ยาใจ พงษ์บริบูรณ์ (2537 : 13) ได้สรุปหลักการสำคัญซึ่งเป็นคุณลักษณะเฉพาะของการวิจัยปฏิบัติการ ดังนี้

- 1) เป็นการพยายามที่จะปรับปรุงการศึกษาโดยการเปลี่ยนแปลง (Change) การศึกษานั้นและเรียนรู้ลำดับขั้นของการเปลี่ยนแปลงนั้น
- 2) เป็นการทำงานของกลุ่ม (Participatory) และใช้การปรึกษาหารือร่วมมือกันทำงาน (Collaboration) ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยการฝึกปฏิบัติตาม แนวทางที่กลุ่มกำหนด
- 3) ใช้การสะท้อนผลการปฏิบัติ (Reflection) โดยตรวจสอบทุกขั้นตอน เพื่อปรับปรุงการฝึกหรือการปฏิบัติให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมาย
- 4) เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีระบบ (Systematic Learning Process) โดยบุคคลที่เกี่ยวข้องนำความคิดเชิงนามธรรมสร้างเป็นข้อสมมติฐาน ทดลองฝึกปฏิบัติและประเมินผลการปฏิบัติซึ่งเป็นการทดสอบ (Test) ว่าข้อสมมติฐานของแนวคิดนั้นผิดหรือถูก

5) เริ่มต้นจากจุดเล็กๆ อาจจะเริ่มต้นจากบุคคลคนเดียวที่พยายามดำเนินการเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงบางสิ่งบางอย่างทางการศึกษาให้ดีขึ้น โดยขณะที่ปฏิบัติการ ต้องปรึกษา รับฟังข้อคิดเห็นและอาศัยการร่วมปฏิบัติจากผู้เกี่ยวข้อง

6) การวิจัยปฏิบัติการเป็นการสร้างความรู้ใหม่ ที่ให้แนวทางปฏิบัติเชิงรูปธรรม จากการบันทึก พัฒนาการของกิจกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้เห็นกระบวนการเข้าสู่ปัญหาการแก้ปัญหา การปรับปรุงและได้ผลสรุปที่สมเหตุสมผล ในขณะเดียวกันก็สามารถนำปรากฏการณ์ที่ศึกษามาประมวลเป็นข้อเสนอเชิงทฤษฎีได้

7.3 กระบวนการวิจัยปฏิบัติการทางการศึกษา

สำหรับกระบวนการวิจัยปฏิบัติการที่มีนักวิจัยและนักศึกษานำมาปรับใช้ในการพัฒนางานด้านการศึกษาอย่างแพร่หลาย คือกระบวนการของ Kurt Lewin, John Elliott, มหาวิทยาลัย Deakin, Devid Ebbutt และ James McKernan (Kurt Lewin.1951) ดังนี้

กระบวนการวิจัยปฏิบัติการของเลวิน (Kurt Lewin) นั้นเริ่มต้นด้วยแนวคิดที่ต้องการปรับปรุงหรือแก้ไขในส่วนที่กลุ่มผู้ร่วมงานกำหนดว่าสิ่งใดเป็นปัญหาที่แท้จริง และร่วมกันคิดวางแผนการทำงานในรูปแบบที่เป็นความสนใจร่วมกันซึ่งเป็นการตัดสินใจบนพื้นฐานความเป็นไปได้ โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานในลักษณะบันไดเวียน ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน (ประวิต เอราวรรณ์. 2545 : 11 - 13) คือ

- 1) วางแผน (planning)
- 2) การค้นหาความจริง (fact-finding)
- 3) การดำเนินการ (Execution)
- 4) การวิเคราะห์ผล (analysis)

กระบวนการวิจัยปฏิบัติการของ Elliott ได้ปรับปรุงขั้นตอนวิจัยปฏิบัติการจากรูปแบบของ Kemmis โดย Elliott เสนอว่า ปัญหาหรือหัวข้อในการทำวิจัยปฏิบัติการควรที่จะมีการปรับเปลี่ยนได้ ไม่ควรกำหนดตายตัว การค้นหาข้อเท็จจริงและการวิเคราะห์สถานการณ์ควรปฏิบัติซ้ำๆ ตลอดการดำเนินการวิจัยและควรมีการติดตามหรือเฝ้าสังเกตการปฏิบัติงานก่อนที่จะมีการประเมินผลของการปฏิบัติงานนั้น Elliott (1983)

กระบวนการวิจัยปฏิบัติการของนักวิจัยมหาวิทยาลัย Deakin นั้นเกิดจาก เคมมิส (Stephen Kemmis) 1988 และคณะ ได้นำแนวคิดของเลวินไปประยุกต์ใช้เพื่อปรับปรุงการจัดการศึกษาของออสเตรเลียจนเป็นที่ยอมรับ ทั้งยังมีแนวคิดที่ว่าวิจัยปฏิบัติการนี้คือการวิจัยแบบมีส่วนร่วมและการร่วมมือกันเป็นหมู่คณะ เพราะการกระทำเพียงคนเดียวถึงแม้จะเกิดการ

เปลี่ยนแปลงก็จะทำลายพลังการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากกลุ่ม เมื่อได้จุดสนใจร่วมกันแล้วก็จะนำไปสู่การปฏิบัติที่สำคัญ 4 ประการ คือ

- 1) การพัฒนาแผนการปฏิบัติเพื่อปรับปรุงสิ่งที่เป็นปัญหา
- 2) การปฏิบัติการตามแผน
- 3) การสังเกตผลการปฏิบัติเป็นการบันทึกข้อมูลหลักฐานหรือร่องรอยต่างๆ

อย่างมีวิจารณ์ญาณ

4) การสังสะท้อนผลการปฏิบัติเป็นกระบวนการทบทวนการปฏิบัติจากบันทึกที่ได้จากการสังเกตว่าได้ผลเป็นอย่างไร มีปัญหาหรือข้อขัดแย้งอย่างไร เพื่อเป็นพื้นฐานการวางแผนในวงรอบต่อไป กระบวนการวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิดของ David Ebbutt ได้เสนอแนวทางที่เหมาะสมในกระบวนการวิจัยปฏิบัติการ จากการวิเคราะห์กระบวนการวิจัยปฏิบัติการของเคมมิส และอีลเลียต (Kemmis and Eliot) คือ การพิจารณาว่าขั้นตอนใดสำเร็จหรือไม่นั้น ให้พิจารณาจากข้อมูลย้อนกลับขณะที่ดำเนินการ หากขั้นตอนใดสำเร็จก็ดำเนินการต่อ ในทางกลับกันหากขั้นตอนใดไม่สำเร็จก็ให้ปรับเปลี่ยนแผนใหม่เฉพาะขั้นตอนนั้น ไม่ต้องย้อนไปที่จุดเริ่มต้นใหม่

กระบวนการวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิดของ เจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan) ได้เสนอวงรอบการวิจัยปฏิบัติการที่ยืดเอาลำดับเวลาในการปฏิบัติงานและกิจกรรมเป็นสำคัญ โดยในการกำหนดขอบข่ายของการวิจัยเริ่มต้นจากสภาพการณ์ที่เป็นปัญหาที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขในการปฏิบัติงาน แล้วจึงนำกระบวนการวิจัยเข้าไปแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยมีขั้นตอน 8 ขั้นตอน (James McKernan, 1996:27-30) คือ

1) การระบุปัญหา เป็นขั้นตอนของการระบุปัญหาในสถานการณ์ที่นักวิจัยกำลังประสบ ในการปฏิบัติงานนั้นจุดแรกที่ต้องทำอย่างเร่งด่วน คือ ประเมินสถานการณ์หรือปัญหาให้ชัดเจน เริ่มต้นที่การระบุปัญหา ความไม่แน่นอนหรือสถานการณ์ที่ไม่เป็นที่ยอมรับหรือปัญหาที่คล้ายๆ กันที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนา

2) การประเมินความต้องการ เป็นขั้นตอนการประเมินความต้องการจำเป็นของปัญหาที่ต้องการจะปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติงานซึ่งเป็นสถานการณ์ภายในโรงเรียนหรือภายนอกชุมชน ทั้งนี้ผู้วิจัยจะต้องประเมินความจำเป็นสำคัญตามลำดับก่อนหลัง เพื่อนำไปกำหนดแนวความคิดในการแก้ปัญหาในขั้นตอนที่ 3

3) การกำหนดสมมติฐานทางความคิด เป็นการกำหนดสมมติฐานทางความคิดในการแก้ปัญหา คือ การกำหนดสถานการณ์หรือแนวความคิดในการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นหลังจากปฏิบัติการ

4) การพัฒนาแผนปฏิบัติการ เป็นการพัฒนาแผนปฏิบัติการทั้งหมดซึ่งจะนำเสนอในรูปแบบของร่างแผนการดำเนินงาน ในขั้นตอนนี้จะมีรายละเอียดว่าใครรายงานผลต่อใครและเมื่อไหร่ ระบุบทบาท และเป้าหมาย รวมถึงกำหนดการประชุม ฯลฯ ก่อนไปลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งต้องปฏิบัติอย่างละเอียดรอบคอบ

5) การลงมือปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้ และบันทึกข้อมูลที่ได้จากการปฏิบัติอย่างละเอียดและรอบคอบ

6) การประเมินผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติการเป็นระยะตามแผนที่กำหนดไว้

7) การสะท้อนผลการปฏิบัติการ การอธิบาย และการทำความเข้าใจ เป็นขั้นตอนที่ผู้ทำวิจัยต้องความเข้าใจว่าผลกระทบและผลพลอยได้จากการปฏิบัติคืออะไร เป็นการศึกษาข้อมูลย้อนกลับ และตรวจสอบผลการปฏิบัติการและร่วมกันวิพากษ์วิจารณ์ผลที่เกิดขึ้นจากการลงมือปฏิบัติ เพื่อหาข้อสรุปที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันในแต่ละขั้นตอน

8) การตัดสินใจปฏิบัติการในวงรอบปฏิบัติการต่อไป

จากการศึกษาดำรง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยปฏิบัติการทางการศึกษา สรุปได้ว่ากระบวนการวิจัยปฏิบัติการเริ่มต้นจากการระบุปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติงานจริง สามารถดำเนินการไปพร้อมกับการทำงานปกติ กระบวนการวิจัยมีความเชื่อมโยงระหว่างการคิดเชิงสะท้อนและการปฏิบัติอย่างชัดเจน มีการพิจารณาทบทวนทั้งก่อนระหว่างและหลังการวิจัย ทำให้ได้ผลการวิจัยที่สะท้อนกลับเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของตนเอง นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นหรือการปรับแผนการทำงาน และตอบสนองวัตถุประสงค์เฉพาะที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนาทักษะและวิชาชีพ และนอกจากนี้ทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถแสดงความคิดเห็น มีส่วนวิพากษ์วิจารณ์ การปฏิบัติงาน และผลที่เกิดขึ้นจากการทำวิจัยปฏิบัติการ ผู้วิจัยจึงใช้กระบวนการวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิดของ เจมส์ แมคเคอร์เนน (James McKernan) 8 ขั้นตอน มาใช้ในวิธีดำเนินการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ตามจุดประสงค์การวิจัย ได้แก่ ระยะที่ 1 ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 - ขั้นตอนที่ 4 และระยะที่ 2 ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 5 - ขั้นตอนที่ 8

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปัญหาทักษะการฟังการพูดภาษาที่สอง

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ศึกษาความสามารถในการพูดภาษาที่สองไว้ดังนี้ ด้านภาษาอังกฤษ มีนักวิจัยหลายท่านได้ศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยจำนวนมาก เช่น ผลงานวิจัย ของ อธิภรณ์พลายเล็ก(2554) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 76.4 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระดับสูงมีจำนวนน้อยคิดเป็นร้อยละ 15.5 และนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระดับต่ำคิดเป็นร้อยละ 8.1

นอกจากนี้ ผลงานวิจัยของ กฤษณะ โฆษิตนันทน์ (2559) ได้ศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครวิศวกรที่ทำงานบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จำนวน 223 คน โดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า วิศวกรใช้การพูดภาษาอังกฤษน้อยมาก คือ วิศวกรจะพูดภาษาอังกฤษเฉพาะการนำเสนองานและการแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม รวมถึงการเจรจาต่อรองทางด้านธุรกิจ ปัญหาหลักที่สำคัญ สำหรับวิศวกร คือ การรู้คำศัพท์ที่น้อย ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง การสื่อความหมายที่ผิด เพราะใช้คำศัพท์ที่ผิด ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการทำงาน และอีกปัญหาคือการมีโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษน้อยไม่ค่อยได้ใช้ภาษาอังกฤษในที่ทำงาน เพราะจะมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษในที่ทำงานเฉพาะเวลาที่ต้องนำเสนอในที่ประชุมและมีลูกค้าชาวต่างประเทศมาที่บริษัทเท่านั้น ทำให้ไม่ค่อยได้ใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสาร ส่งผลให้การพูดภาษาอังกฤษของวิศวกรไม่คล่องแคล่ว ในขณะที่ผลการศึกษาวិธีการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา ของ ฅัญฐ์นรี ฤทธิรัตน์ (2557) พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงมีวิธีการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเองโดยการดูภาพยนตร์มากที่สุด รองลงมาคือการฟังเพลง ด้วยเหตุนี้ โดยการดูภาพยนตร์เป็นอีกหนึ่งช่องทางในการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สำคัญ เนื่องจากภาพยนตร์เป็นสื่อที่นำเสนอทั้งภาพและเสียงจึงทำให้นักศึกษาสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดได้จากสถานการณ์จริงที่หลากหลาย

สำหรับด้านการฟังพูดภาษาไทย นิภา กู้พงษ์ศักดิ์ (2555) ได้ศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ: กรณีศึกษานักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ พบว่า ในชีวิตประจำวันนักศึกษาไม่ได้ใช้ภาษาไทยจึง ทำให้พูดหรือออกเสียงไม่ได้ประกอบกับไม่กล้าพูด เพราะอายว่าตนเองพูดไม่ชัด เมื่อไม่ได้ฝึกพูด บ่อย ๆ จึงทำให้พูดไม่คล่อง ฉะนั้นนักศึกษาจีนจึง ควรสร้างความท้าทายในการใช้ภาษาไทย ด้วย การผันเสียง (tones) และการเขียนตัวอักษรไทย ตามแนวคิดของ Wei and Suthummarangsi (2010) ซึ่งนักศึกษาต่างประเทศที่ถือว่ามี ความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้ต้อง “ใช้ให้เป็น อัตโนมติ” ซึ่งเกิดจากการประมวลความคิด และถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาไทยได้ดี

สิระ สมนาม และ คนอื่นๆ (2552) ที่ศึกษาลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ ภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ณ สถาบันอุดมศึกษาเขตภาคเหนือตอนบน พบว่าทักษะการเรียนรู้ภาษาที่นักศึกษาชาวจีนชอบมากที่สุด คือ ทักษะการพูด รองลงมา คือ ทักษะการฟัง แม้ว่าในตอนแรกมีนักศึกษาบางคนฟังไม่ เข้าใจเลย แต่เมื่อเรียนในหลักสูตรนี้ก็ค่อยๆ ฟังเข้าใจมากขึ้น จนกระทั่งตอนนี้ที่สามารถสื่อสารกับ อาจารย์ได้ แม้ว่านักศึกษาบางคนจะรู้สึกตื่นเต้นมากเมื่อต้องพูดต่อหน้าทุกคน แต่ก็สามารถทำได้ เพราะได้รับพลังที่ดีจากอาจารย์ นอกจากนี้ นักศึกษายังรู้สึกว่าเมื่อคุยกับอาจารย์ซึ่งเป็นการฝึกใช้ ภาษาแบบเจ้าของภาษาทำให้นักศึกษามั่นใจมากขึ้น และรู้สึกภูมิใจมากที่ได้เห็นความก้าวหน้า ของตนเอง

8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร

จากการศึกษางานวิจัย เกรียงศักดิ์ สุวานะกอง และนิธิดา อติภัทรนันท์ (2560) ศึกษา เกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้กิจกรรมการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 7 แผน แบบประเมินความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดความรู้ด้านไวยากรณ์ซึ่งวัดความสามารถของนักศึกษาทั้งก่อนและหลังการเรียนโดย ใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลวิจัยพบว่า หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ไว้ อยู่ในระดับดีและมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้น

นอกจากนี้ โชคชัย เตโชและณัฐฐานาสีพัชรตันรักษ์ (2563). ได้พัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการ เรียนรู้แบบเน้นภาระงาน พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของ

นักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ นอกจากนี้ยังพบว่า

- 1) ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ นักเรียนมีความชื่นชอบในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานที่นักเรียนเข้าร่วมเนื่องจากสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ได้เรียนรู้ร่วมกันกับเพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี
- 2) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นของตนเองทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น กล่าวพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ทั้งนี้เกิดจากการจัดการเรียนรู้เป็นไปตามระบบจากง่ายไปหายาก ได้ลงมือปฏิบัติจริงในสถานการณ์จำลองที่จัดขึ้น
- 3) ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นระบบขั้นตอน สอดคล้องกับ เศรษฐพิทักษ์ สุวรรณแสนทวี (2556: 100-105) ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการกิจกรรม แบบ CLT และแบบ TPR การจัดการกิจกรรม แบบ CLT มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.51 และการจัดการกิจกรรมแบบ TPR มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.50 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 51 และร้อยละ 50 และนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการกิจกรรมแบบ CLT กับนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการกิจกรรมแบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กฤษมา คำวาง (2559: 111) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการจัดการเรียนการสอนเขียนสะกดคำภาษาไทยโดยใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา ใช้การจัดการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สมองเป็นฐานตามแนวคิดของ Caine & Caine พบว่า ทักษะการสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประกาย ว่องวิการณ์ (2553: 33) ศึกษาผลการสอนตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ใช้การจัดการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สมองเป็นฐานตามแนวคิดของพรพิไลเลิศวิชา พบว่า มีทักษะการสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จินดา ลาโพธิ์ สำราญ กำจัดภัย และประยูรบุญใช้ ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนรายวิชาการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูภาษาไทยตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานผสมผสานกลวิธีซินเนคติกส์สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาไทย พบว่า ด้านผลการใช้รูปแบบการสอน 1) นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและหลังเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2) นักศึกษามีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อน

เรียนและหลังเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่อย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติ และ 3) นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยรูปแบบการสอนอยู่ในระดับมากที่สุด

นอกจากนี้ แรกขวัญ นามสว่าง (2560) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3 การวิจัยและการพัฒนาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร) ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3 ที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย 5 ชั้น ดังนี้ ชั้นที่ 1) ชั้นอุ่นเครื่องตึงความสนใจ (Attention) ด้วยการขยับกายขยายสมอง (Brain-Gym) ชั้นที่ 2) ชั้นนำเสนอความรู้ (Presentation) ชั้นที่ 3) ชั้นลงมือเรียนรู้ (Learning-Practice) ชั้นที่ 4) ชั้นสรุปความรู้และบูรณาการเพื่อนำไปใช้ (Summary-Apply) ชั้นที่ 5) ชั้นประเมินผล (Evaluation) ทั้งนี้ นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ และการเข้าใจ สอดคล้องกับ พีรวิชญ์ พาณิชยวรกุล. (2022). รูปแบบการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาชีววิทยา เรื่อง สัตว์มีกระดูกสันหลังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนครหลวง “อุดมรัชตวิทยา” ยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่อง สัตว์มีกระดูกสันหลัง ทั้งทางสรีระวิทยา ทางกายวิภาคศาสตร์ และเกณฑ์การจัดจำแนกสัตว์มีกระดูกสันหลัง 2) รูปแบบพัฒนาการเรียนรู้วิชาชีววิทยา เรื่อง สัตว์มีกระดูกสันหลังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสัตว์มีกระดูกสันหลังมากขึ้น 3) รูปแบบการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาชีววิทยา เรื่อง สัตว์มีกระดูกสันหลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้และจดจำได้ดีเมื่อใช้ประสาทสัมผัสต่าง ๆ คือ การคิดวิเคราะห์ การสังเกต การฟัง การสัมผัส การพูดอธิบาย และความสนใจ ยิ่งมีการใช้ประสาทสัมผัสต่าง ๆ มาก นักเรียนจะยิ่งมีความเข้าใจ และจดจำได้ดีขึ้น

8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT)

ดุษฎี อุปการ (2565) ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ตในห้องเรียนในศตวรรษที่ 21 เพื่อนำเสนอรูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต ซึ่งเป็นเสมือนเครื่องมือในการนำองค์ความรู้และข้อค้นพบจากการวิจัยเกี่ยวกับประสาทวิทยาศาสตร์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำข้อมูลใหม่ พัฒนาการอบความคิดหรือมโนทัศน์ และการคิดขั้นสูง โดยมีกระบวนการ 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) สภาวะทางอารมณ์ 2) สภาพแวดล้อมทางกายภาพ 3) การออกแบบการเรียนรู้ 4) การสอนเพื่อความรอบรู้ 5) การสอนเพื่อการประยุกต์ใช้ และ 6) การประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งจะเป็นแนวทางให้ครูนำองค์ความรู้และงานวิจัยทางสมองสู่ห้องเรียนในศตวรรษที่ 21 นอกจากนี้ ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (Brain-Targeted) ได้รับการออกแบบโดยนำองค์ความรู้และข้อค้นพบจากการวิจัยเกี่ยวกับประสาทวิทยาศาสตร์ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอนมาใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการนำไปประยุกต์ใช้ และการประเมินผลที่เหมาะสมสอดคล้องกับเป้าหมายการเรียนรู้และการคิดของสมอง ทั้งนี้ สามารถนำไปปรับใช้ได้ทุกรายวิชากับผู้เรียนทุกระดับชั้นตั้งแต่อนุบาลถึงอุดมศึกษา โดยผู้สอนต้องออกแบบวิธีสอนและเทคนิคการสอนให้สอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาสาระ ผู้เรียน และบริบท เพื่อให้การนำรูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ตไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนมีผลการเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์และคณะ (2544) สถาบันส่งเสริมอัจฉริยภาพและนวัตกรรมการเรียนรู้ (2550); Caine et al (2009) และ Hardiman (2012) ที่สรุปได้ว่า อารมณ์และสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความจำ และการเรียนรู้ กล่าวคือ การรับรู้ข้อมูลต่างๆ จะเข้าสู่สมองส่วนลิมบิก (limbic brain) ซึ่งเป็นสมองส่วนที่รับอารมณ์ความรู้สึก ก่อนที่จะเข้าสู่สมองส่วนที่เป็นการจำ และการเรียนรู้ ดังนั้น หากสมองได้รับข้อมูลที่พึงพอใจ สมองจะหลั่งสารเคมีที่นำไปสู่การสร้างความสุขในการเรียนรู้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

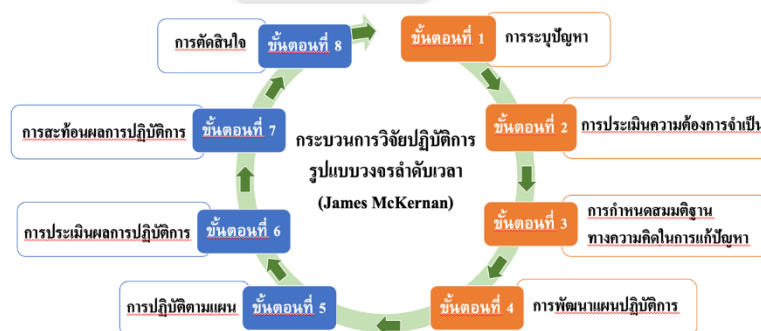
พิณพนธ์ คงวิจิตร (2556) ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ตที่มีต่อความสุขในการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 100 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองซึ่งจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ตและกลุ่มควบคุมซึ่งจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ กลุ่มละ 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามความสุขในการเรียนภาษาไทย แบบรายงานความสุขในการเรียนภาษาไทยและแบบสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยฉบับที่ 1 และ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการ

จัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนเบรนนาร์เก็ตและแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยแบบปกติ ใช้ระยะเวลาทดลอง 8 สัปดาห์ รวม 48 คาบ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบค่า t (t-test) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) กลุ่มทดลองมีความสุขในการเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) กลุ่มทดลองมีความสุขในการเรียนหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) กลุ่มทดลองมีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

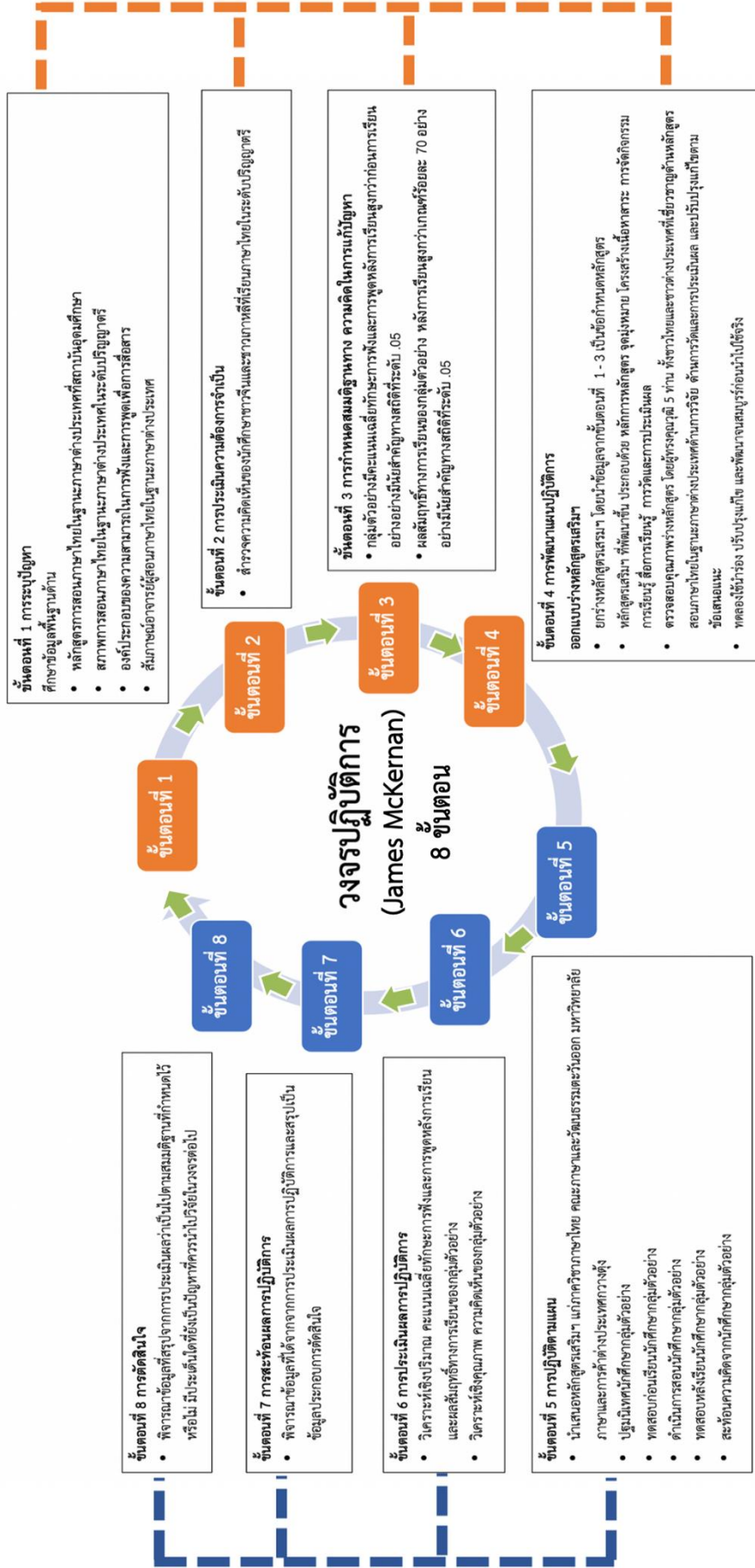
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) เป็นการวิจัยแบบกระบวนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของเจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan) 8 ขั้นตอน ที่ใช้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) และการรูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model) เป็นแนวทางหลักในการวิจัย เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ข้อ คือ 1) เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ 2) เพื่อประเมินประสิทธิผลของพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ การวิจัยนี้ได้รับการพิจารณารับรองการทำวิจัยในมนุษย์ จากคณะกรรมการสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อวันที่ 13 เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2564 (หมายเลขรับรอง SWUEC-G303/2564X) ตามหลักการวิจัยสากล โดยแบ่งกระบวนการวิจัยออกเป็น 2 ระยะเวลา เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย คือ ระยะเวลาที่ 1 การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) และระยะเวลาที่ 2 การตรวจสอบประสิทธิผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) โดยมีรายละเอียดของการดำเนินการวิจัยในแต่ละขั้นตอน ดังนี้

ภาพประกอบ 2 การวิจัยแบบกระบวนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลา

ที่มา: ของเจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan) 8 ขั้นตอน

ระยะที่ 1

ระยะที่ 2

ภาพประกอบ 3 กระบวนการวิจัย

ระยะที่ 1 การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)

การศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรเสริมฯ เป็นการศึกษาเพื่อให้ได้กรอบและแนวทางในการสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ดำเนินการวิจัยโดยใช้กระบวนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของเจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan) ขั้นตอนที่ 1 - ขั้นตอนที่ 4 รายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การระบุปัญหา

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ด้านหลักสูตรเดิม ด้านสภาพและปัญหาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และด้านทักษะการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จาก 2 ส่วน ได้แก่ การศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐาน (based-line data) ประกอบการตัดสินใจในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร และเป็นกรอบแนวคิดในการกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหา การจัดการเรียนรู้ และการประเมินผล โดยผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ 2 ประเด็น คือ 1) สภาพการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับปริญญาตรี และ 2) องค์ประกอบของความสามารถในการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างไร สืบค้นจากฐานข้อมูล ได้แก่ Google Scholar, ThaiLIS, ระบบฐานข้อมูลออนไลน์ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยและต่างประเทศ ทำให้ได้เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังกล่าวมาทำการตรวจสอบคัดกรองและลำดับข้อมูลเพื่อทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) และสร้างกรอบแนวคิดเบื้องต้น จากนั้นจึงนำกรอบแนวคิดดังกล่าวมาดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept interview) อาจารย์ที่สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ คือ เป็นอาจารย์หรือผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่สำเร็จการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาโทขึ้นไปและมีประสบการณ์ด้านการสอนในระดับอุดมศึกษา จำนวน 3 คน มาจัดระบบข้อมูล (coding) ตามกรอบคำถามทั้ง 4 ประเด็น ทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) และตีความสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Analytic induction) โดยมีรายงาน ดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อง จีอิน
หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการ
ต่างประเทศ (Busan University of Foreign Studies)
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉิน ซื่อ
หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ
กวางตุ้ง (Guangdong University of Foreign Studies)
3. อ.ดร.เทวากร คำสัตย์
อาจารย์ประจำสำนักการศึกษาทั่วไป สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์
ปฏิบัติการสอนและดูแลหลักสูตร ณ สาขาภาษาไทย คณะภาษาต่างประเทศ สถาบันผู้เจียงแห่ง
มหาวิทยาลัยอุตสาหกรรมหนานจิง

ขั้นตอนที่ 2 การประเมินความต้องการจำเป็น

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ด้านความสามารถในการฟังการพูด ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ด้านความต้องการของผู้เรียน ประกอบด้วย ลักษณะ กิจกรรมการเรียนรู้ วิธีการฝึกฝนทักษะการฟังการพูด เนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการฟังการพูด และ ด้านสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันของ นักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาชาวจีนที่ลงทะเบียนเรียนสาขา ภาษาไทยระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2021 – 2022 จากมหาวิทยาลัยที่ได้รับการอนุมัติให้เปิด สอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากกระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐ ประชาชนจีน (Ministry of Education of the People's Republic of China) จำนวน 48 แห่ง (ยิ่น เฟย เจิน, 2662) และนักศึกษาชาวเกาหลีที่ลงทะเบียนเรียนสาขาภาษาไทยระดับปริญญาตรี ปี การศึกษา 2021 – 2022 จากมหาวิทยาลัยที่ได้รับการอนุมัติให้เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตร บัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากกระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐเกาหลี จำนวน 2 แห่ง เนื่องจากประชากรมีขนาดใหญ่และไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน จึงกำหนดขนาดตัวอย่างโดยการ คำนวณจากสูตรไม่ทราบขนาดตัวอย่างของ W.G. Cochran Cochran, W. G. (1953) โดยกำหนด ระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และระดับค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 506 ตัวอย่าง ซึ่งผ่านเกณฑ์ตามที่เงื่อนไขกำหนด

เครื่องมือที่ใช้ในศึกษา คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม โดยแบ่งเนื้อหาเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามปลายปิด (Close - ended Question) แบบตรวจสอบรายการ (checklist) จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ 1) เพศ 2) ชั้นปี 3) ความสามารถในการฟังภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน 4) ความสามารถในการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน 5) ลักษณะกิจกรรมที่ชอบ 6) วิธีการที่นักศึกษาใช้ฝึกฝนฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และ 7) เนื้อหาที่นักศึกษาสนใจในการเรียนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ตอนที่ 2 สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ข้อเป็นคำถามปลายปิด (Close - ended Question) แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร จำนวน 10 ข้อ 2) ด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียน จำนวน 9 ข้อ 3) ด้านลักษณะของผู้สอน จำนวน 10 ข้อ 4) ด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา จำนวน 7 ข้อ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมและปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นไปตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิโดยใช้สูตรวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องด้วยดัชนีความสอดคล้อง (Item objective congruence: IOC) ตามแนวคิดของโรวินลลีและแฮมเบิลตัน (Rovinelli & Hambleton, 1977)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ค่าดัชนีความสอดคล้อง

R หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยนำความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละคนมาให้ค่าน้ำหนักเป็นคะแนน ดังนี้

มีความเห็นว่า มีความเหมาะสม ให้คะแนนเป็น + 1

มีความเห็นว่า ไม่แน่ใจ ให้คะแนนเป็น 0

มีความเห็นว่า ไม่มีความเหมาะสม ให้คะแนนเป็น -1

ผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ของข้อคำถามในแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้อยู่ระหว่าง (.60 –1.0) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.80 แสดงว่าสามารถนำแบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นไปในการเก็บข้อมูลได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขออนุมัติโครงการวิจัยต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมในการทำวิจัย ต่อจากนั้นขอความร่วมมือจากคณาจารย์ชาวจีนประจำสาขาภาษาไทยจากมหาวิทยาลัยที่ได้รับการอนุมัติให้เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยจากกระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน (Ministry of Education of the People's Republic of China) จำนวน 48 แห่ง และคณาจารย์ชาวเกาหลีประจำสาขาภาษาไทยจากมหาวิทยาลัยที่ได้รับการอนุมัติให้เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยจากกระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐเกาหลี จำนวน 2 แห่ง เพื่อเก็บข้อมูลแบบสอบถามออนไลน์จากนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนสาขาภาษาไทยระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2021 – 2022

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการบรรยายและจัดลำดับความสำคัญของข้อมูลในแต่ละด้าน และใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวัน โดยใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติวิเคราะห์ F-test (One-Way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐาน เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยว่าแตกต่างกันหรือไม่ โดยมีตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระเกิน 3 กลุ่มขึ้นไป เมื่อพบข้อมูลที่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างจากด้านอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD)

เกณฑ์การพิจารณาการให้คะแนน ดังนี้ (จันทพร ตินจินดา, 2561)

ระดับคะแนน 5	หมายถึง	มากที่สุด
ระดับคะแนน 4	หมายถึง	มาก
ระดับคะแนน 3	หมายถึง	มีปานกลาง
ระดับคะแนน 2	หมายถึง	น้อย
ระดับคะแนน 1	หมายถึง	น้อยที่สุด

วิธีการแปลผลแบบสอบถามส่วนนี้ได้ใช้ค่าเฉลี่ย ตามเกณฑ์คะแนนดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5-1}{5} = 0.8$$

นำคะแนนเฉลี่ยที่ได้มาจัดระดับความสำคัญเป็น 5 ระดับดังนี้ คือ

ค่าเฉลี่ย	4.21 - 5.00	ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.41 - 4.20	ระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.61 - 3.40	ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.81 - 2.60	ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.80	ระดับน้อยที่สุด

วิธีการแปลผลแบบสอบถามส่วนนี้ได้ใช้ค่าเฉลี่ย ตามเกณฑ์คะแนนดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{10-1}{5} = 1.8$$

นำคะแนนเฉลี่ยที่ได้มาจัดระดับความสำคัญเป็น 5 ระดับดังนี้ คือ

ค่าเฉลี่ย	8.21 - 10.00	ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	6.41 - 8.20	ระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	4.61 - 6.40	ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	2.81 - 4.60	ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 - 2.80	ระดับน้อยที่สุด

ขั้นตอนที่ 3 การกำหนดสมมติฐานทางความคิดในการแก้ปัญหา

ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานการวิจัยว่า 1) กลุ่มตัวอย่างที่เรียนในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) มีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังและการพูดหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารใน

ชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) หลังการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนาแผนปฏิบัติการ

ผู้วิจัยดำเนินการออกและสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) โดยมี 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดเกี่ยวกับสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรเสริมฯ ตอนที่ 1

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยออกแบบและพัฒนาร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ซึ่งเป็นหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้นที่ใช้การแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร(Communicative approach) กับกรรูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model) เป็นแนวทางหลักในการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 1) ความเข้าใจความหมาย 2) ความถูกต้องตามระเบียบภาษา 3) ความชัดเจนในการออกเสียง 4) ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และ 5) ความสมบูรณ์ของคำตอบภายในร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ประกอบด้วย หลักการหลักสูตร วัตถุประสงค์หลักสูตร โครงสร้างหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยนำร่างสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) และคู่มือหลักสูตรเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาหลักและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมเพื่อพิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์งานวิจัย และดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะให้สมบูรณ์

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยนำร่างสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) และคู่มือหลักสูตรไปตรวจสอบคุณภาพโดยตรวจหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งวัดได้จากแบบประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน ซึ่งเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ คือ เป็นอาจารย์หรือผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่สำเร็จการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาโทขึ้นไปและมีประสบการณ์ในด้านการสอนในระดับอุดมศึกษาไม่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 4 คน เป็นอาจารย์หรือผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการเรียนรู้สำเร็จการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาโทขึ้นไปและมีประสบการณ์ในด้านการสอนในระดับอุดมศึกษา โดยมีรายนาม ดังนี้

1. ศาสตราจารย์ ดร.ฉองส์ ฮวันซิ่ง

หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ วิทยาเขตยงอิน (Hunkuk University of Foreign Studies)

2. อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา

อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. รองศาสตราจารย์ เลี้ยว ยู่ ฟู

อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศกวางตุ้ง (Guangdong University of Foreign Studies)

4. รองศาสตราจารย์ ดร.ปาร์ค คยองอิน

หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ วิทยาเขตโซล (Hunkuk University of Foreign Studies)

5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรควิช จารึกจารีต

หัวหน้าสาขา คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert Five Rating Scales) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของแบบสอบถาม แล้วนำคะแนนรวมของผู้ทรงคุณวุฒิมาหาค่าความสอดคล้อง โดยใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกณฑ์การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 179)

- ระดับคะแนน 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด
 ระดับคะแนน 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
 ระดับคะแนน 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
 ระดับคะแนน 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย
 ระดับคะแนน 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ในการหาคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม จะพิจารณาจาก การแปลผลค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 196)

- ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด
 ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
 ค่าเฉลี่ย 2.01 – 3.49 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
 ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย
 ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องจากประเมินคุณภาพของร่างหลักสูตรเสริม เพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ ด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอยู่ในระดับเหมาะสมมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.71 ถึง $\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.45) ซึ่งแสดงว่าร่าง หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับ นักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ที่ผู้วิจัย พัฒนาขึ้นมีคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) สามารถนำไปใช้ในการเก็บ ข้อมูลได้จริง

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยดำเนินการแก้ไขและปรับปรุงร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้าง ทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการ ประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ตามผลการตรวจสอบคุณภาพและข้อเสนอแนะ ของผู้ทรงคุณวุฒิ คือ ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมโดยเพิ่มจุดประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความรู้ เกี่ยวกับการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และปรับปรุงภาษาที่ใช้ให้ชัดเจน ขึ้น ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม ได้ดำเนินการปรับปรุงส่วนเนื้อหาโดยสังเขปของแต่ละ บทเรียนให้กระชับและเข้าใจง่ายและปรับการใช้ภาษาในบทสนทนาให้สอดคล้องกับกลุ่มผู้เรียน

และภาษามาตราฐานในปัจจุบัน และปรับแก้คำผิดที่พบในเอกสารหลักสูตรและแบบประเมินต่างๆ จนครบถ้วนสมบูรณ์

ขั้นที่ 6 ผู้วิจัยทดลองใช้นำร่อง (Try out) โดยนำร่างสร้างหลักสูตรเสริม เพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ ด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) และคู่มือหลักสูตรที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิและปรับแก้เรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมายที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 คน เป็นนักศึกษาภาควิชาภาษาไทย ภาคเรียนที่ 1/2021-2022 คณะภาษา และวัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศกวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีนที่ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองใช้ ประกอบด้วย 1) หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบประเมินความสามารถในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศเป็นแบบตรวจสอบ (Check list) และ 4) แบบสะท้อนความคิดจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) สามารถนำไปใช้ได้ดีในสถานการณ์จริง เนื่องจากคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังการพูดหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการบันทึกผลหลังการเรียน พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอ (Presentation) ที่นักศึกษาให้ความสนใจและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี แต่เพื่อความเข้าใจอย่างลึกซึ้งผู้วิจัยจึงปรับปรุงคลิปเสียงคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ให้เป็นวิดีโอที่มีทั้งภาพและเสียงไปพร้อมกัน ประเด็นต่อมาคือ ในขั้นตอนที่ 2 ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) พบว่า นักศึกษาบางส่วนยังคงขาดความคล่องแคล่วและความสมบูรณ์ในการตอบคำถาม ผู้วิจัยจึงปรับขยายเวลาในการทำกิจกรรมดังกล่าว และปรับรูปแบบการถามโดยใช้การตั้งคำถามจากภาพที่กำหนดให้แล้วจึงเชื่อมโยงด้วยการแสดงความคิดเห็นของนักศึกษาตามลำดับ

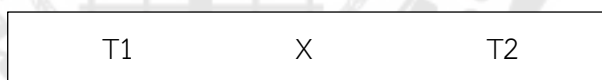

ระยะที่ 2 การตรวจสอบประสิทธิผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)

การตรวจสอบประสิทธิผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) เป็นการศึกษาผลการเรียนรู้โดยพิจารณาจากคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างก่อนการเรียนและหลังการเรียนหลักสูตรหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ดำเนินการวิจัยโดยใช้กระบวนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของเจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan) ขั้นตอนที่ 5 - ขั้นตอนที่ 8 รายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 5 การปฏิบัติตามแผน

ผู้วิจัยปฏิบัติตามแผนด้วยนำหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ที่พัฒนาขึ้นไปทดลองโดยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย One Group Pretest - Posttest Design ซึ่งมีรูปแบบการวิจัยดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในรูปแบบการวิจัย

T1 หมายถึง การทดสอบความสามารถในการฟังการพูดก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

X หมายถึง หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

T2 หมายถึง การทดสอบความสามารถในการฟังการพูดหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาควิชาภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2/2021-2023 คณะภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศกวังตุง สาธารณรัฐประชาชนจีน ที่ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 20 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก คือ เป็นนักศึกษาที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามมาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษารายวิชาการสอนภาษาไทย เป็นนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอกมีจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนนักศึกษาชาวต่างประเทศอื่นๆ และนิยมเข้ามาศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยมากที่สุด และเป็นนักศึกษาของภาควิชาภาษาไทยมหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศกวังตุงที่จัดการเรียนสอนภาษาไทยเป็นเวลา 53 ปี และเป็นภาควิชาภาษาไทยดีเด่นระดับชาติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) มี 6 องค์ประกอบ คือ คือ หลักการหลักสูตร จุดประสงค์หลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตร กิจกรรมการเรียนรู้หลักสูตร สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

แบบทดสอบทักษะการฟังและการพูด กำหนดให้ผู้สอนเป็นผู้ถามคำถามที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในหลักสูตร และให้ผู้เรียนตอบเป็นคำ วลี หรือประโยคให้ถูกต้องเหมาะสมตามความเป็นจริง ซึ่งผู้วิจัยได้นำเกณฑ์รูบริกส์ประเมินทักษะการฟังและการพูดของ วัชรพล วิบูลยศิริ และคณะ (2561) มาเป็นเป็นแนวทางในการประเมินระดับความสามารถในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ

แบบสะท้อนความคิดของนักศึกษาจากการมีส่วนร่วม ในกิจกรรมการเรียนรู้ ในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

การทดลองและรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 5 ชั้น รายละเอียดดังนี้

ชั้นที่ 1 ผู้วิจัยนำเสนอหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) พร้อมชี้แจงรายละเอียด แก่ภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศกวังตุง ได้ข้อสรุปว่าให้มีการจัดการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 2 วัน คือ วันอังคาร เวลา 13.00 - 15.00 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 13.00

- 15.00 น. ตั้งแต่ วันที่ 1 มีนาคม 2565 - วันที่ 5 เมษายน 2565 ณ ห้องวัฒนธรรม อาคารเรียนที่ 7 และห้อง VR B315 อาคารเรียนที่ 6

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยปฐมนิเทศนักศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรม ตะวันออกมหาวิทาลัยภาษาแบะการค้า ต่างประเทศกวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 20 คน เพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ กระบวนการในการทดลอง บทบาทของนักศึกษา และบทบาทของผู้สอนตามกระบวนการที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันไปทดสอบก่อนเรียนกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยปฏิบัติการสอนโดยใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) พร้อมสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันไปทดสอบหลังเรียนและแบบสะท้อนความคิดจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน รายละเอียดดังนี้

ครั้งที่ 1	1 มีนาคม 2565	กิจกรรมปฐมนิเทศ และทดสอบก่อนเรียน	เวลา 13.00 - 16.00 น.
ครั้งที่ 2	3 มีนาคม 2565	ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย	เวลา 13.00 - 15.00 น.
ครั้งที่ 3	8 มีนาคม 2565	ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย (ต่อ)	เวลา 13.00 - 15.00 น.
ครั้งที่ 4	10 มีนาคม 2565	ฝึกสนทนาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย	เวลา 13.00 - 15.00 น.
ครั้งที่ 5	15 มีนาคม 2565	สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทย	เวลา 13.00 - 15.00 น.
ครั้งที่ 6	17 มีนาคม 2565	สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทย (ต่อ)	เวลา 13.00 - 15.00 น.
ครั้งที่ 7	22 มีนาคม 2565	ฝึกสนทนาเกี่ยวกับกิจกรรมประเพณีไทย	เวลา 13.00 - 15.00 น.
ครั้งที่ 8	24 มีนาคม 2565	สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้	เวลา 13.00 - 15.00 น.
ครั้งที่ 9	29 มีนาคม 2565	สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้ (ต่อ)	เวลา 13.00 - 15.00 น.
ครั้งที่ 10	31 มีนาคม 2565	ฝึกสนทนาเกี่ยวกับสื่อสังคมออนไลน์	เวลา 13.00 - 15.00 น.
ครั้งที่ 11	5 เมษายน 2565	ทดสอบหลังเรียน กิจกรรมสะท้อนความคิด	เวลา 13.00 - 16.00 น.

ขั้นตอนที่ 6 การประเมินผลการปฏิบัติการ

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) และ วิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) เพื่อศึกษาประสิทธิผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน รายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันก่อนเรียนและหลังเรียนหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ของกลุ่มตัวอย่างมาพิจารณาและรวบรวมคะแนน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยใช้ค่าสถิติ การแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการบรรยายและจัดลำดับความสำคัญของข้อมูลในแต่ละด้านของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

หาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) โดยคำนวณจากสูตร (บุญธรรม กิจปรีดา บริสุทธิ. 2543 : 351)

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนข้อมูล

หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยคำนวณจากสูตร (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2543 : 352)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N(\sum X) - (\sum X^2)}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนข้อมูล

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังเรียนเรียนหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) โดยค่าสถิติที (Paired t-test dependent sample) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2543: 352)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}; df = n-1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t – distribution
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคู่ของคะแนนหรือจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum D$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) เรื่องการวัดกับเกณฑ์ ร้อยละ 70 โดยคำนวณจากสูตร t-test for One Sample (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2550, หน้า 134)

$$t = \frac{\bar{X} - \mu}{S / \sqrt{n}}$$

; df = n-1

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t – distribution
	D	แทน	ความเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	μ_0	แทน	ค่าเฉลี่ยมาตรฐานที่ใช้เป็นเกณฑ์
	s	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) โดยการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนของกลุ่มตัวอย่างและแบบสะท้อนความคิดจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง ทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) แล้วนำเสนอผลแบบพรรณนา

ขั้นตอนที่ 7 การสะท้อนผลการปฏิบัติการ

ผู้วิจัยพิจารณาข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลการปฏิบัติการ ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังเรียน ความแตกต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างก่อนการเรียนและหลังการเรียน ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียน เรื่องการวัดกับเกณฑ์ ร้อยละ 70 และความคิดจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างว่าเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 8 การตัดสินใจ

ผู้วิจัยนำข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นไปหาทางปรับปรุงแก้ไขให้การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต(BTT) ครั้งต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) เป็นการวิจัยแบบกระบวนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของเจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan) 8 ขั้นตอน ที่ใช้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) และการรูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model) เป็นแนวทางหลักในการวิจัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ข้อ คือ 1) เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ 2) เพื่อวัดประสิทธิผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการดำเนินการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) และตอนที่ 2 ผลการตรวจสอบประสิทธิผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) รายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและประเมินความจำเป็น

1.1 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Content analysis) ด้านหลักสูตรเดิม ด้านสภาพและปัญหาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และด้านทักษะการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จาก Google Scholar, ThaiLIS, ระบบฐานข้อมูลออนไลน์ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยและต่างประเทศและการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) อาจารย์ที่สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับปริญญาตรี แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นตามขอบเขตของการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในขั้นตอนการระบุปัญหา รายละเอียดดังนี้

1.1.1 ประเด็นที่ 1 สภาพการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับปริญญาตรี

จากการศึกษาวิจัย พบว่า หลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่สถาบันอุดมศึกษาเปิดสอน มี 5 ประเภท ได้แก่ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต หลักสูตรระดับประกาศนียบัตร หลักสูตรบริการที่ไม่ได้กำหนดระดับ หลักสูตรเร่งรัดหรือหรือหลักสูตรระยะสั้น และสูตรแลกเปลี่ยนระหว่างสถาบันซึ่งหลักสูตรแต่ละประเภทมีจุดมุ่งหมายต่างกัน องค์ประกอบพื้นฐานของหลักสูตร คือ หลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลา สื่อการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล โดยทั่วไปโครงสร้างหลักสูตรภาษาไทย ประกอบด้วย 5 หมวด ได้แก่ 1) หมวดวิชาทั่วไป เช่น วิชาทางสังคมการเมืองการปกครอง วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิชาพลศึกษาและสุขภาพ วิชาทฤษฎีทางทหารและการฝึกปฏิบัติ วิชานวัตกรรมและการเป็นผู้ประกอบการ วิชาภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาที่สอง วิชาคุณธรรมจริยธรรม เป็นต้น 2) หมวดวิชาหลักสูตรแกนกลาง ประกอบด้วย วิชาด้านความรู้ทางวิชาการ เช่น วิชาภาษาไทยพื้นฐาน วิชาภาษาไทยระดับสูง วิชาไทยศึกษา และวิชาการรวมร่วมสมัย เป็นต้น สำหรับวิชาด้านทักษะภาษาไทยจะมีทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล 3) หมวดวิชาเฉพาะทาง เช่น วิชาการแปล วิชาการใช้ภาษาไทยเฉพาะทาง เป็นต้น 4) การสอนภาคปฏิบัติ เช่น การฝึกปฏิบัติการ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างประเทศ เป็นต้น และ 5) ภาคนิพนธ์ระดับปริญญาตรี มีรูปแบบหลากหลายปรับใช้ตามความเหมาะสม เช่น การเขียนงานวิจัย การแปลวรรณกรรม และการเขียนรายงานการปฏิบัติ เป็นต้น

รูปแบบการเรียนภาษาไทยในชั้นปีที่ 1-2 เน้นทักษะการฟังและการพูดเพื่อให้เข้าใจและสามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ ชั้นปีที่ 3-4 เน้นการอ่าน การเขียนและการแปลเป็นสำคัญซึ่งแตกต่างจากหลักสูตรเร่งรัดหลักสูตรเร่งรัดหรือหรือหลักสูตรระยะสั้นเป็นหลักสูตรที่เปิดเป็นประจำเพื่อให้ผู้เรียนสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง สำหรับวิธีการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีทั้งวิธีสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและวิธีสอนเน้นผู้สอนเป็นศูนย์กลาง และมีแนวทางที่สอดคล้องกับแนวทางการสอนภาษาต่างประเทศอื่นๆ ซึ่งแนวคิดของการสอนภาษาต่างประเทศที่ยังคงได้รับความนิยมในปัจจุบันได้แก่ แนวคิดของการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar-translation method) แนวคิดของการสอนแบบตรง (Direct method) แนวคิดของการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual method) แนวคิดของการสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) แนวคิดของการสอนแบบเงียบ (Silent way) แนวคิดของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response: TPR) แนวคิดของการสอนแบบธรรมชาติ

(Natural approach) และแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) ซึ่งเป็นแนวคิดด้านการสอนภาษารูปแบบใหม่ ในด้านสื่อการเรียนการสอน ประกอบด้วยสื่อประเภทต่างๆ ได้แก่ ตำราเรียนซึ่งมีทั้งตำราที่อาจารย์ชาวต่างประเทศเขียนเอง และตำราที่ร่วมเขียนกับอาจารย์ชาวไทย เอกสารประกอบการสอนประจำรายวิชา คลิปวีดิทัศน์ คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย และกระดาน ส่วนการวัดและการประเมินผล ประกอบด้วยวิธีแบบไม่เป็นทางการ เช่น การสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนระหว่างร่วมกิจกรรม การซักถาม การอภิปราย รวมถึงการสะท้อนความคิดเห็นของผู้เรียน และวิธีแบบเป็นทางการ เช่น การสอบข้อเขียน การสอบสัมภาษณ์ การทดสอบด้วยการปฏิบัติจริง ซึ่งมีทั้งการทดสอบย่อย การสอบกลางภาค และการสอบปลายภาค

ปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับปริญญาตรีใน ประกอบด้วย 1) ผู้ร่างหลักสูตรและผู้ใช้หลักสูตรเข้าใจจุดประสงค์หลักสูตรไม่ตรงกัน และหลักสูตรยากเกินไปหรือไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน 2) การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในหลักสูตรปกติในประเทศจีนส่วนมากจะละเลยทักษะการฟังการพูดจึงทำให้นักศึกษาไม่ได้พัฒนาทักษะการพูดอย่างที่คาดหวัง ขาดความคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้ในชีวิตปัจจุบัน ทำให้เกิดความล้มเหลวในการสื่อสารกับคนไทย 3) ตำราเรียนบางเล่มมีเนื้อหาไม่ทันสมัยและระดับความยากง่ายไม่เหมาะสมกับทักษะความสามารถของผู้เรียน 4) กระบวนการสอนจริงผู้สอนส่วนใหญ่เน้นการบรรยายเนื้อหาตามตำราและการทดสอบ และ 5) นักศึกษาจำนวนมากมีปัญหาการใช้ภาษาไทยโดยเฉพาะการฟังและการพูดซึ่งเป็นทักษะสำคัญสองลำดับแรกสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันและเป็นปัจจัยพื้นฐานสำหรับการพัฒนาทักษะภาษาไทยต่อไป เช่น ไม่ยอมพูด จำคำไม่ได้ ออกเสียงไม่ถูกต้อง เรียงคำในโครงสร้างภาษาไทยไม่ถูก ปฏิบัติผิดคำสั่ง ใช้คำพูดไม่ตรงกับบริบท แสดงสีหน้า แววตา กริยาท่าทางและโทนเสียงไม่สอดคล้องกับการพูด พูดติดขัด และตอบไม่ตรงคำถาม เป็นเหตุให้นักศึกษาขาดความมั่นใจในการสื่อสาร ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และเป็นอุปสรรคสำคัญในการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย

1.1.2 ประเด็นที่ 2 องค์ประกอบของทักษะการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสาร

จากการศึกษาวิจัย พบว่า ความสามารถในการฟัง ประกอบด้วย 1) สามารถในการจำแนกเสียงต่างๆ ได้และ สามารถจดจำคำที่ฟังได้ 2) สามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ และสามารถในการจำแนกหน่วยทางภาษาจากสิ่งที่ฟังได้ และ 3) สามารถในการเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ ในตัว ภาษาที่ได้ยิน และนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ฟังอย่างถูกต้อง

ความสามารถในทักษะการพูด ประกอบด้วย 1) สามารถในการออกเสียงคำสำนวนและประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 2) สามารถในการเลือกใช้คำ สำนวนและประโยคเหมาะสมกับบุคคล สถานการณ์ และบริบททางสังคม 3) สามารถตีความและใช้คำเชื่อมประโยคสื่อความหมายได้ราบรื่นสอดคล้องกัน 4) สามารถใช้กลยุทธ์สื่อสารทั้งทางคำพูดและไม่ใช้คำพูดในการสนทนาอย่างเหมาะสมคล่องแคล่วไม่หยุดชะงักกลางคัน และ 5) สามารถพูดเนื้อหาถูกต้องตามวัตถุประสงค์

เมื่อนำข้อมูลมาจัดลำดับความสัมพันธ์และรายละเอียดในแต่ละองค์ประกอบเพื่อกำหนดเป็นทักษะในการฟังการพูดในภาษาไทยในชีวิตประจำวันนักศึกษาชาวต่างประเทศสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรีประกอบด้วย

1) ความเข้าใจความหมาย หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย

2) ความถูกต้องตามระเบียบภาษา หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคถูกต้องตามหลักภาษา สามารถปรับให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนา และสถานที่ในการพูด

3) ความชัดเจนในการออกเสียง หมายถึง การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษาตลอดในการพูด

4) ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย

5) ความสมบูรณ์ของคำตอบ หมายถึง การพูดที่แสดงข้อมูลครบถ้วนตามบริบทและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจตรงกัน

1.2 ผลการประเมินความต้องการจำเป็น

จากการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาชาวจีนที่ลงทะเบียนเรียนสาขาภาษาไทยระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2021 – 2022 จากมหาวิทยาลัยที่ได้รับการอนุมัติให้เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากกระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน (Ministry of Education of the People's Republic of China) จำนวน 48 แห่ง และนักศึกษาชาวเกาหลีที่ลงทะเบียนเรียนสาขาภาษาไทยระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2021 – 2022 จากมหาวิทยาลัยที่ได้รับการอนุมัติให้เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

จากกระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐเกาหลี จำนวน 2 แห่ง โดยมีผู้ให้ข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 506 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นคำถามปลายปิด (Close - ended Question) แบ่งเนื้อหาเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม แบบตรวจจสอบรายการ (checklist) จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ 1) เพศ 2) ชั้นปี 3) ความสามารถในการฟังภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน 4) ความสามารถในการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน 5) ลักษณะกิจกรรมที่ชอบ 6) วิธีการที่นักศึกษาใช้ฝึกฝนฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และ 7) เนื้อหาที่นักศึกษาสนใจในการเรียนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ตอนที่ 2 สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร จำนวน 10 ข้อ 2) ด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียน จำนวน 9 ข้อ 3) ด้านลักษณะของผู้สอน จำนวน 10 ข้อ 4) ด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา จำนวน 7 ข้อ ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.1 ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

นักศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
เพศชาย	82	16.20
เพศหญิง	424	83.80
รวม	506	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า จำนวนนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเท่ากับ 506 คน เป็นนักศึกษาเพศชายจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 16.20 และนักศึกษาเพศหญิงจำนวน 424 คน คิดเป็นร้อยละ 83.80

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ปริญญาตรี ชั้นปี 2	231	45.70
ปริญญาตรี ชั้นปี 3	167	33.00
ปริญญาตรี ชั้นปี 4	108	21.30
รวม	506	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่า จำนวนนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเท่ากับ 506 คน เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 45.70 รองลงมาเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 33 และเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 21.30 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงนำไปใช้ในการกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการฟังภาษาไทย และคะแนนความสามารถในการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ความสามารถ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
การฟัง	4.619	2.124	มีความสามารถปานกลาง
การพูด	4.409	1.960	มีความสามารถน้อย

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการฟังเท่ากับ 4.619 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.124 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการพูดเท่ากับ 4.409 คะแนน จาก 10 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.960 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับน้อย และมีค่าเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างคะแนนความสามารถในการฟังภาษาไทยและคะแนนความสามารถในการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันเท่ากับ 0.209 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.128 คะแนน

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงระดับความสามารถด้านการฟังการพูดของนักศึกษาจึงนำไปใช้ในการปัญหา และเป็นองค์ประกอบในการตัดสินใจสำหรับการพัฒนาหลักสูตร

ตาราง 4 แสดงจำนวนและร้อยละของกิจกรรมการฝึกปฏิบัติการฟังการพูดที่นักศึกษาต้องการและไม่ต้องการ

ลักษณะกิจกรรม	ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
ฝึกปฏิบัติการฟังการพูดแบบกิจกรรมเดี่ยว	ต้องการ	334	66.0
	ไม่ต้องการ	172	34.0
ฝึกปฏิบัติการฟังการพูดแบบกิจกรรมคู่	ต้องการ	314	62.1
	ไม่ต้องการ	192	37.9
ฝึกปฏิบัติการฟังการพูดแบบกิจกรรมกลุ่ม	ต้องการ	254	50.2
	ไม่ต้องการ	252	49.8
ฝึกปฏิบัติการฟังการพูดแบบพร้อมกันทั้งห้อง	ต้องการ	252	49.8
	ไม่ต้องการ	254	50.2

จากตารางที่ 4 แสดงลักษณะกิจกรรมการฝึกปฏิบัติการฟังการพูด 4 รูปแบบ คือ กิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่ม และกิจกรรมแบบพร้อมกันทั้งห้อง พบว่า ลักษณะการฝึกปฏิบัติการฟังการพูดแบบกิจกรรมเดี่ยวมีความต้องการมากที่สุด จำนวน 334 คน คิดเป็นร้อยละ 66 รองลงมาเป็นลักษณะลักษณะการฝึกปฏิบัติการฟังการพูดแบบกิจกรรมคู่ จำนวน 314 คน คิดเป็นร้อยละ 62.10 ส่วนการฝึกปฏิบัติการฟังการพูดแบบทำกิจกรรมแบบพร้อมกันทั้งห้องมีความต้องการน้อยที่สุด จำนวน 252 คน คิดเป็นร้อยละ 49.80 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยนำไปใช้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น โดยกำหนดให้แต่ละหน่วยการเรียนมีการฝึกปฏิบัติการฟังการพูดทั้ง 4 รูปแบบ แต่เน้นแบบกิจกรรมเดี่ยวและแบบกิจกรรมคู่เป็นสำคัญ

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการ

รายการกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. อ่านหนังสือเรียนภาษาไทย	6.435	2.834	ต้องการมาก
2. แต่งประโยคตามหนังสือเรียนภาษาไทย	5.686	2.446	ต้องการปานกลาง
3. ทำแบบฝึกหัดภาษาไทย	5.982	2.642	ต้องการปานกลาง
4. ดูสื่อออนไลน์ประกอบหนังสือเรียน	5.049	2.806	ต้องการปานกลาง
5. ดูข่าวภาษาไทย	4.806	2.861	ต้องการปานกลาง
6. ดูรายการโทรทัศน์ภาษาไทย	5.575	2.822	ต้องการปานกลาง
7. ดูละคร/ภาพยนตร์ภาษาไทย	6.356	2.734	ต้องการปานกลาง
8. ฟัง/ร้องเพลงภาษาไทย	6.409	2.640	ต้องการมาก
9. สนทนากับชาวไทย	4.723	3.022	ต้องการปานกลาง
10. สนทนากับนักศึกษาในภาควิชา	4.727	2.672	ต้องการปานกลาง
รวม	5.575	2.831	ปานกลาง

จากตารางที่ 5 พบว่า ค่าแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการมากที่สุด คือ ด้านอ่านหนังสือเรียนภาษาไทยมีค่าเท่ากับ 6.435 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.834 คะแนน รองลงมาเป็นด้านฟัง/ร้องเพลงภาษาไทยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.409 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.640 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับมาก

สำหรับค่าแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการโดยรวมมีค่าเท่ากับ 5.575 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.831 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง

ผู้วิจัยนำข้อมูลค่าเฉลี่ยของวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการข้างต้นไปวิเคราะห์วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐาน เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยว่าแตกต่างกันหรือไม่ โดยมีตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระเกิน 3 กลุ่มขึ้นไป ปรากฏผลดังตารางที่ 6

ตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการ

SOV	df	SS	MS	F	p-value
Between Groups	9	2,294.041	254.893	33.657	0.000
Within Groups	5,050	38,244.571	7.573		
Total	5,059	40,538.612			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 เมื่อพิจารณาสถิติทดสอบ F มีค่าเท่ากับ 33.657 และมีค่า p-value เท่ากับ 0.000 พบว่า มีวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการอย่างน้อย 1 คู่กิจกรรม มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างรายคู่สำหรับวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) เมื่อนำมาเรียงค่าเฉลี่ยจากน้อยไปมากสามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วยกิจกรรม (9) สนทนากับชาวไทย (10) สนทนากับนักศึกษาในภาควิชา (5) ดูข่าวภาษาไทย และ (4) ดูสื่อออนไลน์ประกอบหนังสือเรียน มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วยกิจกรรม (6) ดูรายการโทรทัศน์ภาษาไทย (2) แต่งประโยคตามหนังสือเรียนภาษาไทย และ (3) ทำแบบฝึกหัดภาษาไทย มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

กลุ่มที่ 3 ประกอบด้วยกิจกรรม (7) ดูละคร/ภาพยนตร์ภาษาไทย (8) ฟัง-ร้องเพลงภาษาไทย และ (1) อ่านหนังสือเรียนภาษาไทย มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยนำไปใช้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น กำหนดให้แต่ละหน่วยการเรียนรู้มีการฝึกปฏิบัติการฟังการพูด ด้วยวิธีการต่างๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา โดยเฉพาะกลุ่มวิธีการอ่านหนังสือเรียนภาษาไทย วิธีการฟัง/ร้องเพลงภาษาไทย และวิธีการดูละคร/ภาพยนตร์ภาษาไทย

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเนื้อหาที่นักศึกษาสนใจในการเรียนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

รายการกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. การทักทายและแนะนำตัว	5.291	2.564	สนใจปานกลาง
2. การซื้อของและต่อราคา	5.700	2.656	สนใจปานกลาง
3. การบอกอาการและความรู้สึก	6.004	2.469	สนใจปานกลาง
4. การบอกสภาพอากาศ	5.470	2.458	สนใจปานกลาง
5. การชักชวน และเรียนเชิญ	5.530	2.450	สนใจปานกลาง
6. การถามทางและถามหาคน	5.721	2.570	สนใจปานกลาง
7. การสนทนาทางโทรศัพท์	5.739	2.540	สนใจปานกลาง
8. การสั่งอาหารและเครื่องดื่ม	6.368	2.601	สนใจปานกลาง
9. การนัดหมายวัน เวลาและสถานที่	5.765	2.488	สนใจปานกลาง
10. การขอความช่วยเหลือและแจ้งความ	5.838	2.712	สนใจปานกลาง
11. การเดินทางด้วยระบบขนส่งสาธารณะ	6.012	2.538	สนใจปานกลาง
12. การเดินทางระหว่างประเทศ	6.146	2.769	สนใจปานกลาง
13. การท่องเที่ยวในประเทศไทย	6.889	2.770	สนใจมาก
14. การร่วมกิจกรรมประเพณีไทย	6.883	2.632	สนใจมาก
15. การใช้สื่อสังคมออนไลน์	6.842	2.673	สนใจมาก
รวม	6.013	2.640	ปานกลาง

จากตารางที่ 7 พบว่า ค่าเฉลี่ยของเนื้อหาที่นักศึกษาสนใจในการเรียนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากที่สุด คือ ด้านการท่องเที่ยวในประเทศไทยมีค่าเท่ากับ 6.889 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 2.770 คะแนน รองลงมาเป็นการร่วมกิจกรรมประเพณีไทยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.883 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.632 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับมาก

สำหรับค่าเฉลี่ยของเนื้อหาที่นักศึกษาสนใจในการเรียนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยรวมมีค่าเท่ากับ 6.013 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.640 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง

ผู้วิจัยนำข้อมูลค่าเฉลี่ยของวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการข้างต้นไปวิเคราะห์วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐาน เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยว่าแตกต่างกันหรือไม่ โดยมีตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระเกิน 3 กลุ่มขึ้นไป ปรากฏผลดังตารางที่ 8

ตาราง 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับเนื้อหาที่นักศึกษาสนใจในการเรียนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

SOV	df	SS	MS	F	p-value
Between Groups	14	1,900.935	135.781	20.167	0.000
Within Groups	7,575	51,001.747	6.733		
Total	7,589	52,902.682			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 เมื่อพิจารณาสถิติทดสอบ F มีค่าเท่ากับ 20.167 และมีค่า p-value เท่ากับ 0.000 พบว่า มีเนื้อหาที่นักศึกษาสนใจในการเรียนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันอย่างน้อย 1 คู่เนื้อหา มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงทำการผลทดสอบความแตกต่างรายคู่สำหรับวิธีการที่นักศึกษาใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) เมื่อเรียงค่าเฉลี่ยจากน้อยไปมากสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วยกิจกรรม (1) การหักท่ายและแนะนำตัว (4) การบอกสภาพอากาศ (5) การชักชวน และเรียนเชิญ (2) การซื้อของและต่อราคา (6) การถามทางและถามหาคน (7) การสนทนาทางโทรศัพท์ (9) การนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ (10) การขอความช่วยเหลือและแจ้งความ (3) การบอกอาการและความรู้สึก (11) การเดินทางด้วยระบบขนส่งสาธารณะ (12) การเดินทางระหว่างประเทศ และ (8) การสั่งอาหารและเครื่องดื่ม มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วยกิจกรรม (15) การใช้สื่อสังคมออนไลน์ (14) การร่วมกิจกรรมประเพณีไทย (13) การท่องเที่ยวในประเทศไทย มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยนำไปใช้ในการออกแบบโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรและสื่อการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น โดยกำหนดให้มีเนื้อหาสาระแต่ละหน่วยการเรียนรู้ เอกสารประกอบการสอน และสื่อการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความสนใจของนักศึกษา โดยเฉพาะเรื่องการท่องเที่ยวในประเทศไทย เรื่องกิจกรรมประเพณีไทย และเรื่องการใช้สื่อสังคมออนไลน์

1.2.2 ตอนที่ 2 สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวัน

รายการกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. ด้านความรู้และทักษะพื้นฐานฯ	2.875	0.904	ปานกลาง
2. ด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียน	2.759	0.988	ปานกลาง
3. ด้านลักษณะของผู้สอน	2.210	0.867	น้อย
4. ด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา	2.911	1.044	ปานกลาง

จากตารางที่ 9 พบว่า ค่าเฉลี่ยของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันที่มีระดับการแปลผลอยู่ในระดับปานกลางมี 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียนมีค่าเท่ากับ 2.759 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐานค่าเท่ากับ 0.988 ด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารมีค่าเท่ากับ 2.875 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.904 และด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุดมีค่าเท่ากับ 2.911 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 1.044 สำหรับค่าเฉลี่ยของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ด้านลักษณะของผู้สอนมีค่าเท่ากับ 2.210 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.867 มีระดับการแปลผลอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

รายการกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. ฟังคำ ประโยค ข้อความไม่ทัน	2.802	0.872	ปานกลาง
2. ไม่เข้าใจคำ ประโยค ข้อความที่ได้ฟัง	2.686	0.838	ปานกลาง
3. จดจำคำศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสารไม่ได้	2.765	0.930	ปานกลาง
4. จดจำประโยคที่ใช้ในการสื่อสารไม่ได้	2.783	0.879	ปานกลาง
5. ออกเสียงผิดอักขรวิธี	3.249	0.961	ปานกลาง
6. ออกเสียงไม่เป็นธรรมชาติ	2.990	0.939	ปานกลาง
7. ใช้คำศัพท์ผิดความหมาย	2.988	0.801	ปานกลาง
8. เรียงประโยคผิดหลักไวยากรณ์	2.868	0.844	ปานกลาง
9. พูดติดขัด	2.613	0.849	ปานกลาง
10. ใช้สีหน้า สายตา ท่าทาง โทนเสียงไม่สอดคล้องกับสถานการณ์	3.006	0.939	ปานกลาง
รวม	2.875	0.904	ปานกลาง

จากตารางที่ 10 พบว่า ค่าเฉลี่ยของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านความรู้และทักษะพื้นฐานมากที่สุด คือ ออกเสียงผิดอักขรวิธีมีค่าเท่ากับ 3.249 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.961 คะแนน รองลงมาเป็นด้านใช้สีหน้า สายตา ท่าทาง โทนเสียงไม่สอดคล้องกับสถานการณ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ

3.006 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.939 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง

สำหรับค่าเฉลี่ยของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารโดยรวม มีค่าเท่ากับ 2.875 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.904 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง

ผู้วิจัยนำข้อมูลค่าเฉลี่ยของวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการข้างต้นไปวิเคราะห์วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐาน เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยว่าแตกต่างกันหรือไม่ โดยมีตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระเกิน 3 กลุ่มขึ้นไป ปรากฏผลดังตารางที่ 11

ตาราง 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

SOV	df	SS	MS	F	p-value
Between Groups	9	158.743	17.638	22.430	0.000
Within Groups	5,050	3,971.069	0.786		
Total	5,059	4,129.812			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 เมื่อพิจารณาสถิติทดสอบ F มีค่าเท่ากับ 22.430 และมีค่า p-value เท่ากับ 0.000 พบว่า มีปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารอย่างน้อย 1 คู่ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่สำหรับวิธีการที่นักศึกษาใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) เมื่อเรียงค่าเฉลี่ยจากน้อยไปมาก สามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วย (1.) ฟังคำ ประโยค ข้อความไม่ทัน (2.) ไม่เข้าใจคำ ประโยค ข้อความที่ได้ฟัง (3.) จดจำคำศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสารไม่ได้ (4.) จดจำประโยคที่ใช้ในการ สื่อสารไม่ได้ (8.) เรียงประโยคผิดหลักไวยากรณ์ (9.) พูดติดขัด มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ที่ ระดับนัยสำคัญ 0.05

กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย (6.) ออกเสียงไม่เป็นธรรมชาติ (7.) ใช้คำศัพท์ผิด ความหมาย และ (10.) ใช้สีหน้า สายตา ท่าทาง โทนเสียงไม่สอดคล้องกับสถานการณ์การมีคะแนน เฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

กลุ่มที่ 3 คือ (5.) ออกเสียงผิดอักขรวิธี

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยนำไปใช้ในการกำหนดกลวิธีการสอนใน หลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น โดยเลือกใช้การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสาร (Communicative approach) ประกอบด้วยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 3 ขั้น คือ ขั้นการนำเสนอ ขั้นการฝึกปฏิบัติ และขั้นการนำไปใช้

ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการ พูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียน

รายการกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
1. คิดเป็นภาษาจีนก่อนแล้วจึงพูด ภาษาไทย	2.383	0.856	น้อย
2. รู้สึกว่าการพูดภาษาไทยเป็นเรื่องยาก	2.777	0.879	ปานกลาง
3. กลัวออกเสียงไม่ชัดเจน/พูดผิด	2.672	1.056	ปานกลาง
4. ไม่ทราบจะพูดเรื่องอะไร	2.553	0.966	น้อย
5. เข้าใจแต่พูดไม่ออก	2.488	0.863	น้อย
6. ตื่นเต้นจนพูดไม่ได้	2.897	0.980	ปานกลาง
7. ไม่มั่นใจในตนเอง	2.763	0.997	ปานกลาง
8. มีเวลาทบทวนน้อย	2.980	0.954	ปานกลาง
9. ไม่ชอบพูดคุย	3.314	0.998	ปานกลาง
รวม	2.759	0.988	ปานกลาง

จากตารางที่ 12 พบว่า ค่าเฉลี่ยของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียนมากที่สุด คือ ด้านไม่ชอบพูดคุยมีค่าเท่ากับ 3.314 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.998 คะแนน รองลงมาเป็นด้านไม่ค่อยทบทวนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.980 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.954 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง

สำหรับค่าเฉลี่ยของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารภาษาไทย (ฟัง-พูด) ในชีวิตประจำวัน ด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียนโดยรวมมีค่าเท่ากับ 2.759 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.988 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง

ผู้วิจัยนำข้อมูลค่าเฉลี่ยของวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการข้างต้นไปวิเคราะห์หาค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐาน เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยว่าแตกต่างกันหรือไม่ โดยมีตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระเกิน 3 กลุ่มขึ้นไป ปรากฏผลดังตารางที่ 13

ตาราง 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียน

SOV	df	SS	MS	F	p-value
Between Groups	8	324.330	40.541	44.729	0.000
Within Groups	4,545	4,119.453	0.906		
Total	4,553	4,443.782			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 เมื่อพิจารณาสถิติทดสอบ F มีค่าเท่ากับ 20.167 และมีค่า p-value เท่ากับ 0.000 พบว่า มีปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียนด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียนอย่างน้อย 1 คู่ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่สำหรับวิธีการที่นักศึกษาใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) เมื่อเรียงค่าเฉลี่ยจากน้อยไปมาก สามารถแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วย (1.) คิดเป็นภาษาจีนก่อนแล้วจึงพูดภาษาไทย (4.) ไม่ทราบจะพูดเรื่องอะไร (5.) เข้าใจแต่พูดไม่ออกมีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย (2.) รู้สึกว่าการพูดภาษาไทยเป็นเรื่องยาก (3.) กลัวออกเสียงไม่ชัดเจน/พูดผิด (7.) ไม่มั่นใจในตนเอง มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มที่ 3 ประกอบด้วย (6.) ตื่นเต้นจนพูดไม่ได้ (8.) มีเวลาทบทวนน้อย มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ที่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มที่ 4 คือ (9.) ไม่ชอบพูดคุย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยนำไปใช้ในการกำหนดเวลาและออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น โดยเลือกใช้การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและมุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะการฟังการพูดในสถานการณ์ต่างๆ เป็นสำคัญ

ตาราง 14 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะของผู้สอน

รายการกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. บรรยายตามเอกสารประกอบการสอน	2.306	0.889	น้อย
2. สาธิตแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม	2.298	0.910	น้อย
3. อธิบายคำศัพท์และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน	2.156	0.845	น้อย
4. นำเสนอสื่อทันสมัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน	2.140	0.871	น้อย
5. ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับผู้เรียน	2.302	0.884	น้อย
6. ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาทั้งเดี่ยวและกลุ่ม	2.239	0.890	น้อย

ตาราง 14 (ต่อ)

รายการกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
7. ให้ผู้เรียนตั้งคำถามหรือแสดงความคิดเห็น	2.227	0.848	น้อย
8. ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรือการบ้าน	2.061	0.805	น้อย
9. ให้ผู้เรียนทำงานตามหัวข้อที่กำหนด	2.263	0.849	น้อย
10. ให้ผู้เรียนนำเสนองานหน้าชั้นเรียนในรูปแบบ ต่างๆ	2.107	0.838	น้อย
รวม	2.210	0.867	น้อย

จากตารางที่ 14 พบว่า ค่าเฉลี่ยของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารภาษาไทย (ฟัง-พูด) ในชีวิตประจำวัน ด้านลักษณะของผู้สอนมากที่สุดในด้านบรรยายตามเอกสารประกอบการสอนมีค่าเท่ากับ 2.306 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.889 คะแนน รองลงมาเป็นด้านปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.302 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.884 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับน้อย

สำหรับค่าเฉลี่ยของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะของผู้สอนโดยรวมมีค่าเท่ากับ 2.210 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.867 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับน้อย

ผู้วิจัยนำข้อมูลค่าเฉลี่ยของวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการข้างต้นไปวิเคราะห์วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐาน เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยว่าแตกต่างกันหรือไม่ โดยมีตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระเกิน 3 กลุ่มขึ้นไป ปรากฏผลดังตารางที่ 15

ตาราง 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะของผู้สอน

SOV	df	SS	MS	F	p-value
Between Groups	9	35.478	3.942	5.289	0.000
Within Groups	5,050	3,764.208	0.745		
Total	5,059	3,799.686			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 เมื่อพิจารณาสถิติทดสอบ F มีค่าเท่ากับ 5.289 และมีค่า p -value เท่ากับ 0.000 พบว่า มีปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านลักษณะของผู้สอน อย่างน้อย 1 คู่สาเหตุปัญหา มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงทำการผลทดสอบความแตกต่างรายคู่สำหรับวิธีการที่นักศึกษาใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) เมื่อเรียงค่าเฉลี่ยจากน้อยไปมากสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วย 3. อธิบายคำศัพท์และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน 4. นำเสนอสื่อทันสมัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน 8. ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรือการบ้าน 10. ให้ผู้เรียนนำเสนองานหน้าชั้นเรียนในรูปแบบต่างๆ มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย 1. บรรยายตามเอกสารประกอบการสอน 2. สภาจิต แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม 5. ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับผู้เรียน 6. ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาทั้งเดี่ยวและกลุ่ม 7. ให้ผู้เรียนตั้งคำถามหรือแสดงความคิดเห็น 9. ให้ผู้เรียนทำงานตามหัวข้อที่กำหนด มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยนำไปใช้ในการกำหนดบทบาทผู้สอน และกลวิธีการสอนในหลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น โดยเลือกใช้การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) และรูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model)

ตาราง 16 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา

รายการกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. คำศัพท์และเนื้อที่ที่ใช้ในการเรียนค่อนข้างเป็นคำระดับทางการ	2.281	0.842	น้อย
2. ไม่ค่อยมีโอกาสในการฝึกปฏิบัติจริงในห้องเรียน	2.972	0.987	ปานกลาง
3. ไม่ค่อยมีโอกาสพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน	2.630	1.015	ปานกลาง
4. บรรยากาศในการเรียนไม่ค่อยน่าสนใจ	3.530	1.061	มาก
5. สืบค้นข้อมูลจากสื่อสังคมออนไลน์ยาก	2.897	1.006	ปานกลาง
6. สื่อประกอบการสอนไม่ค่อยน่าสนใจ	3.111	0.983	ปานกลาง
7. มีระยะเวลาในการฝึกฝนน้อย	2.953	0.961	ปานกลาง
รวม	2.911	1.044	ปานกลาง

จากตารางที่ 16 พบว่า ค่าเฉลี่ยของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษามากที่สุดในด้านบรรยากาศในการเรียน ไม่ค่อยน่าสนใจมีค่าเท่ากับ 3.530 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 1.061 คะแนน รองลงมาเป็นด้านสื่อประกอบการสอนไม่ค่อยน่าสนใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.111 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.983 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง

สำหรับค่าเฉลี่ยของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาโดยรวมมีค่าเท่ากับ 2.911 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 1.044 คะแนน ซึ่งมีระดับการแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง

ผู้วิจัยนำข้อมูลค่าเฉลี่ยของวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการข้างต้นไปวิเคราะห์วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐาน เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยว่าแตกต่างกันหรือไม่ โดยมีตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระเกิน 3 กลุ่มขึ้นไป ปรากฏผลดังตารางที่ 15

ตาราง 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา

SOV	df	SS	MS	F	p-value
Between Groups	6	457.600	76.267	79.224	0.000
Within Groups	3,535	3,403.030	0.963		
Total	3,541	3,860.629			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 เมื่อพิจารณาสถิติทดสอบ F มีค่าเท่ากับ 5.289 และมีค่า p -value เท่ากับ 0.000 พบว่า มีปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา อย่างน้อย 1 คู่สาเหตุปัญหา มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงทำการผลทดสอบความแตกต่างรายคู่สำหรับวิธีการที่นักศึกษาใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) เมื่อเรียงค่าเฉลี่ยจากน้อยไปมากสามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วย (1.) คำศัพท์และเนื้อที่ใช้ในการเรียนค่อนข้างเป็นคำระดับทางการ (3.) ไม่ค่อยมีโอกาสพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย (2.) ไม่ค่อยมีโอกาสในการฝึกปฏิบัติจริงในห้องเรียน (5.) สืบค้นข้อมูลจากสื่อสังคมออนไลน์ยาก (7.) มีระยะเวลาในการฝึกฝนน้อย มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มที่ 3 ประกอบด้วย (4.) บรรยากาศในการเรียนไม่ค่อยน่าสนใจ (6.) สื่อประกอบการสอนไม่ค่อยน่าสนใจ มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยนำไปใช้ในการกำหนดขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ในหลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้น โดยเลือกใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ประกอบด้วยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้น คือ 1) การสร้างบรรยากาศด้านอารมณ์เพื่อการเรียนรู้ 2) สร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ทางกายภาพ 3) กำหนดประสบการณ์การเรียนรู้ 4) จัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ 5) ขยายความรู้และนำความรู้ไปใช้ และ 6) การประเมินการเรียนรู้

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรข้างต้น ผู้วิจัยได้ข้อมูลพื้นฐาน (based-line data) ตัดสินใจออกแบบและพัฒนาหลักสูตร โดยกำหนดเป็นหลักสูตรเสริม มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 1. ความเข้าใจความหมาย 2. ความถูกต้องตามระเบียบภาษา 3. ความชัดเจนในการออกเสียง 4. ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และ 5. ความสมบูรณ์ของคำตอบ มีโครงสร้างเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย ประเพณีไทย และสื่อสังคมออนไลน์ จัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) และรูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model) เป็นหลัก สนับสนุนให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ถูกต้องตามความหมายมากกว่าถูกต้องตามไวยากรณ์หรือการออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา กระตุ้นผู้เรียนให้ประยุกต์ใช้ความรู้ในความเป็นจริงด้วยการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ภายใต้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีความสุข ทดสอบทักษะการฟังการพูดของผู้เรียนด้วยรูปแบบการสนทนา และประเมินผลตามความเป็นจริง

2. ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต(BTT)

ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT) ผู้วิจัยได้นำเอาข้อมูลสำคัญจากการสังเคราะห์หลักการ แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต และการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด การสัมภาษณ์อาจารย์ที่สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ สัมภาษณ์ความต้องการของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี เพื่อใช้สร้างร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต(BTT) นำผลที่ได้เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ด้านจิตวิทยาการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งวัดได้จากแบบประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องขององค์ประกอบต่างๆ ภายในหลักสูตรเสริม ภายในเอกสารประกอบหลักสูตรเสริม และความสอดคล้องระหว่างร่างหลักสูตร

เสริมกับเอกสารประกอบหลักสูตรเสริม ผลการตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้องของ
ร่างหลักสูตรเสริมและเอกสารประกอบหลักสูตรเสริม ปราบกฎผลดังตารางที่ 18 - ตารางที่ 20

ตาราง 18 ผลการประเมินความเหมาะสมของข้อมูลเกี่ยวกับทักษะในการฟังการพูดในภาษาไทย
ในชีวิตประจำวัน นักศึกษาชาวต่างประเทศสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่า IOC
		1	2	3	4	5	
1	ทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการฟังและการพูดในสถานการณ์ ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม ของนักศึกษาชาวต่างประเทศสาขาภาษาไทยในระดับ ปริญญาตรี ประกอบด้วย 1.ความเข้าใจความหมาย 2.ความถูกต้องตามระเบียบภาษา 3.ความชัดเจนใน การออกเสียง 4.ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และ5. ความสมบูรณ์ของคำตอบ	+1	+1	+1	+1	0	0.80
2	ความเข้าใจความหมาย หมายถึง การนำและจดจำ สิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับ สิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
3	ความถูกต้องตามระเบียบภาษา หมายถึง การ เลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคถูกต้องตาม หลักภาษา สามารถปรับให้เหมาะสมกับศักยภาพของ ผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนา และสถานที่ในการพูด	+1	+1	+1	+1	+1	1.00

ตาราง 18 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่า IOC
		1	2	3	4	5	
4	ความชัดเจนในการออกเสียง หมายถึง การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษาตลอดในการพูด	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
5	ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร หมายถึง การใช้กลวิธีต่างๆ ในการสื่อสาร ทั้งคำพูด เช่น ใช้คำเสริม การพูดซ้ำ การเว้นจังหวะ การผลัดกันพูด การใช้คำเชื่อมถ้อยคำ และไม่ใช้คำพูด เช่น สีหน้า แววตา กริยาท่าทาง โทนเสียงเพื่อช่วยให้การสื่อสารเป็นอย่างราบรื่นจนประสบความสำเร็จโดยไม่หยุดชะงักกลางคัน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
6	ความสมบูรณ์ของคำตอบ หมายถึง การพูดที่แสดงข้อมูลครบถ้วนตามบริบทและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจตรงกัน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00

จากตารางที่ 19 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 คน มีผลต่อข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผลการประเมินความเหมาะสมของข้อมูลเกี่ยวกับทักษะในการฟังการพูดในภาษาไทยในชีวิตประจำวัน นักศึกษาชาวต่างประเทศสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ที่สรุปได้โดยการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันในทุกประเด็น โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง .80-1.00 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าข้อมูลพื้นฐานที่ผู้วิจัยสรุปมีความเหมาะสมถูกต้องในทุกประเด็น

ตาราง 19 ผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านแนวคิดหลักการของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2. ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	4.20	0.45	เหมาะสมมาก
3. ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	4.20	0.45	เหมาะสมมาก
4. ด้านจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
5. ด้านสื่อการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 19 (ต่อ)

รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
6. การวัดและประเมินผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	4.00	0.71	เหมาะสมมาก
7. ด้านองค์ประกอบของเอกสารประกอบหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	4.20	0.45	เหมาะสมมาก
รวม	4.37	0.24	เหมาะสมมาก

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 19 พบว่า ค่าเฉลี่ยร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ที่พัฒนาขึ้น ภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก มีค่าเท่ากับ 4.37 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.24 คะแนน

จากรายการประเมินในแต่ละด้านพบว่ามี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านแนวคิดหลักการของหลักสูตรเสริม มีค่าเท่ากับ 4.80 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.45 คะแนน ด้านจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริม มีค่าเท่ากับ 4.60 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.55 คะแนน และด้านสื่อการเรียนรู้ ค่าเท่ากับ 4.60 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.55 คะแนน มีความเหมาะสมเป็นไปตามเกณฑ์อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนอีก 4 ด้านที่เหลือ ได้แก่ ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม มีค่าเท่ากับ 4.20 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.45 คะแนน ด้านการวัดและประเมินผลของหลักสูตรเสริม มีค่าเท่ากับ 4.00 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.71 คะแนน และด้านองค์ประกอบของเอกสารประกอบหลักสูตรเสริม มีค่าเท่ากับ 4.20 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเท่ากับ 0.45 คะแนน มีความเหมาะสมเป็นไปตามเกณฑ์อยู่ในระดับมาก ซึ่งแสดงว่า หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต

(BTT)ที่พัฒนาขึ้น มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้เสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรีได้

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)

ที่	รายการประเมิน	ดัชนีความสอดคล้อง	แปลผล
1	แนวคิดกับหลักการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	1.00	สอดคล้อง
2	หลักการจัดการเรียนการสอนกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	0.60	สอดคล้อง
3	หลักการจัดการเรียนการสอนกับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	1.00	สอดคล้อง
4	วัตถุประสงค์กับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	0.60	สอดคล้อง
5	วัตถุประสงค์กับกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 20 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ดัชนีความ สอดคล้อง	แปลผล
6	วัตถุประสงค์เสริมกับการวัดและประเมินผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	0.60	สอดคล้อง
7	กิจกรรมการเรียนรู้กับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	0.80	สอดคล้อง
8	กิจกรรมการเรียนรู้กับเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	0.80	สอดคล้อง
9	สื่อการเรียนรู้กับเนื้อหาของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	1.00	สอดคล้อง
10	สื่อการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนรู้	1.00	สอดคล้อง
11	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน	1.00	สอดคล้อง
12	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน	1.00	สอดคล้อง
13	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 20 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ดัชนีความ สอดคล้อง	แปลผล
14	จุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)	1.00	สอดคล้อง

จากตารางที่ 20 พบว่า ดัชนีความสอดคล้องระหว่างส่วนประกอบต่างๆ ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ควรมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.50-1.00 ซึ่งดัชนีความสอดคล้องระหว่างส่วนประกอบต่างๆ ของร่างหลักสูตรเสริมนี้มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ทั้งนี้ ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างส่วนประกอบต่างๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละหน่วย การเรียนรู้ทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้ และค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ซึ่งแสดงว่า หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมา มีความสอดคล้องกันทุกด้าน ทั้งด้านองค์ประกอบภายในและจุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องจากประเมินคุณภาพและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ประกอบด้วย ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม ได้ดำเนินการเพิ่มเติมจุดประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความรู้เกี่ยวกับการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และปรับปรุง

ภาษาที่ใช้ให้ชัดเจนขึ้น ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม ได้ดำเนินการปรับปรุงส่วนเนื้อหา โยสังเขปของแต่ละบทเรียนให้กระชับและเข้าใจง่าย ปรับการใช้กิจกรรมเกมภาษาให้หลากหลาย และเพิ่มกิจกรรมการร้องเพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ด้านเอกสารประกอบ หลักสูตรเสริม ได้ดำเนินการปรับปรุงบทสนทนาบางประโยคให้กระชับและเข้าใจง่ายขึ้น ปรับระดับ ภาษาให้สอดคล้องกับความรู้พื้นฐานกลุ่มผู้เรียนและลักษณะภาษาที่ใช้จริงในสถานการณ์ปัจจุบัน และด้านอื่นๆ ได้ดำเนินการปรับแก้คำผิดที่พบในเอกสารหลักสูตรและคู่มือหลักสูตรจนครบถ้วน สมบูรณ์รายละเอียดดังนี้

1. หลักการหลักสูตรเสริมฯ

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์วาร์เก็ต (BTT) เป็น หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นตามแนวคิดตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) และรูปแบบการสอนเบรนท์วาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model) สนับสนุนให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ถูกต้องตามความหมายมากกว่าถูกต้องตาม ไวยากรณ์หรือการออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา กระตุ้นผู้เรียนให้ประยุกต์ใช้ความรู้ใน ความเป็นจริงด้วยการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ภายใต้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีความสุข ทดสอบทักษะการฟังการพูดของผู้เรียนด้วยรูปแบบการสนทนา และประเมินผลตามความเป็นจริง มีโครงสร้างเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย ประเพณีไทย และสื่อสังคมออนไลน์ มีการ จัดการเรียนการสอนโดยบูรณาการรูปแบบการสอน PPP Model เข้ากับรูปแบบการสอนเบรนท์วาร์เก็ต BTT Model เป็น 3 ัันตอน ได้แก่ ขั้นตอนการนำเสนอ (Presentation) ขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ (Practice) และ ขั้นตอนการนำไปใช้ (Production) ดังนั้น หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะ ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้ รูปแบบการสอนเบรนท์วาร์เก็ต(BTT) จึงใช้ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่สำคัญจำเป็นในการ สื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวัน จากตำรา เอกสารงานและวิจัยที่เกี่ยวข้อง สัมภาษณ์เชิงลึกจาก ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ตรงและมีความรู้ความสามารถด้านการสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ รวมทั้งการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนสาขา ภาษาไทยในระดับปริญญาตรี มาเป็นกรอบในการออกแบบและพัฒนา

2. จุดประสงค์ของหลักสูตรเสริมฯ

จุดประสงค์ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์วาร์เก็ต(BTT) สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการวิจัย คือ เพื่อเสริมสร้างความรู้และทักษะการฟังการพูด

ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันแก่นักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี และกระตุ้นให้เกิดความคิดเห็นที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ทักษะในการฟังการพูดในภาษาไทยในชีวิตประจำวัน นักศึกษาชาวต่างประเทศสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 1. ความเข้าใจความหมาย 2. ความถูกต้องตามระเบียบภาษา 3. ความชัดเจนในการออกเสียง 4. ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และ 5. ความสมบูรณ์ของคำตอบ

3. โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริมฯ

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) มีโครงสร้างเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย ประเพณีไทย และสื่อสังคมออนไลน์ ความรู้ทางภาษาไทยในห้องเรียน (Classroom language) ระดับกลาง-ดี การประยุกต์ใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ ประโยค คำศัพท์สำหรับการจัดการเรียนรู้ในระดับกลาง-ดี มีการจัดการเรียนการสอนรวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง โดยการจัดการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 2 วัน คือ วันอังคาร เวลา 13.00 - 15.00 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 13.00 - 15.00 น. ตั้งแต่ วันที่ 1 มีนาคม 2565 - วันที่ 5 เมษายน 2565 ณ ห้องวัฒนธรรม อาคารเรียนที่ 7 และห้อง VR B315 อาคารเรียนที่ 6 ใช้สำหรับเตรียมความพร้อมด้านภาษาและเนื้อหา จำนวน 6 ชั่วโมง ฝึกปฏิบัติการฟังพูด จำนวน 12 ชั่วโมง และใช้เวลาในการทดสอบก่อนเรียน ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนรายบุคคลและทดสอบหลังเรียน จำนวน 6 ชั่วโมง รายละเอียดดังนี้

ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ และทดสอบก่อนเรียน

3 ชั่วโมง

ครั้งที่ 2 หน่วยการเรียนรู้ ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย 1 เวลา

ความรู้ด้านภาษาและการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่สำคัญ

2 ชั่วโมง

ครั้งที่ 3 หน่วยการเรียนรู้ ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย 2

ฝึกออกเสียงคำ วลี ประโยค

2 ชั่วโมง

- ครั้งที่ 4 หน่วยการเรียนรู้ ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย 3
ฝึกสนทนาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทยตามหัวข้อที่กำหนด
2 ชั่วโมง
- ครั้งที่ 5 หน่วยการเรียนรู้ สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทย 1
ความรู้ด้านภาษาและประเพณีไทยที่สำคัญ
2 ชั่วโมง
- ครั้งที่ 6 หน่วยการเรียนรู้ สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทย 2
ฝึกออกเสียงคำ วลี ประโยค
2 ชั่วโมง
- ครั้งที่ 7 หน่วยการเรียนรู้ สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทย 3
ฝึกสนทนาเกี่ยวกับกิจกรรมประเพณีไทยตามหัวข้อที่กำหนด
2 ชั่วโมง
- ครั้งที่ 8 หน่วยการเรียนรู้ สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้ 1
ความรู้ด้านภาษาและสื่อสังคมออนไลน์น่ารู้ที่สำคัญ
2 ชั่วโมง
- ครั้งที่ 9 หน่วยการเรียนรู้ สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้ 2
ฝึกออกเสียงคำ วลี ประโยค
2 ชั่วโมง
- ครั้งที่ 10 หน่วยการเรียนรู้ สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้ 3
ฝึกสนทนาเกี่ยวกับสื่อสังคมออนไลน์ตามหัวข้อที่กำหนด
2 ชั่วโมง
- ครั้งที่ 11 ทดสอบหลังเรียน และสะท้อนความคิด
3 ชั่วโมง

4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้หลักสูตรเสริมฯ

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT) ใช้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) บูรณาการเข้ากับรูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model)

ขั้นที่ 1	1.ขั้นการนำเสนอ (Presentation)
	1.การสร้างบรรยากาศด้านอารมณ์เพื่อการเรียนรู้ 2. สร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ทางกายภาพ
ขั้นที่ 2	2.ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice)
	3. กำหนดประสบการณ์การเรียนรู้ 4.จัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ
ขั้นที่ 3	3. ขั้นการนำไปใช้ (Production)
	5. ขยายความรู้และนำความรู้ไปใช้ 6.การประเมินการเรียนรู้

ภาพประกอบ 4 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทย
เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้
รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)

ตัวอย่างแผนการสอน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1   เรื่อง ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย   เวลา 6 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

ประเทศไทยเป็นมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามและน่าสนใจมากมาย ทั้งสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น ทะเล ภูเขา และน้ำตกที่ยังคงความเป็นธรรมชาติสูงมาก และสถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น วัด พระราชวัง และชุมชนต่างๆ ที่มีสถาปัตยกรรมบอกเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ประเทศไทยยังส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีใหม่ เน้นการดูแลสุขภาพ ความปลอดภัย และนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการท่องเที่ยว ด้วยเหตุนี้ ประเทศไทยจึงกลายเป็นประเทศปลายทางของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ผู้เรียนสนทนาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยวสำคัญกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ด้านความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ
  - 1.1 ใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามความหมายและบริบท
  - 1.2 ใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามโครงสร้างทางไวยากรณ์
2. ด้านทักษะ/กระบวนการ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ
  - 2.1 ฟังเสียงข้อความที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่สำคัญได้ถูกต้อง
  - 2.2 ฟังสถานการณ์การสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่สำคัญได้ถูกต้อง
  - 2.3 พูดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวตามสถานการณ์ที่กำหนดได้ถูกต้อง
3. ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติ
  - 3.1 มีความคิดเห็นที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยอย่างเหมาะสมกับบริบททางสังคม
  - 3.2 แสดงออกและปฏิบัติตามวัฒนธรรมไทย

สาระการเรียนรู้

1. ความรู้โดยสังเขปเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย
2. บทสนทนาเรื่อง ปิดเทอมนี้เราไปเที่ยวเมืองไทยกันเถอะ
3. คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่สำคัญ
4. โครงสร้างทางไวยากรณ์

การจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นการนำเสนอ

1. ผู้สอนทักทายและถามไถ่ผู้เรียนในประเด็นทั่วไปเพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพแบบเป็นกันเอง
2. ผู้สอนเปิดวิดีโอ เรื่องเที่ยวไทย 5 ภาค Amazing ยิ่งกว่าเดิม แล้วร่วมกันสนทนากับผู้เรียน เช่น เห็นอะไรบ้าง มีสถานที่ท่องเที่ยวอะไรบ้าง อยากไปเที่ยวที่ไหน เป็นต้น
3. ผู้สอนอธิบายกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นให้ผู้เรียนทราบตามลำดับ
4. ผู้เรียนศึกษาการออกเสียงและฝึกออกเสียงตามคลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้
5. ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ เพื่อผู้เรียนศึกษาสถานการณ์ การใช้ภาษา และฝึกออกเสียงตาม
6. ผู้สอนอธิบายโครงสร้างทางไวยากรณ์ ข้อสังเกตทางภาษา และทางวัฒนธรรม ที่เกี่ยวข้องกับบทท่องเที่ยวที่สำคัญ
7. ผู้เรียนแต่ละคนแต่งประโยคจากสิ่งที่เรียนมา และพูดประโยคนั้นให้ทุกคนฟัง ระหว่างนี้หากพบข้อผิดพลาด ผู้ควรสอนเลือกวิธีการแก้ไขที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละราย และความรู้แรงของข้อผิดพลาดนั้นๆ และควรเสริมแรงตามความเหมาะสมก่อนจบขั้นตอน

ขั้นที่ 2 ขั้นการฝึกฝน

1. ผู้สอนนำเสนอกิจกรรมเกมภาษา “พลิกแผ่นป้ายทายคำ” โดยคัดเลือกคำที่สำคัญที่ควรจดจำหรือที่ออกเสียงยาก แล้วให้โอกาสผู้เรียนทุกคนร่วมตอบ หลังได้ยินเสียงสัญญาณผู้เรียนจับคู่และจัดที่นั่งใหม่เพื่อร่วมเรียนศึกษาบทสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ และฝึกฝนการสนทนาตามแบบเรียนแต่ให้เปลี่ยนเป็นข้อมูลของผู้เรียนเอง
2. ผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียน 1 คู่ ออกมาพูดบทสนทนาที่ได้ฝึกฝน และเมื่อคู่ที่ 1 พูดจบ สามารถสุ่มเรียกคู่ต่อไปเพื่อสรุปการพูดของคู่ที่ผ่านมา แล้วจึงพูดบทสนทนากับคู่ของตนเองต่อไป ทำเช่นนี้จบครบทุกคู่
3. ผู้สอนสรุปผลกิจกรรม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม และให้คำแนะนำเพื่อการพัฒนาทักษะการฟังการพูดของผู้เรียน ในภาพรวม ทั้งนี้หากพบปัญหาที่พบมีความรู้แรง ผู้สอนควรแก้ไขได้ทันที แต่ปัญหาไม่มีความรู้แรง เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อย หรือเกิดกับผู้เรียนหลายคน ให้แก้ไขภายหลัง ด้วยวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนและความรู้แรงของข้อผิดพลาด

ขั้นการนำภาษาไปใช้

1. ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยผู้เรียนแต่ละคู่เลือกสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยที่สนใจ แล้วสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยอาศัยความรู้และทักษะจากหน่วยการเรียนรู้ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทยเป็นแนวทางสำคัญ พร้อมฝึกฝนด้วยตนเอง
2. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าผู้เรียนแต่ละคู่จะต้องออกมาแสดงการแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาของตนเอง
3. ผู้เรียนประเมินตนเอง แล้วผู้สอนจึงสรุปผลกิจกรรม ประเมินผล และให้ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาตนเองให้ผู้เรียนแต่ละคู่ได้รับทราบด้วยวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนและความร้ายแรงของข้อผิดพลาด
4. ผู้สอนเปิดวิดีโอ เรื่อง มาเที่ยวเถอะนะอยากเจอ แล้วร่วมกันสนทนากับผู้เรียน เสริมแรงตามความเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนให้มีความมั่นใจที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุด

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. แบบเรียนสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1
2. คลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1
3. PowerPoint ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1
4. เที่ยวไทย 5 ภาค Amazing ยิ่งกว่าเดิม
https://www.youtube.com/watch?v=b_VEqBNadc0
5. มาเที่ยวเถอะนะอยากเจอ <https://www.youtube.com/watch?v=Y2KLfYr-UiQ&t=107s>

การวัดและประเมินผล

1. พิจารณาการออกเสียงภาษาไทยในชั้นเรียน
2. พิจารณาการแสดงบทบาทสมมติตามหัวข้อของแต่ละหน่วยการเรียนรู้
3. สังเกตการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

5.ด้านสื่อการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริมฯ

- 5.1 แบบเรียนสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 - 3
- 5.2 คลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1-3
- 5.3 PowerPoint ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1-3
- 5.4 คลิปวิดีโอจาก <https://www.youtube.com> จำนวน 9 เรื่อง

เอกสารประกอบการสอน

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้
รูปแบบการสอนแบบบทार्เก็ต(BTT)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1
ท่องเที่ยวชิวๆในประเทศไทย
快乐游泰国

สังเขปเนื้อหา 本课概要

ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามและน่าสนใจมากมาย ทั้งสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น ทะเล ภูเขา และน้ำตกที่ยังคงความเป็นธรรมชาติอยู่มาก และสถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น วัด พระราชวัง และชุมชนต่างๆ ที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นซึ่งชาวต่างชาติชื่นชอบ นอกจากนั้น ประเทศไทยยังมีแหล่งท่องเที่ยววิถีใหม่ เน้นการดูแลสุขภาพ ความเป็นอยู่ที่ดี และนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการท่องเที่ยว ด้วยเหตุนี้ ประเทศไทยจึงกลายเป็นประเทศปลายทางของนักท่องเที่ยวทั่วโลก

泰国有许多美丽且值得游玩的旅游景点，既有保持良好生态原貌的大海、青山和瀑布等自然景观，又有诸如寺庙、皇宫和古村落等讲述历史的古建筑。此外，泰国还推广新的旅游方式，强调医疗卫生和安全，将高新技术应用在旅游行业中因此，泰国已成为世界各地游客的目的地国家。

สถานการณ์และบทสนทนา 场景对话

อาจารย์สนทนากับพี่โต จุติ และเธียเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยที่น่านสนใจ

May 老师正在和小晴、乐蒂、小锐一起讨论有趣的泰国旅游景点。

ตัวละครในบทสนทนา 角色

อาจารย์เมย์	อาจารย์คนไทย	May 老师	泰国教师
ฟ้าใส	นักศึกษารจีนปีที่ 3	小晴	中国学生（大三）
จุติ	นักศึกษารจีนปีที่ 3	乐蒂	中国学生（大三）
เธีย	นักศึกษารจีนปีที่ 3	小锐	中国学生（大三）

ภาพประกอบ 5 เอกสารประกอบการสอนในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนแบบบทार्เก็ต(BTT)

คุย / แชท 聊天

แอป / แอปพลิเคชัน 应用 (APP)

วิดีโอ 视频

LINE 聊天软件

ฟุตคย / สันทนา 对话

ลงทะเบียน 注册

ภาพประกอบ 6 คลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้

ภาพประกอบ 7 PowerPoint ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้

5.4 คลิปวิดีโอจาก <https://www.youtube.com>

ภาพประกอบ 8 คลิปวิดีโอเรื่องแอปคนไทยใช้ VS แอปคนจีนใช้

เขาใช้ไม่เหมือนบ้านเรา!! 泰国人用的APP vs 中国人用的APP

6. การวัดและประเมินผล

6.1 การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นการประเมินผลด้วยการปฏิบัติการสนทนาของผู้เรียนตามสภาพจริง โดยผู้สอนแจ้งเกณฑ์การประเมินให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้า ด้วยประเมินการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงด้วยแบบวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ และสังเกตการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

6.2 การสะท้อนความคิดของผู้เรียนในหลักสูตรหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)

ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)

ผู้วิจัยนำหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ที่ผ่านตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงแก้ไขจนสมบูรณ์ไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน โดยจัดการเรียนการสอน 11 ครั้ง เป็นเวลาทั้งหมด 24 ชั่วโมง ทำการแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นการทดสอบทักษะการฟังและการพูดกำหนดให้ผู้สอนเป็นผู้ถามคำถามที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในหลักสูตรและให้ผู้เรียนตอบเป็นคำ วลี หรือประโยคให้ถูกต้องเหมาะสมตามความเป็นจริง และเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นตามแบบสะท้อนความคิดจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) แล้วดำเนินการวิเคราะห์เชิงปริมาณ(Quantitative Analysis) และดำเนินการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผลดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันในภาพรวมและจำแนกรายด้านก่อนและหลังเรียน

2.1.1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการฟังและการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันในภาพรวมก่อนและหลังการใช้หลักสูตร มีรายละเอียดดังตารางที่ 21

ตาราง 21 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียน

ทดสอบ	คะแนนเต็ม	กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{x}$	S.D.	T	P
ก่อนเรียน	20	20	12.3	4.75	11.018	.00*
หลังเรียน	20	20	16.1	3.40		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 21 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างค่าเท่ากับ 16.1 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 3.40 คะแนน สูงกว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่างค่าเท่ากับ 12.3 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 4.75 คะแนน

ผลการทดสอบทางสถิติพบว่า คะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.1.2 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยคะแนนการฟังและการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันจำแนกรายด้าน ก่อนและหลังเรียน มีรายละเอียดดังตารางที่ 22

ตาราง 22 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันจำแนกรายด้านของกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียน

คะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน	ก่อนเรียน		หลังเรียน		T	P
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
ความเข้าใจความหมาย	2.25	0.85	3.25	0.85	-6.89	.00*
ความถูกต้องตามระเบียบภาษา	2.40	0.68	3.20	0.52	-5.81	.00*

ตาราง 22 (ต่อ)

คะแนนทักษะการฟังและการ พูดภาษาไทยใน ชีวิตประจำวัน	ก่อนเรียน		หลังเรียน		T	P
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
ความชัดเจนในการออกเสียง	2.10	0.31	2.70	0.47	-5.34	.00*
ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร	2.15	0.67	3.25	0.44	-6.24	.00*
ความสมบูรณ์ของคำตอบ	3.40	0.68	3.70	0.47	-2.04	.06
โดยภาพรวม	2.46	0.44	3.22	0.40	-11.02	.00*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 22 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างโดยรวม หลังเรียนค่าเท่ากับ 3.22 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.40 คะแนน สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างโดยรวม หลังเรียนค่าเท่ากับ 2.46 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.44 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติพบว่า คะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันโดยภาพรวมหลังการเรียนและการเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุด คือ ด้านความสมบูรณ์ของคำตอบมีค่าเท่ากับ 3.70 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.44 รองลงมา คือ ความคล่องแคล่วในการสื่อสารมีค่าเท่ากับ 3.25 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.47 และด้าน ความเข้าใจความหมายมีค่าเท่ากับ 3.25 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.85 ต่อจากนั้น คือ ด้านความถูกต้องตามระเบียบภาษามีค่าเท่ากับ 3.20 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.52 และด้านที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนน้อยที่สุด คือ ความชัดเจนในการออกเสียงมีค่าเท่ากับ 2.70 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.47

ผลการทดสอบทางสถิติพบว่า คะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างด้านความเข้าใจความหมาย ด้านความถูกต้องตามระเบียบภาษา ด้านความชัดเจนในการออกเสียง และด้านความคล่องแคล่วในการสื่อสารหลัง

เรียนและการเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีเพียงค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความสมบูรณ์ของคำตอบก่อนและหลังการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

2.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการฟังและการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันหลังเรียน เรื่องการวัดกับเกณฑ์ร้อยละ 70 มีรายละเอียดดังตารางที่ 23

ตาราง 23 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการฟังและการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันหลังเรียน เรื่องการวัดกับเกณฑ์ ร้อยละ 70

สภาพการณ์	กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเต็ม	ร้อยละ 70	$\bar{X}$	S.D.	T	P
การทดสอบ หลังเรียน	20	20	14	16.1	3.4	4.702	.00*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 23 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง เรื่องร้อยละ ด้วยการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) มีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมหลังเรียนเท่ากับ 16.10 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 3.4 สูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ผลจากแบบสะท้อนความคิดจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)

เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างสะท้อนความคิดเห็นอย่างอิสระโดยผู้วิจัยตั้งคำถามว่าจากการเข้าเรียนหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) นักศึกษารู้สึกอย่างไรบ้างเพราะเหตุใด นักศึกษาได้รับความรู้อะไร และมีข้อเสนอแนะอย่างไร ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา(Content analysis) ปรากฏผล ดังนี้

2.2.1 ด้านความรู้สึกรู้สึก พบว่า นักศึกษามีความรู้สึกรู้สึกดีมาก สนุกมาก และรู้สึกว่าการเรียนวิชาภาษาไทยทั่วไป ทำให้การเรียนภาษาไทยเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากขึ้นเพราะได้เรียนความรู้

ควบคู่กับการฝึกฟังฝึกพูด แม้ว่าในตอนแรกมีนักศึกษาบางคนฟังไม่เข้าใจเลย แต่เมื่อเรียนในหลักสูตรนี้ก็ค่อยๆ ฟังเข้าใจมากขึ้น จนกระทั่งตอนนี้ที่สามารถสื่อสารกับอาจารย์ได้ แม้ว่านักศึกษาบางคนจะรู้สึกตื่นเต้นมากเมื่อต้องพูดต่อหน้าทุกคน แต่ก็สามารถทำได้เพราะได้รับพลังที่ดีจากอาจารย์ นอกจากนี้ นักศึกษายังรู้สึกว่าการคุยกับอาจารย์ซึ่งเป็นการฝึกใช้ภาษาแบบเจ้าของภาษาทำให้นักศึกษามั่นใจมากขึ้น และรู้สึกภูมิใจมากที่ได้เห็นความก้าวหน้าของตนเอง

2.2.2 ด้านความรู้ พบว่า นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย ประเพณีและเทศกาลสำคัญของไทย รวมถึงสื่อสังคมออนไลน์ที่คนไทยนิยมใช้มากขึ้น ได้เรียนรู้คำศัพท์ที่สำคัญจำเป็นและคำสำคัญใหม่ที่นิยมใช้กันในปัจจุบัน ได้เรียนรู้วิธีการสื่อสารแบบเจ้าของภาษาทั้งในการสนทนาตามสถานการณ์ต่างๆ และการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งบางส่วนเป็นความรู้ที่นักศึกษาเคยเรียนมาแล้ว จึงสามารถเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการเรียนการสอนในครั้งนี้ ทำให้นักศึกษาสามารถฟังและพูดภาษาไทยในประจำวันได้มากขึ้นและมีลักษณะการสื่อสารคล้ายคนไทยมากขึ้น

2.2.3 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า วิธีการสอนในแต่ละครั้งดีมากเพราะแต่ละขั้นตอนทำให้นักศึกษาเรียนรู้และฝึกฝนภาษาไทยได้จริง เช่น เมื่อเรียนคำศัพท์เสร็จแล้วก็ได้ลงคิดและแต่ประโยคทันทีซึ่งเป็นวิธีการฝึกภาษาที่ดีมาก การสนทนาตามหัวข้อที่กำหนดช่วยฝึกทักษะการแสดงและการถ่ายทอดความคิดของตนเองได้อย่างดี และการใช้ภาษาไทยตลอดการเรียนในห้องเป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์มากเพราะจะช่วยให้นักศึกษาฝึกการพูด รวมถึงการใช้บทบาทสมมติในการสนทนาทั้งสนุกและช่วยทำให้นักศึกษาความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เป็นวิธีการเรียนที่น่าสนใจและสร้างบรรยากาศที่ดี นอกจากนี้ สื่อการสอนดีมาก เช่น วิดีโอการออกเสียง คำศัพท์ประจำของแต่ละบทเรียนซึ่งมีทั้งข้อความและเสียงประกอบกันทำให้นักศึกษาฝึกออกเสียงและจดจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น รวมไปถึงคลิปวิดีโอทัศนต่างๆ ก็ทันสมัย น่าสนใจ และสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียนทำให้นักศึกษาเข้าใจง่ายขึ้นเหมือนดูละครไปด้วยเรียนภาษาไปด้วยเลย

2.2.4 ด้านผู้สอน พบว่า อาจารย์อารมณ์ดี สนุกสนาน และมีความเป็นกันเองกับนักศึกษา มีการพูดและการแสดงที่น่าสนใจ อาจารย์สอนและอธิบายนักศึกษาอย่างอดทนและตั้งใจมาก เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่หรืออยากอาจารย์จะอธิบายให้เราเข้าใจอย่างดี รวมทั้งช่วยแก้ไขปัญหา เช่น การออกเสียง การใช้น้ำเสียงและการใช้สีหน้าท่าทางประกอบ รวมถึงการคิดข้อความในการสื่อสารซึ่งอาจารย์จะให้ข้อเสนอแนะแก่นักศึกษาอย่างใส่ใจเสมอทุกครั้งเมื่อทำกิจกรรมในห้องเรียน ทำให้นักศึกษาได้ทราบถึงข้อดีข้อบกพร่องของทั้งกลุ่มตนเองและกลุ่มอื่นๆ ทำให้

นักศึกษาได้คิดทบทวนและนำไปใช้ประโยชน์ นอกจากนี้ อาจารย์ยังให้กำลังใจและความชื่นชมนี้การศึกษาเสมอทำให้เรามีพลังในการเรียนและทำให้บรรยากาศการเรียนดีมาก

2.2.5 ข้อเสนอแนะ พบว่า อยากรับฟังเพลงและดูคลิปวีดิทัศน์หลายๆ รอบ ขอให้อาจารย์พูดช้าลงในบางช่วงเพราะจดจำคำศัพท์หรือข้อสังเกตนั้นๆ ไม่ทัน หรืออ่านตามไม่ค่อยทันเมื่อเจอคำศัพท์คำศัพท์ยากและข้อความยาวๆ และอยากให้ปรับเวลาเรียนเพราะบ่ายเป็นเวลาที่ย่างงนอนมาก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี และ 2) วัดประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ดำเนินการวิจัยตามแบบการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของเจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan) โดยแบ่งกระบวนการวิจัยออกเป็น 2 โดยแบ่งกระบวนการวิจัยออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 การระบุปัญหา ขั้นตอนที่ 2 การประเมินความต้องการจำเป็น ขั้นตอนที่ 3 การกำหนดสมมติฐานและแนวทางการแก้ และขั้นตอนที่ 4 การพัฒนาแผนปฏิบัติการ ระยะที่ 2 การวัดประสิทธิผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ประกอบด้วย มีขั้นตอนที่ 5 การปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการ ขั้นตอนที่ 6 การประเมินผลการปฏิบัติการ ขั้นที่ 7 การสะท้อนผลการปฏิบัติการ และขั้นที่ 8 การตัดสินใจ

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาควิชาภาษาไทย ภาควิชาเรียนที่ 2/2021-2022 คณะภาษาและวัฒนธรรม ตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศควางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน ที่ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) มี 6 องค์ประกอบ คือ คือ หลักการหลักสูตร จุดประสงค์หลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตร กิจกรรมการเรียนรู้หลักสูตร สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล 2) แบบทดสอบวัดแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบประเมินความสามารถในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ และ 4) แบบสะท้อนความคิดจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยใช้

ค่าสถิติ การแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) สรุปและอภิปรายผลดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและประเมินความจำเป็น

1.1. สภาพการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับ

ปริญญาตรี

หลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับปริญญาตรีที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษามี 5 ประเภทหลัก ประกอบด้วย หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต หลักสูตรระดับประกาศนียบัตร หลักสูตรบริการที่ไม่ได้กำหนดระดับ หลักสูตรเร่งรัดหรือหรือหลักสูตรระยะสั้น และสูตรแลกเปลี่ยนระหว่างสถาบันซึ่งหลักสูตรแต่ละประเภทมีจุดมุ่งหมายต่างกัน องค์ประกอบพื้นฐานของหลักสูตร คือ หลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลา สื่อการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล โดยทั่วไปโครงสร้างหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาภาษาไทย ประกอบด้วย 5 หมวด ได้แก่ หมวดวิชาทั่วไป หมวดวิชาหลักสูตรแกนกลาง หมวดวิชาเฉพาะทาง การสอนภาคปฏิบัติ และภาคนิพนธ์ระดับปริญญาตรี รูปแบบการเรียนภาษาไทยในชั้นปีที่ 1-2 เน้นทักษะการฟังและการพูด เพื่อให้เข้าใจและสามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ ชั้นปีที่ 3-4 เน้นการอ่าน การเขียนและการแปลเป็นสำคัญ ซึ่งแตกต่างจากหลักสูตรเร่งรัดหลักสูตรเร่งรัดหรือหรือหลักสูตรระยะสั้นมีจัดการเรียนรู้ตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป โดยกำหนดเนื้อหาในหลักสูตรให้สอดคล้องกับความรู้พื้นฐานของนักศึกษาจากการเรียนหลักสูตรปกติและให้ความสำคัญกับต้องการเฉพาะของนักศึกษาซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเป็นหลักสูตรที่เปิดเป็นเพื่อพัฒนาศักภาพให้ผู้เรียนสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง

วิธีการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีทั้งวิธีสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและวิธีสอนเน้นผู้สอนเป็นศูนย์กลางและมีแนวทางที่สอดคล้องกับแนวทางการสอนภาษาต่างประเทศอื่นๆ วิธีที่นิยม คือ แนวคิดของการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar-translation method) แนวคิดของการสอนแบบตรง (Direct method) แนวคิดของการ

สอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual method) แนวคิดของการสอนแบบธรรมชาติ (Natural approach) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) ซึ่งเป็นแนวคิดด้านการสอนภาษารูปแบบใหม่ที่สนับสนุนให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ถูกต้องตามความหมายมากกว่าถูกต้องตามไวยากรณ์หรือการออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา กระตุ้นผู้เรียนให้ประยุกต์ใช้ความรู้ในความเป็นจริงด้วยการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ภายใต้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีความสุข ทดสอบทักษะการฟังการพูดของผู้เรียนด้วยรูปแบบการสนทนา และประเมินผลตามความเป็นจริง

สื่อการเรียนการสอนสำคัญที่ใช้ คือ ตำราเรียนซึ่งมีทั้งตำราที่อาจารย์ชาวต่างประเทศเขียนเองและตำราที่ร่วมเขียนกับอาจารย์ชาวไทย เอกสารประกอบการสอนประจำรายวิชา คลิปวีดิทัศน์ คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย และกระดาน ส่วนการวัดและการประเมินผลประกอบ วิธีแบบไม่เป็นทางการ เช่น การสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนระหว่างร่วมกิจกรรม การซักถาม การอภิปราย รวมถึงการสะท้อนความคิดเห็นของผู้เรียน และวิธีแบบเป็นทางการ เช่น การสอบข้อเขียน การสอบสัมภาษณ์ การทดสอบด้วยการปฏิบัติจริง ซึ่งมีทั้งการทดสอบย่อย การสอบกลางภาค และการสอบปลายภาค

นอกจากนี้ ยังมี ปัญหาที่ เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับปริญญาตรี คือ ผู้ร่างหลักสูตรและผู้ใช้หลักสูตรเข้าใจจุดประสงค์หลักสูตรไม่ตรงกัน และหลักสูตรยากเกินไปหรือไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในหลักสูตรปกติส่วนมากจะละเลยทักษะการฟังการพูดจึงทำให้นักศึกษาไม่ได้พัฒนาทักษะการพูดอย่างที่คาดหวัง ขาดความคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้ในชีวิตปัจจุบัน ทำให้เกิดความล้มเหลวในการสื่อสารกับคนไทย ด้านปัญหาเกี่ยวกับสื่อประกอบการสอน พบว่า มีความน่าสนใจอยู่ในระดับน้อย ตำราเรียนบางเล่มมีเนื้อหาไม่ทันสมัย และระดับความยากง่ายไม่เหมาะสมกับทักษะความสามารถของผู้เรียน สำหรับกระบวนการสอนในความเป็นจริงผู้สอนส่วนใหญ่เน้นการบรรยายเนื้อหาตามตำราและการทดสอบ มีระยะเวลาในการฝึกฝนน้อย และไม่ค่อยมีโอกาสนในการฝึกปฏิบัติจริง เป็นผลให้บรรยากาศในการเรียนไม่น่าสนใจและส่งผลกระทบต่อ นักศึกษาจำนวนมากมีปัญหาการใช้ภาษาไทยโดยเฉพาะการฟังและการพูดซึ่งเป็นทักษะสำคัญสองลำดับแรกสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันและเป็นปัจจัยพื้นฐานสำหรับการพัฒนาทักษะภาษาไทยต่อไป เช่น ไม่ยอมพูด จำคำไม่ได้ ออกเสียงไม่ถูกต้อง เรียงคำในโครงสร้างภาษาไทยไม่ถูก ปฏิบัติผิดคำสั่ง ใช้คำพูดไม่ตรงกับบริบท แสดงสีหน้า แววตา กริยาท่าทางและโทนเสียงไม่

สอดคล้องกับการพูด พูดติดขัด และตอบไม่ตรงคำถาม เป็นเหตุให้นักศึกษาขาดความมั่นใจในการสื่อสาร ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และเป็นอุปสรรคสำคัญในการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย

องค์ประกอบของทักษะในการฟังการพูดในภาษาไทยในชีวิตประจำวัน นักศึกษาชาวต่างประเทศสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย

1) ความเข้าใจความหมาย หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมา เชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย

2) ความถูกต้องตามระเบียบภาษา หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคถูกต้องตามหลักภาษา สามารถปรับให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนา และสถานที่ในการพูด

3) ความชัดเจนในการออกเสียง หมายถึง การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษาตลอดในการพูด

4) ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมา เชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย

5) ความสมบูรณ์ของคำตอบ หมายถึง การพูดที่แสดงข้อมูลครบถ้วนตามบริบทและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจตรงกัน

1.2 ความต้องการจำเป็นสำหรับพัฒนาทักษะการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี

นักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรีประเมินความสามารถในการฟังของตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความสามารถในการพูดอยู่ในระดับน้อย นอกจากนี้ นักศึกษาต้องการฝึกปฏิบัติทักษะการฟังการพูดในรูปแบบกิจกรรมเดี่ยวมากที่สุด รองลงมาเป็นรูปแบบกิจกรรมกิจกรรมคู่ ส่วนกิจกรรมแบบทำพร้อมกันทั้งห้องมีความชื่นชอบน้อยที่สุด สำหรับกลุ่มวิธีการใช้ฝึกฝนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันนี้นักศึกษาต้องการมากที่สุด คือ การอ่านหนังสือเรียนภาษาไทย การฟัง-ร้องเพลงภาษาไทย และการดูละคร/ภาพยนตร์ภาษาไทย ในด้านเนื้อหาที่นักศึกษาสนใจในการเรียนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากที่สุด คือ การการท่องเที่ยวในประเทศไทย การร่วมกิจกรรมประเพณีไทย และการใช้สื่อสังคมออนไลน์

สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี มี 4 ด้าน ด้านที่เป็นสาเหตุหลักคือ ด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา รองลงมา คือ ด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียนและด้านลักษณะของผู้สอนตามลำดับ แต่ละด้านมีรายละเอียด ดังนี้

สาเหตุด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา มีกลุ่มปัจจัยที่หลักทำให้เกิดปัญหา คือ บรรยากาศในการเรียนไม่น่าสนใจ และสื่อประกอบการสอนมีความน่าสนใจในระดับน้อย รองลงมา คือ ไม่ค่อยมีโอกาสในการฝึกปฏิบัติจริงในห้องเรียน สืบค้นข้อมูลจากสื่อสังคมออนไลน์ และมีระยะเวลาในการฝึกฝนน้อย สาเหตุมา คือ สาเหตุด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

สาเหตุด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มีกลุ่มปัจจัยที่หลักทำให้เกิดปัญหา คือ ออกเสียงผิดอักขรวิธี รองลงมา คือ ออกเสียงไม่เป็นธรรมชาติ ใช้คำศัพท์ผิดความหมาย และใช้สีหน้า สายตา ท่าทาง โทนเสียงไม่สอดคล้องกับสถานการณ์

สาเหตุด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียน มีกลุ่มปัจจัยที่หลักทำให้เกิดปัญหา คือ ไม่ชอบพูดคุย รองลงมา คือ ตื่นเต้นจนพูดไม่ได้ และมีเวลาทบทวนน้อย

สาเหตุด้านลักษณะของผู้สอน มีกลุ่มปัจจัยที่หลักทำให้เกิดปัญหา คือ บรรยายตามเอกสารประกอบการสอน สาทิตแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับผู้เรียน ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาทั้งเดี่ยวและกลุ่ม ให้ผู้เรียนตั้งคำถามหรือแสดงความคิดเห็น และให้ผู้เรียนทำงานตามหัวข้อที่กำหนด

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานด้านสภาพหลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะต่างประเทศระดับอุดมศึกษา และประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรจากนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนสาขาภาษาไทยในรพดับปริญญาตรีข้างต้น ผู้วิจัยได้ข้อมูลพื้นฐานดังกล่าว (based -line data) มาใช้ประกอบตัดสินใจพัฒนาหลักสูตร ออกแบบและกำหนดองค์ประกอบ รวมทั้งรายละเอียดส่วนต่างๆ ที่ปรากฏในหลักสูตร โดยกำหนดเป็นหลักสูตรเสริมฯ ที่พัฒนาขึ้นมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 1) ความเข้าใจความหมาย 2) ความถูกต้องตามระเบียบภาษา 3) ความชัดเจนในการออกเสียง 4) ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และ 5) ความสมบูรณ์ของคำตอบ มีโครงสร้างเนื้อหาเกี่ยวกับการ

ห้องที่อยู่ในประเทศไทย ประเพณีไทย และสื่อสังคมออนไลน์ จัดการเรียนการสอนตามแนวคิด การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) และรูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model) เป็นหลัก สนับสนุนให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ ภาษาที่ถูกต้องตามความหมายมากกว่าถูกต้องตามไวยากรณ์หรือการออกเสียงให้เหมือนกับ เจ้าของภาษา กระตุ้นผู้เรียนให้ประยุกต์ใช้ความรู้ในความเป็นจริงด้วยการฝึกปฏิบัติใน สถานการณ์จริงในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีความสุข ทดสอบทักษะการฟังการพูดของผู้เรียน ด้วยรูปแบบการสอน และประเมินผลตามความเป็นจริง

2. ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ออกแบบ และพัฒนาตามข้อมูลพื้นฐาน (based-line data) หรือสิ่งกำหนดหลักสูตร ที่ได้จากการวิเคราะห์ ข้อมูลพื้นฐานจากตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศจนได้กรอบแนวคิดเบื้องต้น แล้วนำกรอบแนวคิดดังกล่าวมาดำเนินการ สัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept interview) ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นอาจารย์ที่สอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศในระดับปริญญาตรี จำนวน 3 คน นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ประเมินความ ต้องการจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรจากนักศึกษาชาวต่างประเทศที่ลงทะเบียนเรียนสาขา ภาษาไทยระดับปริญญาตรี จำนวน 506 คน จากมหาวิทยาลัยที่ได้รับการอนุมัติให้เปิดสอน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากกระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐ ประชาชนจีน จำนวน 48 แห่ง จากมหาวิทยาลัยที่ได้รับการอนุมัติให้เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตร บัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากกระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐเกาหลี จำนวน 2 แห่ง โดยการคำนวณสูตรไม่ทราบขนาดตัวอย่างของ W.G. Cochran Cochran, W. G. (1953)

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ได้รับการ ตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน ที่มีความเชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศและด้านจิตวิทยาการเรียนรู้ และมีประสบการณ์สอนใน ระดับอุดมศึกษาไม่ต่ำกว่า 5 ปี พบว่า ข้อมูลเกี่ยวกับทักษะในการฟังการพูดในภาษาไทยใน ชีวิตประจำวันนักศึกษาชาวต่างประเทศสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรีมีสอดคล้องกันในทุก ประเด็น หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับ

นักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ที่พัฒนาขึ้น ภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยมี 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านแนวคิดหลักการของหลักสูตรเสริม 2) ด้านจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริม และ 3) ด้านสื่อการเรียนรู้ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนอีก 4 ด้านที่เหลือ ได้แก่ 1) ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม 2) ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม 3) ด้านการวัดและประเมินผลของหลักสูตร และ 4) ด้านองค์ประกอบของเอกสารประกอบหลักสูตรเสริม มีความเหมาะสมเป็นไปตามเกณฑ์อยู่ในระดับมาก ทั้งยังเป็นหลักสูตรเสริมที่มีความสอดคล้องกันทุกด้าน ทั้งด้านองค์ประกอบภายใน และ จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ผู้วิจัยดำเนินการแก้ไขและปรับปรุงร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ตามผลการตรวจสอบคุณภาพและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ คือ ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมโดยเพิ่มจุดประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความรู้เกี่ยวกับการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และปรับปรุงภาษาที่ใช้ให้ชัดเจนขึ้น ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม ได้ดำเนินการปรับปรุงส่วนเนื้อหาโดยสังเขปของแต่ละบทเรียนให้กระชับและเข้าใจง่ายและปรับการใช้ภาษาในบทสนทนาให้สอดคล้องกับกลุ่มผู้เรียนและภาษามาตรฐานในปัจจุบัน และปรับแก้คำผิดที่พบในเอกสารหลักสูตรและแบบประเมินต่างๆ จนครบถ้วนสมบูรณ์ ต่อจากนั้น ผู้วิจัยทดลองนำร่อง (Try out) โดยนำร่างหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) และคู่มือหลักสูตรที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิและปรับแก้เรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมายที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 คน โดยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย One Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองใช้ ประกอบด้วย 1) หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) 2) แบบทดสอบความสามารถในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ และ 3) แบบสะท้อนความคิดเห็นจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังการพูดหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

การวิจัยที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการบันทึกผลหลังการเรียนรู้ พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอ (Presentation) ที่นักศึกษาให้ความสนใจและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี แต่เพื่อความเข้าใจอย่างลึกซึ้งผู้วิจัยจึงปรับปรุงคลิปเสียงคำศัพท์ ประจำหน่วยการเรียนรู้ให้เป็นวีดิทัศน์ที่มีทั้งภาพและเสียงไปพร้อมกัน ประเด็นต่อมาคือ ในขั้นตอนที่ 2 ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) พบว่า นักศึกษาบางส่วนยังคงขาดความคล่องแคล่วและความสมบูรณ์ในการตอบคำถาม ผู้วิจัยจึงปรับขยายเวลาในการทำกิจกรรมดังกล่าว และปรับรูปแบบการถามโดยใช้การตั้งคำถามจากภาพที่กำหนดให้แล้วจึงเชื่อมโยงด้วยการแสดงความคิดเห็นของนักศึกษาตามลำดับ

ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)

2.1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันในภาพรวมและจำแนกรายด้านก่อนและหลังเรียน

2.1.1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการฟังและการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันในภาพรวมก่อนและหลังการใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) พบว่า นักศึกษามีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยภาพรวมก่อนการเรียนและหลังการเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันโดยรวมหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน เมื่อพิจารณาความสามารถแต่ละด้านพบว่า ค่าเฉลี่ยทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ด้านความเข้าใจความหมาย ด้านความถูกต้องตามระเบียบภาษา ด้านความชัดเจนในการออกเสียง และด้านความคล่องแคล่วในการสื่อสารหลังการเรียนและก่อนการเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีเพียงค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความสมบูรณ์ของคำตอบก่อนการเรียนและหลังการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ สำหรับด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความสมบูรณ์ของคำตอบ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านความเข้าใจความหมายและด้านความคล่องแคล่วในการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีผลต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศ เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่ผ่านการเรียนในหลักสูตรหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) พบว่า นักศึกษามีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยภาพรวมหลังการเรียน 16.10 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีผลต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศ เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

2.2 ผลจากแบบสะท้อนความคิดจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) หลังการเรียนรู้

นักศึกษามีความรู้สึกดีมาก สนุกมาก รู้สึกว่าการเรียนวิชาภาษาไทยทั่วไป ทำให้การเรียนภาษาไทยเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากขึ้นเพราะได้เรียนความรู้ควบคู่กับการฝึกฟังฝึกพูด แม้ว่าในตอนแรกฟังไม่เข้าใจเลย รู้สึกตื่นเต้นมากเมื่อต้องพูดต่อหน้าทุกคน แต่เมื่อเรียนในหลักสูตรนี้ก็ค่อยๆ มีพัฒนาการทำให้นักศึกษามั่นใจมากขึ้น และรู้สึกภูมิใจมากที่ได้เห็นความก้าวหน้าของตนเอง นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย ประเพณีและเทศกาลสำคัญของไทย รวมถึงสื่อสังคมออนไลน์ที่คนไทยนิยม ใช้มากขึ้น ได้เรียนรู้คำศัพท์ที่สำคัญจำเป็นและคำสำคัญใหม่ที่นิยมใช้กันในปัจจุบัน ได้เรียนรู้วิธีการสื่อสารแบบเจ้าของภาษาทั้งในการสนทนาตามสถานการณ์ต่างๆ และการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน เกิดการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ทำให้นักศึกษาสามารถฟังและพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันได้มากขึ้นและมีลักษณะการสื่อสารคล้ายคนไทยมากขึ้น สำหรับด้านวิธีการสอน นักศึกษาคิดว่าในแต่ละครั้งดีมากเพราะแต่ละชั้นตอนทำให้นักศึกษาเรียนรู้และฝึกฝนภาษาไทยได้จริง เช่น เมื่อเรียนคำศัพท์เสร็จแล้วก็ได้ลองคิดและแต่ประโยคทันทีซึ่งเป็นวิธีการฝึกภาษาที่ดีมาก การสนทนาตามหัวข้อที่กำหนดช่วยฝึกทักษะการแสดงและการถ่ายทอดความคิดของตนเองได้อย่างดี และการใช้ภาษาไทยตลอดการเรียนในห้องเป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์มากเพราะจะช่วยให้นักศึกษาฝึกการพูด รวมถึงการใช้ใช้บทบาทสมมุติในการสนทนาทั้งสนุกและช่วยทำให้นักศึกษาความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เป็นวิธีการเรียนที่น่าสนใจและสร้างบรรยากาศที่ดี นอกจากนี้ สื่อการสอนดีมาก เช่น วิดีโอการออกเสียงคำศัพท์ประจำของแต่ละบทเรียนซึ่งมีทั้งข้อความและเสียงประกอบกันทำให้นักศึกษาฝึกออกเสียง

และจดจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น รวมไปถึงคลิป์วีดิทัศน์ต่างๆ ก็ทันสมัย น่าสนใจ และสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียนทำให้นักศึกษาเข้าใจง่ายขึ้นเหมือนดูละครไปด้วยเรียนภาษาไปด้วยเลย ด้านผู้สอน พบว่า อาจารย์อารมณ์ดี สนุกสนาน และมีความเป็นกันเองกับนักศึกษา มีการพูดและการแสดงที่น่าสนใจ อาจารย์สอนและอธิบายนักศึกษาอย่างอดทนและตั้งใจมาก เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่หรืออยากอาจารย์จะอธิบายให้เราเข้าใจอย่างดี รวมทั้งช่วยแก้ไขปัญหา เช่น การออกเสียง การใช้ น้ำเสียงและการใช้สีหน้าท่าทางประกอบ รวมถึงการคิดข้อความในการสื่อสารซึ่งอาจารย์จะให้ข้อเสนอแนะแก่นักศึกษาอย่างใส่ใจเสมอทุกครั้งเมื่อทำกิจกรรมในห้องเรียน ทำให้นักศึกษาได้ทราบถึงข้อดีข้อบกพร่องของทั้งกลุ่มตนเองและกลุ่มอื่นๆ ทำให้นักศึกษาได้คิดทบทวนและนำไปใช้ประโยชน์ นอกจากนี้ อาจารย์ยังให้กำลังใจและความชื่นชมนักศึกษาเสมอทำให้เรามีพลังในการเรียนและทำให้บรรยากาศการเรียนดีมาก สำหรับข้อเสนอแนะ สรุปได้ว่า นักศึกษาอยากฟังเพลงและดูคลิป์วีดิทัศน์หลายๆ รอบ ขอให้อาจารย์พูดช้าลงในบางช่วงเพราะจดจำคำศัพท์หรือข้อสังเกตนั้นๆ ไม่ได้และอ่านตามไม่ค่อยทันเมื่อเจอคำศัพท์คำศัพท์ยากและข้อความยาวๆ และอยากให้ปรับเวลาเรียนเพราะบ่ายเป็นเวลาที่ยาวนอนมาก

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยข้างต้นมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)

การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) มีหลักมุ่งเน้นการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหา ภาษา และทักษะตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) และรูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ที่พัฒนาขึ้นจากการปฏิบัติงานจริงของผู้วิจัยในฐานะผู้สอนที่ปฏิบัติการสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาชาวต่างประเทศในระดับอุดมศึกษาทั้งหลักสูตรทั่วไปและหลักสูตรเร่งรัด ทั้งยังได้ดำเนินการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะทักษะการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน รวมถึงต้องการจำเป็นของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ด้วยกระบวนการดังกล่าวเป็นการพัฒนาที่มีความเชื่อมโยงระหว่างการคิดเชิงสะท้อนและการปฏิบัติเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์เฉพาะที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนาทักษะการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อ

การสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นไปตามกระบวนการวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิดของ เจมส์ แมคเคอร์แนน ที่ได้เสนอกรอบการวิจัยปฏิบัติการที่ยืดเออลำดับเวลาในการปฏิบัติงานและกิจกรรมเป็นสำคัญ โดยในการกำหนดขอบข่ายของการวิจัยเริ่มต้นจากสภาพการณ์ที่เป็นปัญหาที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขในการปฏิบัติงาน แล้วจึงนำกระบวนการวิจัยเข้าไปแก้ไขปัญหา (James McKernan, 1996:27-30) ดังเห็นได้จาก ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) ที่ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 การระบุปัญหา ขั้นตอนที่ 2 ประเมินความต้องการจำเป็น ขั้นตอนที่ 3 กำหนดสมมติฐานทางความคิดในการแก้ปัญหา ขั้นตอนที่ 4 พัฒนาแผนปฏิบัติการ ขั้นตอนที่ 5 ขั้นตอนที่ 6 การประเมินผลการปฏิบัติการ ขั้นตอนที่ 7 การสะท้อนผลการปฏิบัติการ และขั้นตอนที่ 8 การตัดสินใจ ทำให้การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) โดยใช้กระบวนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของเจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan) ในครั้งนี้ มีประโยชน์ต่อผู้วิจัยและนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมาก เนื่องจากทุกขั้นตอนในวงจรปฏิบัติการเป็นการดำเนินงานอย่างเป็นระบบและสอดคล้องเชื่อมโยง ทั้งยังทำให้ทราบถึงผลการปฏิบัติการและนำข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นไปหาทางปรับปรุงแก้ไขให้ในวงจรต่อไป สอดคล้องกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดของ Graththorn et al. (2019) ที่ว่า กลยุทธ์การพัฒนาหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพตามกระบวนการพัฒนาและการนำไปใช้อย่างสอดคล้องและต่อเนื่องกัน โดยมีการพัฒนาปรัชญา หลักการและเหตุผลของหลักสูตร การพัฒนาจุดเน้น จุดมุ่งหมาย จุดประสงค์ ผลการเรียนรู้และภาระงาน การพัฒนาระบบการดำเนินงานของหลักสูตร และการประเมินผลของหลักสูตรตามลำดับ

กระบวนการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) มีหลักมุ่งเน้นแบบบูรณาการโดยสนับสนุนให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ กระตุ้นผู้เรียนให้ประยุกต์ใช้ความรู้และใช้ภาษาที่ถูกต้องตามความหมายผ่านการสื่อสารจริง และมีการประเมินที่หลากหลายในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตร ทำให้ผู้เรียนมีความสุขและเกิดความคงทนในการเรียนรู้ภาษาเห็นได้จากผู้เรียนสามารถฟังและพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันตามสถานการณ์ต่างๆ ได้ดีขึ้น ทั้งที่เป็นสถานการณ์สมมติในห้องเรียน และสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน เช่น การสนทนากับนักศึกษา

ไทยที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยภาษาและกิจการต่างประเทศ การเข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันพากย์เสียงภาษาไทยประกอบสื่อออนไลน์ การแสดงละครเวทีภาษาไทย การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย และการปฏิบัติหน้าที่ล่ามจีนไทยในงานการท่องเที่ยวไทยและงานมหกรรมสินค้านานาชาติที่จัดขึ้น ณ เมืองกวางโจว เป็นต้น เนื่องจากวิธีการเรียนรู้ตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอน ตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำ แล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมแก่การฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษา (กระทรวงศึกษาธิการ.2551) โดยเฉพาะในขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งบูรณาการแนวคิดตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) ส่งผลให้นักศึกษามีทักษะการฟัง และการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันโดยสามารถประยุกต์ใช้ความรู้เกี่ยวกับทักษะในการฟังการพูดในภาษาไทยในชีวิตประจำวันที่ประกอบด้วย ความเข้าใจความหมาย ความถูกต้องตามระเบียบภาษา ความชัดเจนในการออกเสียง ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร ความสมบูรณ์ของคำตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพในการสนทนาภาษาไทยในชีวิตประจำวันตามสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นสอดคล้องแนวคิดของ Nurhakim (2009) และ British Council (2011) ได้อธิบายไว้ในทิศทางเดียวกันว่า การเรียนรู้ภาษาตามแนวคิดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ตามความหมายหรือเข้าไปข้องเกี่ยวกับการสื่อสารจริง เป็นการเรียนรู้ภาษาผ่านการสื่อสารจริง ผู้เรียนจะนำกลยุทธ์ตามธรรมชาติสำหรับการรับภาษามาใช้เพื่อเรียนรู้การใช้ภาษา สนับสนุนให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ เป็นผลให้ผู้เรียนเกิดความสามารถและกลยุทธ์การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรม (Oxford and Crookall, 1990)

นอกจากนี้ ตามแนวคิดของ Harmer (2007) ที่กล่าวว่า สมอเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ด้านภาษา เนื่องจากสมอทำหน้าที่ทั้งในด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจทางภาษาและการสื่อสารภาษา สามารถเรียนรู้การใช้ภาษาได้จากกรณีปฏิสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม และจะเรียนรู้จากการฟังเป็นลำดับแรก จากนั้นจะเป็นการออกเสียงหรือการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับของพัฒนาการทางสติปัญญา สอดคล้องกับขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรเสริมฯ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น กล่าวคือ ก่อนเริ่มเรียน ผู้วิจัยจะเปิดเพลงไทยที่ผู้เรียนสนใจหรือเกี่ยวข้องกับเนื้อหาประจำหน่วยการเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นความรู้สึกเชิงบวกและสร้างความคุ้นชินทางภาษาให้แก่ผู้เรียน รวมทั้งทักทายและสนทนาเรื่องทั่วไปเพื่อสร้างความเป็นกันเองและบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตร หลังจากนั้นจึงเข้าสู่ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 3 ขั้น แต่ละ

ขั้นตอนผู้วิจัยได้จัดให้มีทั้งความรู้ด้านเนื้อหาประจำหน่วยการเรียนรู้และหลักภาษาไทยที่เกี่ยวข้อง การฝึกปฏิบัติการในรูปแบบกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมคู่ การนำเสนอเกมภาษา การนำเสนอสื่อวีดิทัศน์ สื่อมัลติมีเดีย รวมถึงการสะท้อนผลการเรียนรู้ซึ่งผู้วิจัยจะพิจารณาตามความเหมาะสม สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นริศรา เสือคล้าย (2550) พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยเน้นสมองเป็นฐานมีผลต่อความสามารถในการคิด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติในการเรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรวรรณ บุญสมปาน (2551) ที่ได้ทดลองกับการสอนภาษา พบว่า การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานมีส่วนในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเรียนรู้คำศัพท์ รวมทั้งพัฒนาความสุขและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาไทยดังผลการวิจัยของ (พิณพนธ์ คงวิจิตต์, 2556)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ ผู้สอนควรคำนึงถึงเป้าหมายในการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเมื่อสิ้นสุดบทเรียนในแต่ละครั้ง ผู้เรียนควรสามารถนำภาษาที่เรียนไปใช้สื่อสาร หรือทำกิจกรรมต่างๆ ได้ดังที่นั่นการจัดการเนื้อหาของบทเรียนควรมีความสอดคล้องกับการสื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวันตามบริบทของสังคมไทย ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาสามารถเชื่อมโยงบทเรียนกับสถานการณ์จริงได้ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้เรียนภาษาไทยชาวต่างประเทศนั้นมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุด

2. ประสิทธิผลหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์การ์เก็ต (BTT)

จากการที่นักศึกษาชาวประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรีที่เข้าร่วมหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์การ์เก็ต (BTT) มีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับดีมาก โดยค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันโดยรวมหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของจิราพรพรรณ บูรณพันธ์. (2565) ที่พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานมีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และมีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพราะเป็นการนำหลักการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานมาการออกแบบกระบวนการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการขยับร่างกายขยายสมอง ยืด

เส้นยืดสายกิจกรรมเคลื่อนไหว ใช้เพลงและกิจกรรมเกม มีการนำเสนอข้อมูลและเนื้อหาบนพื้นฐานที่หลากหลายและแปลกใหม่ส่งผลให้สมองติดตามการสอนตลอดเวลา มีการสรุปความรู้เนื้อหาที่สอนโดยการจัดกลุ่มเชื่อมโยงความสัมพันธ์และสื่อความหมายหลังจากชั้นเรียนรู้สอดคล้องกับงานวิจัยของชลดา มากพานิช (2562) ที่ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน มีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานมีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และสอดคล้องกับเศรษฐพิพัฒน์ สุวรรณแสนทวี (2556) ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการกิจกรรม แบบ CLT และแบบ TPR การจัดการกิจกรรม แบบ CLT มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.51 และการจัดการกิจกรรมแบบ TPR มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.50 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 51 และร้อยละ 50 และนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการกิจกรรมแบบ CLT กับนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการกิจกรรมแบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายด้านเห็นได้ว่าความสามารถด้านความสมบูรณ์ของคำตอบมีค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงที่สุด รองลงมา คือ ด้านความคล่องแคล่วในการสื่อสารและด้านความเข้าใจความหมาย ส่วนด้านความถูกต้องตามระเบียบภาษานักศึกษามีความสมารถน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะว่าในการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ผู้วิจัยกำหนดกลวิธีการสอนและจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) เป็นแนวคิดด้านการสอนภาษารูปแบบใหม่ ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่าน (British Council, 2011; Jones, 1982; Willbrand and Rieke, 1983; Leadbeater, 2011; Nurhakin, 2009) เสนอข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า การเรียนรู้ภาษาอย่างได้ผลนั้นมาจากการสื่อสารความหมายจริง กล่าวคือ ภาษาไม่ใช่เพียงไม่ใช่การท่องจำโครงสร้างหรือระบบไวยากรณ์เท่านั้น แต่เป็นระบบการสื่อสารหรือสื่อความหมาย การนำภาษาไปใช้สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้อง

กับ Leadbeater (2011) ที่กล่าวว่า การสื่อสารตามความหมายของเป้าหมายของการเรียนภาษา ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป้าหมายในบริบทที่แตกต่างกัน โดยมุ่งเน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามความหมายมากกว่าถูกต้องตามไวยากรณ์หรือการออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา มีการประเมินความสำเร็จของการเรียนภาษาต่างประเทศตามพัฒนาการทางภาษา เช่น สามารถใช้ภาษานั้นๆ พูดสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ สามารถใช้ภาษาพูดได้ถูกต้องและเหมาะสม เข้าใจง่าย และใช้การได้ทันท่วงที ไม่ต้องเตรียมตัวล่วงหน้าและไม่ติดขัด

จากการสะท้อนความคิดของนักศึกษาชาวประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรีที่เข้าร่วมหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) นักศึกษามีความคิดเห็นว่าเป็นหลักสูตรที่ดีมากและสนุกมาก รู้สึกว่าการเรียนวิชาภาษาไทยทั่วไป ทำให้การเรียนภาษาไทยเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากขึ้นเพราะได้เรียนความรู้ควบคู่กับการฝึกฟังฝึกพูด สอดคล้องกับบทความ เรื่องของ สิริระ สมนาม และ คนอื่นๆ (2552) ที่ศึกษาลักษณะการเรียนรู้อูและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ณ สถาบันอุดมศึกษาเขตภาคเหนือตอนบน พบว่าทักษะการเรียนภาษาที่นักศึกษาชาวจีนชอบมากที่สุด คือ ทักษะการพูด รองลงมา คือ ทักษะการฟัง แม้ว่าในตอนแรกมีนักศึกษาบางคนฟังไม่เข้าใจเลย แต่เมื่อเรียนในหลักสูตรนี้ก็ค่อยๆ ฟังเข้าใจมากขึ้น จนกระทั่งตอนนี้ที่สามารถสื่อสารกับอาจารย์ได้ แม้ว่านักศึกษาบางคนจะรู้สึกตื่นเต้นมากเมื่อต้องพูดต่อหน้าทุกคน แต่ก็สามารถทำได้เพราะได้รับพลังที่ดีจากอาจารย์ นอกจากนี้ นักศึกษายังรู้สึกว่าเมื่อคุยกับอาจารย์ซึ่งเป็นการฝึกใช้ภาษาแบบเจ้าของภาษาทำให้นักศึกษามั่นใจมากขึ้น และรู้สึกภูมิใจมากที่ได้เห็นความก้าวหน้าของตนเอง

นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย ประเพณีและเทศกาลสำคัญของไทย รวมถึงสื่อสังคมออนไลน์ที่คนไทยนิยมใช้มากขึ้น ได้เรียนรู้คำศัพท์ที่สำคัญจำเป็นและคำสำคัญใหม่ วิธีการพูดแบบเจ้าของภาษาในสถานการณ์ต่างๆ และการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ทำให้นักศึกษาสามารถสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันได้จริง เห็นได้จากการสื่อสารในห้องเรียนและนอกห้องเรียนกับผู้วิจัยอาจารย์ทั้งชาวจีนในภาควิชาภาษาไทย และเพื่อนนักศึกษาชาวไทยในมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ ยังเห็นได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาไทยในรูปแบบต่างๆ ที่จัดขึ้นทั้งในประเทศจีนและในประเทศไทย

นักศึกษาชอบกิจกรรมการเรียนการสอนเนื่องจากวิธีการสอนในแต่ละครั้งดีมาก แต่ละขั้นตอนทำให้นักศึกษาเรียนรู้และฝึกฝนภาษาไทยได้จริง เช่น เมื่อเรียนคำศัพท์เสร็จแล้วก็ได้ลองคิดและแต่งประโยคทันทีซึ่งเป็นวิธีการฝึกภาษาที่ดีมาก การสนทนาตามหัวข้อที่กำหนดช่วยฝึกทักษะการแสดงและการถ่ายทอดความคิดของตนเองได้อย่างดี และการใช้ภาษาไทยตลอดการเรียนในห้องเป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์มากเพราะจะช่วยให้นักศึกษาฝึกการพูด รวมถึงการใช้ใช้บทบาทสมมุติในการสนทนาทั้งสนุกและช่วยทำให้นักศึกษาความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เป็นวิธีการเรียนที่น่าสนใจและสร้างบรรยากาศที่ดี นอกจากนี้ สื่อการสอนดีมาก เช่น วิดีโอการออกเสียง คำศัพท์ประจำของแต่ละบทเรียนซึ่งมีทั้งข้อความและเสียงประกอบกันทำให้นักศึกษาฝึกออกเสียงและจดจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น รวมไปถึงคลิปวิดีโอทัศนต่างๆ ก็ทันสมัย น่าสนใจ และสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียนทำให้นักศึกษาเข้าใจง่ายขึ้นเหมือนดูละครไปด้วยเรียนภาษาไปด้วย สดคล้องกับผลการศึกษาวិธีการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา ของ ฅณัฐนรี ฤทธิรัตน์ (2557) พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงมีวิธีการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเองโดยการดูภาพยนตร์มากที่สุด รองลงมาคือการฟังเพลง ด้วยเหตุนี้ โดยการดูภาพยนตร์เป็นอีกหนึ่งช่องทางในการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สำคัญ เนื่องจากภาพยนตร์เป็นสื่อที่น่าเสนอทั้งภาพและเสียงจึงทำให้นักศึกษาสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดได้จากสถานการณ์จริงที่หลากหลาย

นักศึกษาแสดงความคิดเห็นในทิศทางเดียวกันว่าอาจารย์อารมณ์ดี สนุกสนาน และมีความเป็นกันเองกับนักศึกษา มีการพูดและการแสดงที่น่าสนใจ อาจารย์สอนและอธิบายนักศึกษาอย่างอดทนและตั้งใจมาก เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่หรือยากอาจารย์จะอธิบายให้เราเข้าใจอย่างดี รวมทั้งช่วยแก้ไขปัญหา เช่น การออกเสียง การใช้น้ำเสียงและการใช้สีหน้าท่าทางประกอบ รวมถึงการคิดข้อความในการสื่อสารซึ่งอาจารย์จะให้ข้อเสนอแนะแก่นักศึกษาอย่างใส่ใจเสมอทุกครั้งเมื่อทำกิจกรรมในห้องเรียน ทำให้นักศึกษาได้ทราบถึงข้อดีข้อบกพร่องของทั้งกลุ่มตนเองและกลุ่มอื่นๆ ทำให้นักศึกษาได้คิดทบทวนและนำไปใช้ประโยชน์ นอกจากนี้ อาจารย์ยังให้กำลังใจและความชื่นชมนี้ศึกษาเสมอทำให้เรามีพลังในการเรียนและทำให้บรรยากาศการเรียนดีมาก ดังที่ อัจฉรา ชิวพันธ์, (2547) กล่าวว่าได้ว่าพฤติกรรมการสอนของผู้สอนเป็นสิ่งที่ส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน พฤติกรรมการสอนที่ดีของผู้สอนจะเป็นสิ่งที่ช่วยผลักดันพฤติกรรมการเรียนของ ผู้เรียนให้ดำเนินไปได้ด้วยดี อีกทั้งยังเป็นผู้สร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาที่เรียนให้คำแนะนำ แก้ไข ข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ตลอดจนสร้างความเข้าใจอันดีต่อสังคมและ

วัฒนธรรมเพื่อความเข้าใจ และการประยุกต์ใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตามบริบทแสดงให้เห็นว่าผู้สอนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างมาก

การที่ผลการใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ข้างต้น จึงกล่าวได้ว่าหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นในครั้งนี้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีความรู้ความสามารถในการฟังการพูด และสามารถสนทนาภาษาไทยในชีวิตประจำวันได้อย่างเป็นอย่างดี เห็นได้จากความสมบูรณ์ของคำตอบ ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร การออกเสียงที่ชัดเจน รวมถึงการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องตามระเบียบการใช้ภาษาในแต่ละกิจกรรมที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอนในหลักสูตร รวมถึงนักศึกษาส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อหลักสูตรในด้านต่างๆ ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจการสื่อสารภาษาไทยในสถานการณ์จริง และรู้สึกภูมิใจมากที่ได้เห็นความก้าวหน้าของตนเอง ดังนั้นอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์ชาวต่างประเทศที่ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของหลักสูตรหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการฟังการพูดภาษาไทยให้แก่นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งถือว่าเป็นแนวทางการพัฒนาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของนักศึกษาอย่างแท้จริง ทั้งยังเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษาในการศึกษาที่สูงขึ้น และการใช้ชีวิตในสังคมไทยวัฒนธรรมไทยต่อไป

2. จากผลการวิจัย พบว่า หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ที่พัฒนาขึ้น สามารถเสริมสร้างทักษะการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรีได้ โดยนักศึกษามีความสามารถในการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันเพิ่มขึ้นอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด รวมทั้งผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในทุกด้าน ดังนั้น บุคลากรหรือหน่วยงานทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศสามารถนำข้อมูลที่ผู้วิจัยสังเคราะห์เพื่อเป็นข้อกำหนดหลักสูตรในครั้งนี้ไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสาขาวิชา และหลักสูตรฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหรือเสริมสร้างทักษะการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศในระดับปริญญาตรี

3. จากผลการวิจัย พบว่า เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ที่พัฒนาขึ้น ไม่เพียงพอในกรณีที่ให้นักศึกษาเจอความรู้ใหม่และการฝึกปฏิบัติการพูดตามสถานการณ์ที่กำหนด ดังนั้นบุคลากรหรือหน่วยงานทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศสามารถนำโครงสร้างเนื้อหาในหลักสูตรนี้ไปปรับใช้ในการวางแผนสำหรับการจัดการเรียนการสอนโดยเพิ่มชั่วโมงการเรียนรู้ทั้งในด้านทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติ เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปปฏิบัติการเพื่อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. การศึกษาวิจัยครั้งต่อไปในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยเสนอแนะให้มีการศึกษาวิเคราะห์กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาไทยของสถาบันต่างๆ ที่มีการจัดการทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อนำกรอบรวมในการกำหนดมาตรฐานความสามารถทางภาษาไทย และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรหรือกระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และมีทิศทางในการดำเนินงานที่เป็นเอกภาพ

2. ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยเสนอแนะให้มีการทดสอบความสามารถในการฟังและการพูดของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรีกับคู่สนทนาชาวไทยที่ไม่ใช่อาจารย์ผู้สอนเพียงคนเดียว เพื่อนำผลมาศึกษาเปรียบเทียบและพัฒนาหลักสูตรให้มีประสิทธิผลสูงสุด

3. ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้ให้สอดคล้องเหมาะสมกับระดับการศึกษาของผู้เรียน ระดับความสามารถของผู้เรียน และบริบทของสถาบันการศึกษา โดยการสำรวจข้อมูลในประเด็นต่อไปนี้ วัฒนธรรมการเรียนรู้ของประเทศนั้นๆ เป็นอย่างไร ถ้าจะจัดการเรียนการสอนรายวิชานี้ในบริบทสถาบันสอนภาษาสำหรับชาว

ต่างประเทศที่สนใจภาษาไทย หรือโรงเรียนนานาชาติจะต้องจัดการเรียนแบบใด ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไร ผู้เรียนในหลักสูตรเสริมฯ ต้องมีคุณลักษณะอย่างไร และผู้สอนในหลักสูตรเสริมฯ ควรมีคุณลักษณะสำคัญอย่างไร

บรรณานุกรม

- Anderson. A. and Lynce, T. (1988). **Listening**. Oxford: Oxford University Press.
- Anderson, W. L, et al. (2001). **A taxonomy for learning, teaching and assessing: A revision of bloom's taxonomy of educational objective**. New York: Longman.
- Andeson, J., &Reder, L. (1979). **An elaborative processing explanation of depth of processing**.In S.A. Cermark (ed.), **Level of processing in human memory**, pp.385-403. New Jersey: Lawrence Erlbaum.
- Bertucci, P. (2006,). **Do research studies support brain-targeted teaching**. Online. Retrieved from http://braintargetedteaching.org/faq_html.cfm?faqid=6.
- Bachman, L. F. (1990). **Fundamental considerations in language testing**. Oxford: Oxford University Press
- Beauchamp, G. A. (1981). **Curriculum Theory**. (4th ed.). Illinois: F.E. Peacock.
- British Council. (2011). **Communicative approach**. Online. Retrieved from <http://www.teachingenglish.org.uk/think/knowledge-wiki/communicative-approach>
- Brown. H. D. and Yule, G. (1983). **Teaching the spoken language: An approach based on the analysis of conversational English**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Brown, D. H. (2007). **Principles of language learning and teaching** (4th ed.). White Plains, NY: Longman
- Brown (2001). **Teaching by principles: An interactive approach to language pedagogy**. 2nd ed. New York: Addison Wesley Longman Education. Brumfit, C. J., & Johnson, K. (1979). **The communicative approach to language teaching**. Oxford: Oxford University Press.
- Buck, G. (2001). **Assessing listening**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Burns, A., & Joyce, H. (1997). **Focus on speaking**. Sydney: National Center for English Language Teaching and Research.

- Byrne, D. (1998). **Teaching oral English**. Longman handbooks for language teachers: Longman
- Bygate, M. (2002). "Speaking." In C., Roland and D., Nunan (Eds.). **Teaching English to speakers of other languages**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Caine, R. N, et al. (2009). **12 brain/mind learning principles in action**. (2 nded). California: Corwin
- Call, Nicola. (2003). **The thinking child brain-based learning for the foundation stage**. PO Box 635 Stafford: Network Educational Press Ltd
- Canale, M., and Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. **Applied Linguistics**, 1(1): 1-47.
- Carr, W. and S. K. (1983). **Becoming Critical Knowing through Action Research**. Geelong: Deakin University Press.
- Chastain, K. (1976). **Developing second-language skills: Theory to practice**. (2nd ed). Chicago: Rand McNally College
- Chaney, A. L. and Burk, T. L. (1998). **Teaching oral communication in Grade K-8**. Boston: Allyn and Bacon.
- Clark, B. (1997). **Growing Up Gifted**. 5th ed. Upper Saddle River, New Jersey: Prentice-Hall.
- Cunningham Florez, M. (1999). "The plot thickens: Beginning level English language learners as strategists (Practitioner research Briefs, 1999-2000 report series)." Charlottesville, VA: Virginia Adult Education Research Network. ERIC Document Reproduction Service ED 444 391. McNally College Publishing.
- Davis, G.A. and Rimm, S.B. (1994). **Education of the Gifted and Talented**.
https://www.researchgate.net/publication/279242178_Davis_GA_and_Rimm_SB_1994_Education_of_the_Gifted_and_Talented
- Ebbutt, D. (1983). **Education Action Research : Some General Concerns and Specific Quibbles**. Mimeo: Cambridge Institute of Education.
- Finocchiaro, M.B., and Brumfit, C.J. (1983). **The functional-national approach: From theory to practice**. New York: Oxford University Press
- Good, C. V. (1973). **Dictionary of education**. New York: McGraw-Hill.

Gordon, W. C. (1989). **Learning and memory**. California: Brook/Cole.

Gratthorn et al. (2019)

Harmer (2007). **The Practice of English Language Teaching**. Online. Retrieved from https://www.academia.edu/19053666/Harmer_J_2007_The_Practice_of_English_Language_Teaching

Hardiman, M. (2006). **Teaching model for the brain**. In Feinstein, S. The praeger handbook of learning and the brain, pp. 473-481. California: Praeger.

Hardiman, M. (2012). **The brain-targeted teaching model for 21st-century schools**. California: Corwin.

Jensen, E. (2000). **Brain-based learning**. San Diego: Brain store Lindvall, C. M., & Nitko, A.

J. (1975). **A measuring psychology and classroom practice: A partnership**. New York: Harcourt Brace Jovanich

Johnson, A. . (2008). **A Short Guide to Action Research**. Boston: Pearso

Jones, Ken. (1982). **Simulation in Language Teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.

Joyce Van Tassel-Baska; Dana T. Johnson; & Linda Neal Boyce. (1996). **Developing verbal talent: ideas and strategies for teachers of elementary and middle school students**. Boston: Allyn and Bacon

Kemmis, S. and R. M. (1998). **The Action Research Planner**. Victoria: Deakin University

Krashen, S. & Terrell. T. (1983). **The Natural Approach: Language Acquisition in the Classroom**. Oxford: Pergamon

Laurence J. Coleman. (1985). **Schooling the gifted**. Menlo Park, California: AddisonWesley.

Leadbeater, K. (2011). **Teaching techniques – mini presentation** (Online). Retrieved from http://niigatajet.net/Documents/CommApproach_Kim.doc

McKernan, J. (1996). **Curriculum Action Research**. London: Kogan Page Limited.

Mendelsohn, J. (1994). "Human help at OPAC terminals is user-friendly: a preliminary study." RQ 34, 2): 165 – 72.

Morley, J. (1999). **Improving aural comprehension**. Ann Arbor, MI: University of Michigan Press.

Nunan, D. (1991). **Language teaching methodology: A textbook for teachers**. New Jersey: Prentice Hall.

Nurhakin, F. (2009). **Teaching speaking by using communicative approach to the fifth grade students of Primary student SD Negeri 2 Pamoyanan**. A Research Paper for the Sarjana Pendidikan Degree, English Education Program, Sekolah Tinggi Keguruan Dan Pendidikan, Stkip Subang.

Oliva, P.F. (1992) **Developing the Curriculum**. (3rd ed). New York : Harper Collins.

Oxford, R., and Crookall, D. (1990). Research on language learning strategies: Methods, findings, and instructional issues. **Modern Language Journal**, 73(iv), 404- 419

Piirto, J. (1994). **Talented Children and Adult: Their Development and Education**. New York: Macmillan College Publishing Company.

Richards, J. and Rodgers, T. (1986). **Approaches and Methods in Language Teaching: A. Description and Analysis**. USA: Cambridge University Press.

Richards, J. C. (1990). "Con conversationally speaking: Approaches to the teaching of conversation." In J.C. Richards, **The Language Teaching Matrix**, 67-85.

New York: Cambridge University Press Richards, J. C. (2008). "Growing up with TESOL." **English Teaching Forum**, 46, 1: 2-11.

Richards, J. C. and Renandya, W. (2002). **Methodology in TESOL: An anthology of current practice**. New York: Cambridge University Press.

Rivers, W. M. (1981). **Teaching foreign language skills**. Chicago: University of Chicago Press.

Rod Ellis. (1997). **Second Language Acquisition**. (Online). Retrieved June 25, 2018, from <https://books.google.co.th/books?id=Wwdb7P0CG5AC&printsec=frontcover>

&dq=Ellis+1997&hl=en&sa=X&ved=2ahUKEwibn6_s2L7vAhV_8XMBHZmcCz8Q6AEwAHoECAEQAg#v=onepage&q=Ellis%201997&f=false

Rosamond Mitchell and Florence Myles. (1998). **Second Language Learning Theories**. Arnold"

- Rost, M. (2002). **Teaching and Researching Listening**. Harlow: Pearson Education.
- Savignon, S.J. (1983). **Communicative competence: Theory and classroom practice**. Reading, MA: Addison-Wesley
- Saylor, J.G., W. Alexander and A. J. Lewis. (1981). **Curriculum Planning for Better Teaching and Learning**. New York: Holt, Rinehart and Winston
- Scott, R. (1981). The 'four skills' in communicative language teaching: Speaking. In K. Johnson and K. Morrow (Eds.), **Communication in the Classroom**. (pp.70- 77). London: Longman
- Susan M. Gass, Larry Selinker. (2001). **Second Language Acquisition: An Introductory Course**. (Online). Retrieved July 25, 2018, from [https://books.google.co.th/books?id=glpn_VFJdl0C&printsec=frontcover&dq=Gass+and+Selinker+\(2001\)&hl=en&sa=X&ved=2ahUKewiOmcP9177vAhVmxzgGHe9AyoQ6AEwAHoECAEQAg#v=onepage&q=Gass%20and%20Selinker%20\(2001\)&=false](https://books.google.co.th/books?id=glpn_VFJdl0C&printsec=frontcover&dq=Gass+and+Selinker+(2001)&hl=en&sa=X&ved=2ahUKewiOmcP9177vAhVmxzgGHe9AyoQ6AEwAHoECAEQAg#v=onepage&q=Gass%20and%20Selinker%20(2001)&=false).
- Taba, H. 1962. **Curriculum Development Theory and Practice**. New York : Harcourt, Brace and World.
- Thornbury, S. (2005). **How to Teaching Speaking**. Pearson Education Limited.
- Tyler, R.W. (1949). **Basic Principles of Curriculum and Instruction**. Chicago: University of Chicago Press.
- Unesco. Section of Technical and Vocational Education. (1982). **Curriculum development in technical and vocational education: a methodology guide**. Paris: Unesco.
- Vandergift, Larry. (2002). **Developing Metacognition in L2 Listening**
- Valdman, A. (1980). "Communicative ability and syllabus design for global foreign language courses." **Studies in second language acquisition**, 3: 81-96.
- Valette, R. M. & R.S. Disick. (1972). **Modern Language Performance Object and Individualization**. New York : Harcourt Brace Jovoravich.
- Weir, C. J. (1990). **Communicative language testing**. New York: Prentice Hall.
- Wei, D. D., & Suthummarangsi, T. (2010). **An exploration of the challenges to Taiwanese**

- learners of Thai language. Retrieved July 25, 2018, from http://www.afl.ntust.edu.tw/download.php?filename=118_ac58ffcd.pdf
- Willbrand, M.L., and Rieke, R.D. (1983). *Teaching oral communication in elementary schools*. New York: MacMillan.
- Wipf, J. (1984). "Strategies for teaching second language listening comprehension." *Foreign Language Annals*, 17: 345-348.
- Wolvin, A. and Coakley, G. (1996). *Listening*. Boston, MA: McGraw Hill.
- กมลพรรณ ชีวพันธุ์ศรี (2545). *สมองกับการเรียนรู้*. กรุงเทพมหานคร: ส่งเสริมการศึกษาและจริยธรรม.
- กองวิเทศสัมพันธ์ สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. (2544). *การสัมมนาระดับภูมิภาคว่าด้วยการเรียนการสอนภาษาไทย ในบริบทไทยศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กานต์วี บุษยานนท์. (2559). รูปแบบการสอนที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ของสมอง (Brain – Targeted Model) กับการพัฒนาสมองและการเรียนรู้. *วารสารศิลปศาสตร์*. 12 (2) สืบค้นเมื่อ 8 ธันวาคม 2562 จาก https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jla_ubu/article/view/87303.
- กึ่งกาญจน์ บุรณสินวัฒนกุล. (2561, กรกฎาคม-ธันวาคม). กลวิธีการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับ ผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วารสารศิลปศาสตร์*. 18 (2) สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2562 จาก <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/liberalarts/Ethics>
- กฤษณะโฆษุณหนันท์. (2559). การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษา บริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร. *วารสารสุทธิปริทัศน์*, 30(93), 146-159.
- เกรียงศักดิ์ สุวานะกอง และนิธิตา อติภัทรนันท์ (2560, ตุลาคม – ธันวาคม). การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี. *วารสารศึกษาศาสตร์*. 19 (4) สืบค้นเมื่อ 3 ธันวาคม 2562 จาก <file:///C:/Users/user/Downloads/108396-Article%20Text-276112-1-10-20180105.pdf>
- กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม.(2561) *สถิติอุดมศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 3 ธันวาคม 2562. จาก <http://plan.vru.ac.th/?p=4994>

- กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์. (2556). **การพัฒนาศูนย์กระจายสินค้าไทยในตลาดใหม่เพื่อ นำไปสู่ Thailand Permanent Outlet.** สืบค้นเมื่อ 3 ธันวาคม 2562 จาก https://www.ditp.go.th/contents_attach/78248/78248.pdf
- กมลฉัตร กล่อมอิม. (2559). **การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสะเต็มศึกษาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา.** มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์: เพชรบูรณ์.
- กศยา แสงเดช. (2545). **คู่มือพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญระดับประถมศึกษา.** กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์แม็ค จำกัด. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- จิราพรรณ บุรณพันธ์. (2022). **ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.** SOCIAL SCIENCES RESEARCH AND ACADEMIC JOURNAL, 17(3), 157-170.
- จินดालาโพธิ์ สำราญ กำจัดภัย และประยูรบุญใช้ (2562). **การพัฒนารูปแบบการสอนรายวิชาการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูภาษาไทย ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน ผสมผสานกลวิธีซินแนคติกส์ สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทยวารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.** สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2563 จาก <https://so06.tcithaijo.org/index.php/hsudru/article/view/188503>
- จินตนา พุทธเมตตะ. (2553). **การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในโครงการความร่วมมือทางวิชาการ วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาและ วัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง สาธารณรัฐ ประชาชนจีน.** กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- แซมมูน ลี. (2561). **การนำเสนอทิศทางของไทยศึกษาในประเทศเกาหลีที่ต้องก้าวต่อไป.** เอกสารหลังการ สัมมนา International Conference Commemorating the 60th Anniversary of Korea-Thailand Diplomatic Relations. 5-6 ตุลาคม 2561.
- ชลดา มากพานิช. (2562). **ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, นครสวรรค์.
- โชคชัย เตโช. (2563). **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยการ จัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานของนักเรียนชั้น**

- ประถมศึกษาปีที่ 5.** (ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพมหานคร
 ดุษฎี อุปการ. (2565). รูปแบบการสอนแบบรณรงค์เกิดสู่ห้องเรียนในศตวรรษที่ 21. **วารสารครูพิบูล**
 9(1), 1-11.
- ทวีป ศิริวัฒน์. (2537). การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research). **ข่าวสารวิจัยการศึกษา,**
 17(6), 9-12.
- ธีรภรณ์ พลายนเล็ก. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชา
 ภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร.
วารสารวิจัยและพัฒนา, 3
- นริศรา เสือคล้าย. (2550). การวิจัยและพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด
การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถทางการคิดของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษา. (ครุศาสตร์มหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร
- นิภา กู้พงษ์ศักดิ์. (2555, มกราคม-ธันวาคม). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ:
 กรณีศึกษานักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. **วารสารรามคำแหง, 31(1).** สืบค้นเมื่อ
 15 ธันวาคม 2562 จาก <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/huru/issue/view/2868>
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2552, พฤศจิกายน). การจัดหลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะ
 ภาษาต่างประเทศ. **วารสารวรรณวิทัศน์, 9** สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2562 จาก
<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/VANNAVIDAS/article/view/62434>.
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (2554, พฤศจิกายน). การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ:
 จากปัจจัยพื้นฐานสู่กลวิธีสอน. **วารสารวรรณวิทัศน์, 11** (136 – 149.)
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2545). **กระบวนการปฏิรูปเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้: การประเมิน**
และการประกัน. กรุงเทพฯ: วี.ที.ซี. คอมมิวนิเคชั่น
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). **การวิจัยเบื้องต้น.** สุวีริยาสา: กรุงเทพฯ
- ปณิธาน บรรณาธรรม. (2555). **นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย.**
 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- ประณต คำฉิม, (2549). **จิตวิทยาวัยรุ่น.** กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ประวิต เอราวรรณ์. (2545). **การวิจัยปฏิบัติการ** สำนักพิมพ์: กรุงเทพฯ.
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2545). **สถานภาพการเรียนรู้ และการสอนภาษาไทยให้ชาว**
ต่างประเทศในประเทศไทย (รายงานผลการวิจัย). นนทบุรี: สาขาวิชาศิลปศาสตร
 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- พิณพนธ์ คงวิจิตรต์. (2556). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนแบบ
 รนทาร์เก็ทที่มีต่อความสุขในการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษา
 ปีที่ 1 วิทยานิพนธ์ (ค.ม.)--จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พีรวิชัย พานิชย์วรกุล. (2022). รูปแบบ การ พัฒนา ผล สัมฤทธิ์ ทาง การ เรียน วิชา ชีววิทยา เรื่อง
 สัตว์ มี กระดูกสันหลัง ของ นักเรียน ชั้น มัธยมศึกษา ปี ที่ 6 ด้วย การ จัด การ เรียน รู้ โดย ใช้
 สมอ ง เป็น ฐาน (BBL). วารสาร สันติ ศึกษา พิทธรรศน์ ม จร, 10(4), 1534-1544
- พรทิพย์ ตันติวิเศษศักดิ์ และอดิสร ณ อุบล. (2561, ตุลาคม-ธันวาคม). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุน
 โดยตรง ของจีนในไทยเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านอาเซียนระหว่างปี 2543 – 2559,
 วารสารสุทธิปริทัศน์ 32 (104). สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2562 จาก <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/DPUsthiparithatJournal/article/view/243345>
- พัทธยา จิตต์เมตตา. (2550). เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่องการสอน
 ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- พัชรารัตน์ วงศ์บุญสิน และคณะ. (2556). การพัฒนาบุคลากรและผลิตภาพบุคลากรเพื่อ
 รองรับบริการเปิดเสรีอาเซียน. กรุงเทพฯ : ศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน กรุงเทพฯ :
 ราชบัณฑิตยสถาน, 2553
- ยาใจ พงษ์บริบูรณ์. (2537). การวิจัยเชิงปฏิบัติการ. วารสารศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 17(2), (11-15)
- ยิ่น เฟย Yinfei Chen, ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์ และอัศวินธ์ เรืองรอง. (2563). สภาพการจัดกิจกรรมการ
 เรียนการสอนภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทย ระดับปริญญาตรี ใน
 มหาวิทยาลัย ณ มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. วารสารสถาบันวิจัยและ
 พัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, 5(1), ()
- รัตนวิสาณ งามสม. (2560). การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมอเป็นฐาน (BBL)
 เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ 3. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพมหานคร
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2561). ศาสตร์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 2.
 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2561, กรกฎาคม-ธันวาคม) หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะ
 ภาษาต่างประเทศ.การศึกษาศาสตร์. 9 (2). สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2562 จาก

<http://ejournals.swu.ac.th/index.php/jedu/article/view/11700>

- รุจิเรขราณี กุลสุวรรณ. (2550). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ตามแนวคิด การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการทำงานของสมองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คณิตศาสตร์ และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกรุงเทพมหานคร. (ครุศาสตร์มหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร
- แรกขวัญ นามสว่าง. (2560). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานเพื่อ ส่งเสริมทักษะ การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3. ปริญญาโท (การศึกษาดุสิตบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ
- วัชรพล วิบูลย์ศรี. (2553). การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. (สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย, สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.
- วัชรพล วิบูลย์ศรี. (2558). รูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานแนวการสื่อสารแบบมี ส่วนร่วมบน สื่อสังคม สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต: กรุงเทพฯ.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2552). จากหลักสูตรแกนกลางสู่หลักสูตรสถานศึกษา: กระบวนทัศน์ใหม่ การพัฒนา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จรัสสินทวงศ์การพิมพ์.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554). นวัตกรรมหลักสูตรและการเรียนรู้สู่ความเป็นพลเมือง. กรุงเทพมหานคร: บริษัท อาร์ แอนด์ ปรีนซ์ จำกัด.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554). การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: จรัสสินทวงศ์การ พิมพ์.
- วิจิตรพร หล่อสุวรรณกุล. (2544). การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อพัฒนาทักษะการคิดอย่างมี วิจาร์ณญาณในกระบวนการพยาบาล. ปริญญาโท (การศึกษาดุสิตบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2554). ภาษาไทยในประชาคมโลกในโครงการภาษาไทยเข้มแข็ง (บก.3) เอกสารหลัง การสัมมนานานาชาติการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 4-5 มิถุนายน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. เชียงใหม่: โรงพิมพ์ทิพย์เนตร.

- ศรีวิไล พลมณี. (2552). **การออกแบบชุดฝึกอบบรมครูสอยภาษาไทยสำหรับผู้เรียนที่พูดภาษาอื่น**. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ และคณะ. (2544). **การเรียนรู้อย่างมีความสุข: สารเคมีในสมองกับความสุขและการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี.
- ศิริริน แสงอรุณ. (2560). วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในมณฑลยูนนานประเทศจีน. วารสาร มจร.สังคมศาสตร์ปริทรรศน์. กรุงเทพมหานคร.
- เศรษฐพิส สุวรรณแสนทวี. (2556). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบ CLT และแบบ TPR**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สงัด อุทรานันท์. (2532). **พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร**. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สถาบันวิทยาการการเรียนรู้. (2551). **แนวทางการสอน BrainBased Learning**. สืบค้นเมื่อ 28 กันยายน 2563 จาก <http://www.nbl.or.th>
- สมทรง สวัสดิ์. (2549). **ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ที่ใช้หลักการของการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. (การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา. ชลบุรี
- สิระ สมนาม, และ คนอื่นๆ. (2552, ธันวาคม 51-พฤษภาคม 52). ลักษณะและการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ณ สถาบันอุดมศึกษาเขตภาคเหนือตอนบน. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น, 2(2), 80, 83.
- สิริจิตต์ เดชอมรชัย. (2556). **การสอนภาษาฝรั่งเศสในฐานะภาษาต่างประเทศ: แนวคิดและวิธีการ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิริกมล หมดมลิน. (2549) **การพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน : กรณีศึกษาโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก . จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร.**
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย . พิมพ์ครั้งที่ 4

- สุจริต เพียรชอบและสายใจ อินทร์พรชัย (2538). **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา** พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุทิสภา ถาน้อย. (2561). **สมองและสารสื่อประสาท ความผิดปกติภาวะติดสารเสพติด**. พิษณุโลก : สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยนเรศวร
- สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. (2537). **การพัฒนาหลักสูตรและการสอนในระดับประถมศึกษา**. เอกสาร ประกอบการสอนวิชา ปถ. 511ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
- สำนักข่าว mthai. (2555). **ผลวิจัยชี้ภาษาไทยจะเป็นภาษากลางในอาเซียน เทียบเท่าภาษาอังกฤษ**. สืบค้นเมื่อ 28 กันยายน 2563 จาก <https://news.mthai.com/webmaster-talk/149809.html>
- สำนักข่าว MRG.https. (2559) : **เผยไทยติด 1 ใน 5 ตลาดนำลงทุนในสายตาอาเซียน แนะแกจุดอ่อนหลายด้าน**. สืบค้นเมื่อ 28 กันยายน 2563 จาก dmgronline.com/stockmarket/detail/9590000019697
- สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์ (2554, มกราคม-มิถุนายน). การสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาชาวจีน: สภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ไข. **มนุษยศาสตร์วิชาการ**. 18(1) สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2562 จาก <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/abc/article/view/54267>
- หลอ อี้ หยวน. (2559). **การเรียนการสอนภาษาไทยในสาธารณรัฐประชาชนจีน**. เอกสารหลังการสัมมนา International Conference Commemorating the 50th Anniversary of the Department of Thai Hunkuk University of Foreign Studies. 27 ตุลาคม.
- หลอ อี้ หยวน. (2561). **สถานการณ์การเรียนการสอนไทยศึกษาในสาธารณรัฐประชาชนจีน**. เอกสารหลังการสัมมนา International Conference Commemorating the 60th Anniversary of Korea- Thailand Diplomatic Relations. 5-6 ตุลาคม.
- หลิน ชิว เหมย. (2561). **การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน: อดีต ปัจจุบัน อนาคต**. Conference on Synergy and Development of Learning and Teaching of Thai Language in Asia-Pacific Region. 8-9 มกราคม.
- อารยา อนันต์ประภคิตี. (2559). **สภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศใน สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา**. (สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัครา บุญทิพย์. (2549). **ตลาดภาษาไทยบูม ต่างชาติสนใจเรียน**. สืบค้นเมื่อ 2 ตุลาคม 2563

จาก <http://www.news.swu.ac.th>

อรรควิช จารึกจารีต. (2561). **จิตวิทยาการเรียนรู้**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: แดเน็กซ์ อินเทอร์เน็ตคอร์ปอเรชั่น จำกัด.

อรรวรรณ บุญสมปาน. (2551). **การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อัฉรา ชีวพันธ์. (2547). **ภาษาพาสอน เรื่องน่ารู้สำหรับครูภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. ศาสตราจารย์ ดร.ฌองส์ ฮวันซิ่ง
หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ
วิทยาเขตยงอิน (Hunkuk University of Foreign Studies)
2. รองศาสตราจารย์ เลี้ยว ยู่ ฟู่
อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาและการค้า
ต่างประเทศกวางตุ้ง
(Guangdong University of Foreign Studies)
3. รองศาสตราจารย์ ดร.ปาร์ค คยองอิน
หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ
วิทยาเขตโซล (Hunkuk University of Foreign Studies)
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรควิช จารึกจารีต
หัวหน้าสาขา คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
5. อ.ดร.เทวากร คำสัตย์
อาจารย์ประจำสำนักการศึกษาทั่วไป สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์
ปฏิบัติการสอน ณ สาขาภาษาไทย คณะภาษาต่างประเทศ
สถาบันผู้เจียงแห่งมหาวิทยาลัยอุตสาหกรรมหนานจิง

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept interview)

1. อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา
อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อง จีอิน
หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ
(Busan University of Foreign Studies)
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจิน ซื่อ
หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ
กวางตุ้ง (Guangdong University of Foreign Studies)

ภาคผนวก ข

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

โครงการวิจัย

ชื่อ-นามสกุล สุวศิน เกษมปิติ

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT)

Title : The Development of an Enrichment Curriculum on Communicating Thai Language in Daily Life for Foreign Students Using Brain-Targeted Teaching Model.

การประเมินความเหมาะสมของข้อมูลเกี่ยวกับทักษะภาษาไทย
เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ

ข้อ	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1	ทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการฟังและการพูดในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของนักศึกษาชาวต่างประเทศสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 1.ความเข้าใจความหมาย 2. ความถูกต้องตามระเบียบภาษา 3.ความชัดเจนในการออกเสียง 4.ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และ5.ความสมบูรณ์ของคำตอบ			/	

2	ความเข้าใจความหมาย หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมา เชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้ว ตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสาร ได้และมีปฏิสัมพันธ์ได้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย			/	
3	ความถูกต้องตามระเบียบภาษา หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคถูกต้องตามหลักภาษา สามารถปรับให้ เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนา และ สถานที่ในการพูด			/	
4	ความชัดเจนในการออกเสียง หมายถึง การออกเสียงถูกต้อง ตามอักขรวิธี ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ออกเสียงเป็นธรรมชาติ เหมือนเจ้าของภาษาตลอดในการพูด			/	
5	ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร หมายถึง การใช้กลวิธีต่างๆ ใน การสื่อสาร ทั้งคำพูด เช่น ใช้คำเสริม การพูดซ้ำ การเว้นจังหวะ การผลัดกันพูด การใช้คำเชื่อมถ้อยคำ และไม่ใช้คำพูด เช่น สี หน้า แววตา กริยาท่าทาง โทนเสียงเพื่อช่วยให้การสื่อสารเป็น อย่างราบรื่นจนประสบความสำเร็จโดยไม่หยุดชะงักกลางคัน				
6	ความสมบูรณ์ของคำตอบ หมายถึง การพูดที่แสดงข้อมูล ครบถ้วนตามบริบทและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้พูด และผู้ฟังเข้าใจตรงกัน			/	
				/	

การประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรเสริมโดยผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยการตอบแต่ละข้อมีความหมายดังนี้

5	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ข้อความ	ความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. ด้านแนวคิดหลักการของหลักสูตรเสริม		/			
2. ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม		/			
3. ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม	/				
4. ด้านจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริม		/			
5. ด้านสื่อการเรียนรู้		/			
6. การวัดและประเมินผลของหลักสูตรเสริม		/			
7. ด้านองค์ประกอบของเอกสารประกอบหลักสูตรเสริม		/			

การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของร่างหลักสูตรเสริม

ข้อ	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1	แนวคิดกับหลักการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรเสริม			/	
2	หลักการจัดการเรียนการสอนกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม			/	
3	หลักการจัดการเรียนการสอนกับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม			/	
4	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรเสริม		/		
5	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับกิจกรรมการเรียนรู้			/	
6	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับการวัดและประเมินผล		/		
7	กิจกรรมการเรียนรู้กับโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรเสริม			/	
8	กิจกรรมการเรียนรู้กับเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้			/	
9	สื่อการเรียนรู้กับเนื้อหาหลักสูตรเสริม			/	
10	สื่อการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนรู้			/	
11	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
12	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
13	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
14	จุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการศึกษามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม			/	

โครงการวิจัย

ชื่อ-นามสกุล สุวศิน เกษมปิติ

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT)

Title : The Development of an Enrichment Curriculum on Communicating Thai Language in Daily Life for Foreign Students Using Brain-Targeted Teaching Model.

การประเมินความเหมาะสมของข้อมูลเกี่ยวกับทักษะภาษาไทย
เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ

ข้อ	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1	ทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการฟังและการพูดในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของนักศึกษาชาวต่างประเทศ สาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 1.ความเข้าใจความหมาย 2.ความถูกต้องตามระเบียบภาษา 3. ความชัดเจนในการออกเสียง 4.ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และ5.ความสมบูรณ์ของคำตอบ			/	
2	ความเข้าใจความหมาย หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย		/		

3	ความถูกต้องตามระเบียบภาษา หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคถูกต้องตามหลักภาษาสามารถปรับให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนา และสถานที่ในการพูด			/	
4	ความชัดเจนในการออกเสียง หมายถึง การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษาตลอดในการพูด			/	
5	ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร หมายถึง การใช้กลวิธีต่างๆ ในการสื่อสาร ทั้งคำพูด เช่น ใช้คำเสริม การพูดซ้ำ การเว้นจังหวะ การผลัดกันพูด การใช้คำเชื่อมถ้อยคำ และไม่ใช้คำพูด เช่น สีหน้า แววตา กริยาท่าทาง โทนเสียงเพื่อช่วยให้การสื่อสารเป็นอย่างราบรื่นจนประสบความสำเร็จโดยไม่หยุดชะงักกลางคัน			/	
6	ความสมบูรณ์ของคำตอบ หมายถึง การพูดที่แสดงข้อมูลครบถ้วนตามบริบทและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจตรงกัน			/	

การประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรเสริมโดยผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยการตอบแต่ละข้อมีความหมายดังนี้

5	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ข้อความ	ความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. ด้านแนวคิดหลักการของหลักสูตรเสริม	/				
2. ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม		/			
3. ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม		/			
4. ด้านจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริม	/				
5. ด้านสื่อการเรียนรู้		/			
6. การวัดและประเมินผลของหลักสูตรเสริม		/			
7. ด้านองค์ประกอบของเอกสารประกอบหลักสูตรเสริม		/			

การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของร่างหลักสูตรเสริม

ข้อ	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1	แนวคิดกับหลักการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรเสริม			/	
2	หลักการจัดการเรียนการสอนกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม			/	
3	หลักการจัดการเรียนการสอนกับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม			/	
4	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรเสริม		/		
5	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับกิจกรรมการเรียนรู้			/	
6	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับการวัดและประเมินผล			/	
7	กิจกรรมการเรียนรู้กับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม		/		
8	กิจกรรมการเรียนรู้กับเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้			/	
9	สื่อการเรียนรู้กับเนื้อหาของหลักสูตรเสริม			/	
10	สื่อการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนรู้			/	
11	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
12	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
13	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
14	จุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการศึกษามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม			/	

โครงการวิจัย

ชื่อ-นามสกุล สุวศิน เกษมปิติ

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

Title : The Development of an Enrichment Curriculum on Communicating Thai Language in Daily Life for Foreign Students Using Brain-Targeted Teaching Model.

การประเมินความเหมาะสมของข้อมูลเกี่ยวกับทักษะภาษาไทย
เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ

ข้อ	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1	ทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการฟังและการพูดในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของนักศึกษาชาวต่างประเทศ สาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 1.ความเข้าใจความหมาย 2.ความถูกต้องตามระเบียบภาษา 3. ความชัดเจนในการออกเสียง 4.ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และ5.ความสมบูรณ์ของคำตอบ			/	
2	ความเข้าใจความหมาย หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย			/	

3	ความถูกต้องตามระเบียบภาษา หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคถูกต้องตามหลักภาษาสามารถปรับให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนา และสถานที่ในการพูด			/	
4	ความชัดเจนในการออกเสียง หมายถึง การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษาตลอดในการพูด			/	
5	ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร หมายถึง การใช้กลวิธีต่างๆ ในการสื่อสาร ทั้งคำพูด เช่น ใช้คำเสริม การพูดซ้ำ การเว้นจังหวะ การผลัดกันพูด การใช้คำเชื่อมถ้อยคำ และไม่ใช่คำพูด เช่น สีหน้า แววตา กริยาท่าทาง โทนเสียงเพื่อช่วยให้การสื่อสารเป็นอย่างราบรื่นจนประสบความสำเร็จโดยไม่หยุดชะงักกลางคัน			/	
6	ความสมบูรณ์ของคำตอบ หมายถึง การพูดที่แสดงข้อมูลครบถ้วนตามบริบทและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจตรงกัน			/	

การประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรเสริมโดยผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยการตอบแต่ละข้อมีความหมายดังนี้

5	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ข้อความ	ความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. ด้านแนวคิดหลักการของหลักสูตรเสริม	/				
2. ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม		/			
3. ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม		/			
4. ด้านจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริม	/				
5. ด้านสื่อการเรียนรู้		/			
6. การวัดและประเมินผลของหลักสูตรเสริม			/		
7. ด้านองค์ประกอบของเอกสารประกอบหลักสูตรเสริม		/			

การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของร่างหลักสูตรเสริม

ข้อ	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1	แนวคิดกับหลักการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรเสริม			/	
2	หลักการจัดการเรียนการสอนกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม			/	
3	หลักการจัดการเรียนการสอนกับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม			/	
4	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรเสริม		/		
5	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับกิจกรรมการเรียนรู้			/	
6	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับการวัดและประเมินผล			/	
7	กิจกรรมการเรียนรู้กับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม		/		
8	กิจกรรมการเรียนรู้กับเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้			/	
9	สื่อการเรียนรู้กับเนื้อหาของหลักสูตรเสริม			/	
10	สื่อการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนรู้			/	
11	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
12	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
13	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
14	จุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการศึกษามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม			/	

โครงการวิจัย

ชื่อ-นามสกุล สุวศิน เกษมปิติ

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT)

Title : The Development of an Enrichment Curriculum on Communicating Thai Language in Daily Life for Foreign Students Using Brain-Targeted Teaching Model.

การประเมินความเหมาะสมของข้อมูลเกี่ยวกับทักษะภาษาไทย
เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ

ข้อ	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1	ทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการฟังและการพูดในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของนักศึกษาชาวต่างประเทศ สาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 1.ความเข้าใจความหมาย 2.ความถูกต้องตามระเบียบภาษา 3. ความชัดเจนในการออกเสียง 4.ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และ5.ความสมบูรณ์ของคำตอบ		/		
2	ความเข้าใจความหมาย หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเอง แล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย			/	

3	ความถูกต้องตามระเบียบภาษา หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคถูกต้องตามหลักภาษาสามารถปรับให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนา และสถานที่ในการพูด			/	
4	ความชัดเจนในการออกเสียง หมายถึง การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษาตลอดในการพูด			/	
5	ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร หมายถึง การใช้กลวิธีต่างๆ ในการสื่อสาร ทั้งคำพูด เช่น ใช้คำเสริม การพูดซ้ำ การเว้นจังหวะ การผลิตกันพูด การใช้คำเชื่อมถ้อยคำและไม่ใช้คำพูด เช่น สีหน้า แววตา กริยาท่าทาง โทนเสียง เพื่อช่วยให้การสื่อสารเป็นอย่างราบรื่นจนประสบความสำเร็จโดยไม่หยุดชะงักกลางคัน			/	
6	ความสมบูรณ์ของคำตอบ หมายถึง การพูดที่แสดงข้อมูลครบถ้วนตามบริบทและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจตรงกัน			/	

การประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรเสริมโดยผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยการตอบแต่ละข้อมีความหมายดังนี้

5	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ข้อความ	ความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. ด้านแนวคิดหลักการของหลักสูตรเสริม	/				
2. ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม		/			
3. ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม		/			
4. ด้านจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริม	/				
5. ด้านสื่อการเรียนรู้	/				
6. การวัดและประเมินผลของหลักสูตรเสริม		/			
7. ด้านองค์ประกอบของเอกสารประกอบหลักสูตรเสริม		/			

การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของร่างหลักสูตรเสริม

ข้อ	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1	แนวคิดกับหลักการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรเสริม			/	
2	หลักการจัดการเรียนการสอนกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม		/		
3	หลักการจัดการเรียนการสอนกับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม			/	
4	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรเสริม			/	
5	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับกิจกรรมการเรียนรู้			/	
6	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับการวัดและประเมินผล			/	
7	กิจกรรมการเรียนรู้กับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม			/	
8	กิจกรรมการเรียนรู้กับเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้		/		
9	สื่อการเรียนรู้กับเนื้อหาของหลักสูตรเสริม			/	
10	สื่อการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนรู้			/	
11	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
12	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
13	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
14	จุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการศึกษามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม			/	

โครงการวิจัย

ชื่อ-นามสกุล สุวศิน เกษมปิติ

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT)

Title : The Development of an Enrichment Curriculum on Communicating Thai Language in Daily Life for Foreign Students Using Brain-Targeted Teaching Model.

การประเมินความเหมาะสมของข้อมูลเกี่ยวกับทักษะภาษาไทย
เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ

ข้อ	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1	ทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการฟังและการพูดในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของนักศึกษาชาวต่างประเทศ สาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 1.ความเข้าใจความหมาย 2.ความถูกต้องตามระเบียบภาษา 3. ความชัดเจนในการออกเสียง 4.ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และ5.ความสมบูรณ์ของคำตอบ		/		
2	ความเข้าใจความหมาย หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย			/	

3	ความถูกต้องตามระเบียบภาษา หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคถูกต้องตามหลักภาษาสามารถปรับให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนา และสถานที่ในการพูด			/	
4	ความชัดเจนในการออกเสียง หมายถึง การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษาตลอดในการพูด			/	
5	ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร หมายถึง การใช้กลวิธีต่างๆ ในการสื่อสาร ทั้งคำพูด เช่น ใช้คำเสริม การพูดซ้ำ การเว้นจังหวะ การผลัดกันพูด การใช้คำเชื่อมถ้อยคำ และไม่ใช้คำพูด เช่น สีหน้า แววตา กริยาท่าทาง โทนเสียงเพื่อช่วยให้การสื่อสารเป็นอย่างราบรื่นจนประสบความสำเร็จโดยไม่หยุดชะงักกลางคัน			/	
6	ความสมบูรณ์ของคำตอบ หมายถึง การพูดที่แสดงข้อมูลครบถ้วนตามบริบทและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจตรงกัน			/	

การประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรเสริมโดยผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยการตอบแต่ละข้อมีความหมายดังนี้

5	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ข้อความ	ความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. ด้านแนวคิดหลักการของหลักสูตรเสริม	/				
2. ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม		/			
3. ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม		/			
4. ด้านจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรเสริม		/			
5. ด้านสื่อการเรียนรู้	/				
6. การวัดและประเมินผลของหลักสูตรเสริม		/			
7. ด้านองค์ประกอบของเอกสารประกอบหลักสูตรเสริม	/				

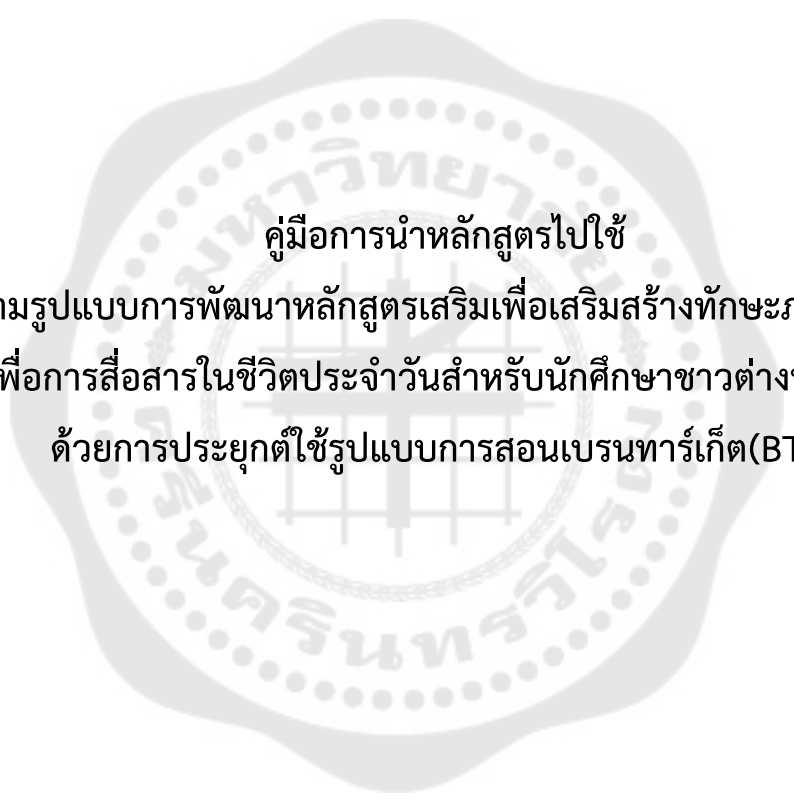
การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของร่างหลักสูตรเสริม

ข้อ	ข้อความ	คะแนนการพิจารณา			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1	แนวคิดกับหลักการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรเสริม			/	
2	หลักการจัดการเรียนการสอนกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม			/	
3	หลักการจัดการเรียนการสอนกับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม			/	
4	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรเสริม			/	
5	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับกิจกรรมการเรียนรู้			/	
6	วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริมกับการวัดและประเมินผล			/	
7	กิจกรรมการเรียนรู้กับโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรเสริม		/		
8	กิจกรรมการเรียนรู้กับเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้			/	
9	สื่อการเรียนรู้กับเนื้อหาของหลักสูตรเสริม			/	
10	สื่อการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนรู้			/	
11	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน		/		
12	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
13	องค์ประกอบต่างๆของแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			/	
14	จุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเสริม			/	

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

คู่มือการนำหลักสูตรไปใช้
ตามรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทย
เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ
ด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT)

**เอกสารนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎี
บัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2565**

1. หลักการหลักสูตร

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต(BTT) เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นตามแนวคิดตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) และรูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model) สนับสนุนให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ถูกต้องตามความหมายมากกว่าถูกต้องตามไวยากรณ์หรือการออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา กระตุ้นผู้เรียนให้ประยุกต์ใช้ความรู้ในความเป็นจริงด้วยการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ภายใต้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีความสุข ทดสอบทักษะการฟังการพูดของผู้เรียนด้วยรูปแบบการสนทนา และประเมินผลตามความเป็นจริง มีโครงสร้างเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย ประเพณีไทย และสื่อสังคมออนไลน์ มีการจัดการเรียนการสอนโดยบูรณาการรูปแบบการสอน PPP Model เข้ากับรูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ตBTT Model เป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นการนำเสนอ (Presentation) ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) และ ขั้นการนำไปใช้ (Production) ดังนั้น หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต(BTT) จึงใช้ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่สำคัญจำเป็นในการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวัน จากตำราเอกสารงานและวิจัยที่เกี่ยวข้อง สัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ตรงและมีความรู้ความสามารถด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ รวมทั้งการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี มาเป็นกรอบในการออกแบบและพัฒนา

2. เป้าประสงค์

นักศึกษามีทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ได้แก่ คือ ความสามารถในการฟังภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันและความสามารถในการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

3. จุดประสงค์ของหลักสูตร

จุดประสงค์ของหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต(BTT) สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการวิจัย คือ เพื่อเสริมสร้างความรู้และทักษะการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันแก่นักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี และกระตุ้นให้เกิดความคิดเห็นที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ทักษะในการฟังการพูดในภาษาไทยในชีวิตประจำวัน นักศึกษาชาวต่างประเทศสาขาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย

1. ความเข้าใจความหมาย หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย
2. ความถูกต้องตามระเบียบภาษา หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคถูกต้องตามหลักภาษา สามารถปรับให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ฟัง หัวข้อในการสนทนา และสถานที่ในการพูด
3. ความชัดเจนในการออกเสียง หมายถึง การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ออกเสียงเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษาตลอดในการพูด
4. ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร หมายถึง การนำและจดจำสิ่งที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของตนเองแล้วตีความหมายเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสิ่งที่ได้ฟังอย่างมีความหมาย
5. ความสมบูรณ์ของคำตอบ หมายถึง การพูดที่แสดงข้อมูลครบถ้วนตามบริบทและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจตรงกัน

4. โครงสร้างสาระสำคัญ

ภาษาไทยในห้องเรียน (Classroom language) ระดับกลาง-ดี การประยุกต์ใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ ประโยค คำศัพท์สำหรับการจัดการเรียนรู้ในระดับกลาง-ดี การใช้ภาษาไทยสำหรับการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง ประโยคบอกเล่าในการให้คำแนะนำ และตอบคำถาม ทั้งนี้ ความสามารถในการฟังการพูดภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี คือ เข้าใจข้อความระดับประโยค เข้าใจบทสนทนาสั้นๆ เข้าใจเรื่องเล่าสั้นๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ทั้งนี้ต้องเป็นการพูดที่ชัดเจนชัดคำและใช้ภาษามาตรฐานรวมทั้งสามารถสนทนาตัวต่อตัวและโต้ตอบกับเจ้าของภาษาได้รู้เรื่อง และรู้จักใช้กลวิธีทางภาษาขั้นต้นในการดำเนินการสนทนาต่อไปโดยไม่ติดขัด ส่วนความสามารถทางภาษาไทยระดับกลางของ

นักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี คือ จับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังซึ่งเป็นเรื่องที่มรณการนำเสนอที่ชัดเจนและพูดด้วยความเร็วปกติ มักไม่เข้าใจถ้าต้องฟังเรื่องที่ยาวหรือซับซ้อนเกินไป รวมทั้งสามารถสนทนาได้ทั้งอย่างเป็นทางการ ไม่เป็นทางการ และเล่าเหตุการณ์ทั่วไปได้อย่างมั่นใจโดยใช้กลวิธีทางภาษาขั้นต้นในการดำเนินการสนทนาต่อไปโดยไม่ติดขัด

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) มุ่งเน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามความหมายมากกว่าถูกต้องตามไวยากรณ์หรือการออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา สนับสนุนให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ และเรียนรู้ภาษาผ่านการสื่อสารจริงด้วยกิจกรรมเดี่ยว คู่ และกลุ่ม กระตุ้นผู้เรียนให้ประยุกต์ใช้ความรู้ในความเป็นจริง และมีการประเมินที่หลากหลาย ภายใต้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีความสุขและความคงทนในการเรียนรู้ภาษา โดยการใช้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ 1) ขั้นการนำเสนอ (Presentation) 2) ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) และ 3) ขั้นการนำไปใช้ (Production) บูรณาการเข้ากับรูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (Brain-Targeted Teaching Model) หรือ BTT ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่สอดคล้องกับการทำงานของสมองและเหมาะสมสำหรับผู้เรียนทุกระดับ 6 ชั้น ได้แก่ 1) การสร้างบรรยากาศด้านอารมณ์เพื่อการเรียนรู้ 2) สร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ทางกายภาพ 3) กำหนดประสบการณ์เรียนรู้ 4) จัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ 5) ขยายความรู้และนำความรู้ไปใช้ และ 6) การประเมินการเรียนรู้

5. การนำหลักสูตรไปใช้

ขั้นที่ 1 การวางแผนเตรียมการ

- 1.1 นำเสนอหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก็ต (BTT) พร้อมชี้แจงรายละเอียดแก่หน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 กำหนดวันเวลา และสถานที่สำหรับที่เหมาะสม
- 1.3 จัดเตรียมเอกสารประกอบ สื่อ วัสดุ และ อุปกรณ์การเรียนรู้ อย่างเพียงพอและเหมาะสม

ขั้นที่ 2 ปฏิบัติการสอน

- 2.1 ปฐมนิเทศนักศึกษาเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับ วัตถุประสงค์ กระบวนการในการทดลอง บทบาทของนักศึกษา และบทบาทของผู้สอนตามกระบวนการที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้

- 2.2 ทดสอบทักษะการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันไป
ทดสอบก่อนเรียน
- 2.3 ปฏิบัติการสอนโดยใช้หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการ
สื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้
รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) พร้อมสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมใน
กิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา
- 2.4 ทดสอบทักษะการฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันไป
ทดสอบหลังเรียนและให้นักศึกษาสะท้อนความคิดจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรม
การเรียนรู้

ขั้นที่ 3 การโค้ชและการสอนงาน

- 3.1 ให้คำแนะนำและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อให้เกิดเป็นแนวทางการพัฒนาการ
จัดกิจกรรมการเรียนรู้การฟังการพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
- 3.2 ถ่ายทอดประสบการณ์ ด้านการสื่อสารและการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในสถานการณ์
สำคัญจำเป็น

6 ระยะเวลาของหลักสูตร

หลักสูตรเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษา
ชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) มีการจัดการเรียนการสอน
รวมทั้งสิ้น 24 ใช้สำหรับเตรียมความพร้อมด้านภาษาและเนื้อหา จำนวน 6 ชั่วโมง ฝึกปฏิบัติการฟัง
พูด จำนวน 12 ชั่วโมง และใช้เวลาในการทดสอบก่อนเรียน ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนรายบุคคลและ
ทดสอบหลังเรียน จำนวน 6 ชั่วโมง แบ่งเป็นสัปดาห์ละ 2 วัน คือ วันอังคาร เวลา 13.00 - 15.00 น.
และวันพฤหัสบดี เวลา 13.00 - 15.00 น. ตั้งแต่ วันที่ 1 มีนาคม 2565 - วันที่ 5 เมษายน 2565 ณ
ห้องวัฒนธรรม อาคารเรียนที่ 7 และห้อง VR B315 อาคารเรียนที่ 6 รายละเอียดดังนี้

ครั้งที่ 1	ปฐมนิเทศ และทดสอบก่อนเรียน	3 ชั่วโมง
ครั้งที่ 2	หน่วยการเรียนรู้ ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย 1 เวลา ความรู้ด้านภาษาและการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่สำคัญ	2 ชั่วโมง
ครั้งที่ 3	หน่วยการเรียนรู้ ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย 2 ฝึกออกเสียงคำ วลี ประโยค	2 ชั่วโมง

ครั้งที่ 4	หน่วยการเรียนรู้ ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย 3 ฝึกสนทนาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทยตามหัวข้อที่กำหนด	2 ชั่วโมง
ครั้งที่ 5	หน่วยการเรียนรู้ สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทย 1 ความรู้ด้านภาษาและประเพณีไทยที่สำคัญ	2 ชั่วโมง
ครั้งที่ 6	หน่วยการเรียนรู้ สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทย 2 ฝึกออกเสียงคำ วลี ประโยค	2 ชั่วโมง
ครั้งที่ 7	หน่วยการเรียนรู้ สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทย 3 ฝึกสนทนาเกี่ยวกับกิจกรรมประเพณีไทยตามหัวข้อที่กำหนด	2 ชั่วโมง
ครั้งที่ 8	หน่วยการเรียนรู้ สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้ 1 ความรู้ด้านภาษาและสื่อสังคมออนไลน์น่ารู้ที่สำคัญ	2 ชั่วโมง
ครั้งที่ 9	หน่วยการเรียนรู้ สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้ 2 ฝึกออกเสียงคำ วลี ประโยค	2 ชั่วโมง
ครั้งที่ 10	หน่วยการเรียนรู้ สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้ 3 ฝึกสนทนาเกี่ยวกับสื่อสังคมออนไลน์ตามหัวข้อที่กำหนด	2 ชั่วโมง
ครั้งที่ 11	ทดสอบหลังเรียน และสะท้อนความคิด	3 ชั่วโมง

7. สื่อการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย

1. แบบเรียนสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1
2. คลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1
3. PowerPoint ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1
4. คลิปวิดีโอจาก <https://www.youtube.com> จำนวน ประกอบด้วย

- เรื่อง เทียวไทย 5 ภาค Amazing ยิ่งกว่าเดิม

ที่มา https://www.youtube.com/watch?v=b_VEqBNadc0

- เรื่อง มาเที่ยวเกาะนงนอยากเจ

ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=Y2KlFYr-UiO&t=107s>

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทย

1. แบบเรียนสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 2
2. คลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 2
3. PowerPoint ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 2
4. คลิปวิดีโอจาก <https://www.youtube.com> จำนวน 2 เรื่อง ประกอบด้วย
  - เรื่อง วัฒนธรรมงานเทศกาลและประเพณีไทย
ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=ZJ2jRkAgLVE>
  - เรื่อง Thailand Loy Krathong Lantern Festival Story And How People Celebrate It
ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=Eau-IS8gAgo&t=105s>

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้

1. แบบเรียนสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3
2. คลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3
3. PowerPoint ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3
4. คลิปวิดีโอจาก <https://www.youtube.com> จำนวน 2 เรื่อง ประกอบด้วย
  - เรื่อง แอปคนไทยใช้ VS แอปคนจีนใช้ เขาใช้ไม่เหมือนบ้านเรา
ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=9nvLMj8Kedc&t=125s>
  - เรื่อง หนังสือ วัยใสวัยเก๋ฉลาดรู้เน็ต ตอน โอ้มองเงย
ที่มา https://www.youtube.com/watch?v=2hwBRO_gVr4&t=9s

8. การวัดและประเมินผล

1. สังเกตการมีปฏิสัมพันธ์ และออกเสียงภาษาภาษาไทยในห้องเรียน
2. สังเกตการสนทนาตามหัวข้อที่กำหนด
3. สังเกตการร่วมกิจกรรมในห้องเรียน
4. การทดสอบความสามารถการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันซึ่งเป็นการประเมินผลด้วยการปฏิบัติการสนทนาของผู้เรียนตามสภาพจริง โดยผู้สอนแจ้งเกณฑ์การประเมินให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้า ด้วยประเมินการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงด้วยแบบวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ และสังเกตการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรีในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

คำชี้แจง: นักศึกษาฟังคำถามที่กำหนดแล้วตอบคำถามด้วยพูด

ประเด็นคำถาม

- ถ้านักศึกษามีโอกาสไปเที่ยวเมืองไทยนักศึกษาอยากไปเที่ยวที่ไหน เพราะเหตุใด
- นักศึกษาสนใจหรือชื่นชอบประเพณีไทยอะไรมากที่สุด เพราะเหตุใด
- หากนักศึกษาไปอยู่เมืองไทย นักศึกษาคิดว่าแอปพลิเคชันใดที่นักศึกษาจะลองใช้
เป็นอย่างแรก เพราะเหตุใด

การวัดความสามารถการฟังการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับปริญญาตรีก่อนและหลังเข้าเรียนในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ประกอบด้วย รายการประเมิน 5 ด้าน โดยพิจารณาทักษะการฟังการพูดจากสถานการณ์การสนทนาในสถานการณ์จริงของผู้เรียน อาจารย์ผู้ประเมินกรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามระดับความคิดเห็นของท่านว่า ผู้เรียนมีทักษะการฟังและการพูดตามรายการประเมินอยู่ในระดับใด โดยใช้เกณฑ์ในการตรวจ พิจารณาดังนี้

- 4 หมายถึง นักศึกษาแสดงความสามารถตามรายการประเมินในระดับดีมาก
- 3 หมายถึง นักศึกษาแสดงความสามารถตามรายการประเมินในระดับดี
- 2 หมายถึง นักศึกษาแสดงความสามารถตามรายการประเมินในระดับพอใช้
- 1 หมายถึง นักศึกษาแสดงความสามารถตามรายการประเมินในระดับปรับปรุง

แบบบันทึกคะแนน

ชื่อนักศึกษา.....	ก่อนเรียน				หลังเรียน			
	ระดับความสามารถ				ระดับความสามารถ			
รายการประเมิน	4	3	2	1	4	3	2	1
ความเข้าใจความหมาย								
ความถูกต้องของการใช้คำและประโยค								
ความชัดเจนในการออกเสียง								
ความคล่องแคล่วในการพูด								
ความสมบูรณ์ของคำตอบ								
คะแนนรวม								

รายการประเมิน	4 ดีเยี่ยม (A)	3 ดี (B)	2 พอใช้ (C)	1 ปรับปรุง (F)
1. ความเข้าใจความหมาย	เข้าใจความหมายทุกประโยคที่พูด	เข้าใจประโยค เป็นส่วนมาก ร้อยละ 61-80	เข้าใจบางคำหรือบางวลีพอสมควร ร้อยละ 41-60	เข้าใจสิ่งและผู้เรียนพูดเพียงเล็กน้อยหรือไม่เข้าใจเลย
2. ความถูกต้องตามระเบียบภาษา	คำศัพท์ และโครงสร้างของประโยคถูกต้องทั้งหมด	คำศัพท์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ร้อยละ 80 ขึ้นไปและมีปัญหาทางโครงสร้างของประโยคน้อยมาก (คือ) ไม่เกินร้อยละ 20	คำศัพท์ถูกต้องพอสมควร ร้อยละ 60 ขึ้นไปและมีปัญหาทางโครงสร้างของประโยคพอสมควร ไม่เกินร้อยละ 40	คำศัพท์ และโครงสร้างของประโยคถูกต้องน้อยมากหรือไม่ถูกต้องเลย
3. ความชัดเจนในการออกเสียง	ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ของตน	ออกเสียงไม่ผิดมากนัก แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา	ออกเสียงผิดบ่อยทำให้เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำจึงเข้าใจ	ออกเสียงผิดจนผู้ฟังไม่เข้าใจบ่อยครั้ง
4. ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร	พูดได้ทุกหัวข้อ/ประเด็นได้อย่างราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา	พูดได้อย่างราบรื่นแต่ยังทราบว่ามีเจ้าของภาษาเมื่อพิจารณาความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด	พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ มีความลังเลในการพูดอยู่บ้าง บางประโยคไม่สมบูรณ์	พูดติดขัด ไม่สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวจนไม่สามารถสนทนากันได้
5. ความสมบูรณ์ของคำตอบ	นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดอย่างครบถ้วน	นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมากร้อยละ 61-80	นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดสมควร ร้อยละ 41-60	นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมากหรือไม่เลย

5. การสะท้อนความคิดของนักศึกษาหลักจากได้เข้าร่วมในหลักสูตรหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

แบบสะท้อนความคิด

จากได้เข้าร่วมในหลักสูตรหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

1. นักศึกษามีความรู้สึกอย่างไรหลักจากได้เข้าร่วมในหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. นักศึกษาได้รับความรู้อะไร และนำไปประยุกต์ใช้อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. นักศึกษามีข้อเสนอแนะอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

9. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับ นักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต (BTT) ประกอบด้วย หน่วยการเรียนรู้ จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย เวลา 6 ชั่วโมง

ภาคเรียนที่ 2/2021-2022

สาระสำคัญ

ประเทศไทยเป็นมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามและน่าสนใจมากมาย ทั้งสถานที่ท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติ เช่น ทะเล ภูเขา และน้ำตกที่ยังคงความเป็นธรรมชาติสูงมาก และสถานที่ท่องเที่ยวทาง ประวัติศาสตร์ เช่น วัด พระราชวัง และชุมชนต่างๆ ที่มีสถาปัตยกรรมบอกเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาได้ เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ประเทศไทยยังส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีใหม่ เน้นการดูแลสุขภาพ ความ ปลอดภัย และนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการท่องเที่ยว ด้วยเหตุนี้ ประเทศไทยจึงกลายเป็นประเทศ ปลายทางของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ผู้เรียนสนทนาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยวสำคัญกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ด้านความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ
  - 1.1 ใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามความหมายและบริบท
  - 1.2 ใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามโครงสร้างทางไวยากรณ์
2. ด้านทักษะ/กระบวนการ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ
  - 2.1 ฟังเสียงข้อความที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่สำคัญได้ถูกต้อง
  - 2.2 ฟังสถานการณ์การสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่สำคัญได้ถูกต้อง
  - 2.3 พูดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวตามสถานการณ์ที่กำหนดได้ถูกต้อง

3. ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติ
  - 3.1 มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยอย่างเหมาะสมกับบริบททางสังคม
  - 3.2 แสดงออกและปฏิบัติตามวัฒนธรรมไทย

สาระการเรียนรู้

1. ความรู้โดยสังเขปเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย
2. บทสนทนาเรื่อง ปิดเทอมนี้เราไปเที่ยวเมืองไทยกันเถอะ
3. คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่สำคัญ
4. โครงสร้างทางไวยากรณ์

การจัดการเรียนรู้

ขั้นการนำเสนอ

1. ผู้สอนทักทายและถามไถ่ผู้เรียนในประเด็นทั่วไปเพื่อสร้างสัมพันธภาพแบบเป็นกันเอง
2. ผู้สอนเปิดวิดีโอ เรื่องเที่ยวไทย 5 ภาค Amazing ยิ่งกว่าเดิม แล้วร่วมกันสนทนากับผู้เรียน เช่น เห็นอะไรบ้าง มีสถานที่ท่องเที่ยวอะไรบ้าง อยากไปเที่ยวที่ไหน เป็นต้น
3. ผู้สอนอธิบายกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นให้ผู้เรียนทราบตามลำดับ
4. ผู้เรียนศึกษาการออกเสียงและฝึกออกเสียงตามคลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้
5. ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ เพื่อผู้เรียนศึกษาสถานการณ์ การใช้ภาษา และฝึกออกเสียงตาม
6. ผู้สอนอธิบายโครงสร้างทางไวยากรณ์ ข้อสังเกตทางภาษา และทางวัฒนธรรม ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่สำคัญ
7. ผู้เรียนแต่ละคนแต่งประโยคจากสิ่งที่เรียนมา และพูดประโยคนั้นให้ทุกคนฟังระหว่างนี้ หากพบข้อผิดพลาด ผู้ควรสอนเลือกวิธีการแก้ไขที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละราย และความรุนแรงของข้อผิดพลาดนั้นๆ และควรเสริมแรงตามความเหมาะสมก่อนจบขั้นตอน

ขั้นการฝึกฝน

1. ผู้สอนนำเสนอกิจกรรมเกมภาษา “พลิกแผ่นป้ายทายคำ” โดยคัดเลือกคำที่สำคัญที่ควรจดจำหรือที่ออกเสียงยาก แล้วให้โอกาสผู้เรียนทุกคนร่วมตอบ หลังได้ยินเสียงสัญญาณ

2. ผู้เรียนจับคู่และจัดที่นั่งใหม่เพื่อร่วมเรียนศึกษาบทสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ และฝึกฝนการสนทนาตามแบบเรียนแต่ให้เปลี่ยนเป็นข้อมูลของผู้เรียนเอง
3. ผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียน 1 คู่ ออกมาพูดบทสนทนาที่ได้ฝึกฝน และเมื่อคู่ที่ 1 พูดจบ สามารถสุ่มเรียกคู่ต่อไปเพื่อสรุปการพูดของคู่ที่ผ่านมา แล้วจึงพูดบทสนทนายกับคู่ของตนเองต่อไป ทำเช่นนี้จับครบทุกคู่
4. ผู้สอนสรุปผลกิจกรรม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม และให้คำแนะนำเพื่อการพัฒนาทักษะการฟังการพูดของผู้เรียน ในภาพรวม ทั้งนี้หากพบปัญหาที่พบมีความรุนแรง ผู้สอนควรแก้ไขได้ทันที แต่ปัญหาไม่มีความรุนแรง เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อย หรือเกิดกับผู้เรียนหลายคนให้แก้ไขภายหลัง ด้วยวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนและความร้ายแรงของข้อผิดพลาด

ขั้นการนำภาษาไปใช้

1. ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยผู้เรียนแต่ละคู่เลือกสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยที่สนใจ แล้วสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยอาศัยความรู้และทักษะจากหน่วยการเรียนรู้ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทยเป็นแนวทางสำคัญ พร้อมฝึกฝนด้วยตนเอง
2. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าผู้เรียนแต่ละคู่จะต้องออกมาแสดงการแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาของตนเอง
3. ผู้เรียนประเมินตนเอง แล้วผู้สอนจึงสรุปผลกิจกรรม ประเมินผล และให้ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาตนเองให้ผู้เรียนแต่ละคู่ได้รับทราบด้วยวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนและความร้ายแรงของข้อผิดพลาด
4. ผู้สอนเปิดวิดีโอ เรื่อง มาเที่ยวเถอะนะอยากเจอ แล้วร่วมกันสนทนากับผู้เรียนเสริมแรงตามความเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนให้มีความมั่นใจที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุด

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. แบบเรียนสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1
2. คลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1
3. PowerPoint ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1

4. เทียวไทย 5 ภาค Amazing ยิ่งกว่าเดิม
https://www.youtube.com/watch?v=b_VEqBNadc0
5. มาเที่ยวเถอะนะอยากเจอ <https://www.youtube.com/watch?v=Y2KLfYr-UiQ&t=107s>

การวัดและประเมินผล

1. พิจารณาการออกเสียงภาษาไทยในชั้นเรียน
2. พิจารณาการแสดงบทบาทสมมติตามหัวข้อของแต่ละหน่วยการเรียนรู้
3. สังเกตการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทย เวลา 6 ชั่วโมง

ภาคเรียนที่ 2/2021-2022

สาระสำคัญ

ประเพณีไทยเป็นการปฏิบัติสืบเนื่องกันมา เป็นเอกลักษณ์และมีความสำคัญต่อสังคมที่สืบทอดกันมาเป็นเวลานาน ประเพณีไทยเกิดขึ้นตามวิถีไทย ความเชื่อ ความผูกพันของชาวไทยที่มีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ประเพณีไทยจึงมีทั้งประเพณีท้องถิ่น และประเพณีประจำชาติที่ดีงามจนเป็นที่รู้จักและสนใจของชาวต่างชาติ เช่น ประเพณีสงกรานต์และประเพณีลอยกระทง เป็นต้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ผู้เรียนสนทนาเกี่ยวกับประเพณีไทยที่สำคัญกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ด้านความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ
  - 1.1 ใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามความหมายและบริบท
  - 1.2 ใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามโครงสร้างทางไวยากรณ์
2. ด้านทักษะ/กระบวนการ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ
  - 2.1 ฟังเสียงข้อความที่เกี่ยวข้องกับประเพณีไทยที่สำคัญได้ถูกต้อง
  - 2.2 ฟังสถานการณ์การสนทนาที่เกี่ยวข้องกับประเพณีไทยที่สำคัญได้ถูกต้อง
  - 2.3 พูดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวตามสถานการณ์ที่กำหนดได้ถูกต้อง
3. ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติ
  - 3.1 มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยอย่างเหมาะสมกับบริบททางสังคม
  - 3.2 แสดงออกและปฏิบัติตนตามวัฒนธรรมไทย

สาระการเรียนรู้

1. ความรู้โดยสังเขปเกี่ยวกับประเพณีไทย
2. บทสนทนาเรื่อง ประเพณีไทยที่หลงรัก
3. คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีไทยที่สำคัญ
4. โครงสร้างทางไวยากรณ์

การจัดการเรียนรู้

ขั้นการนำเสนอ

1. ผู้สอนเปิดวิดีโอ เรื่อง วัฒนธรรมงานเทศกาลและประเพณีไทย แล้วร่วมกันสนทนากับผู้เรียน เช่น เห็นอะไรบ้าง มีประเพณีอะไรบ้าง อยากไปร่วมงานอะไร เป็นต้น
2. ผู้สอนอธิบายกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นให้ผู้เรียนทราบตามลำดับ
3. ผู้เรียนศึกษาการออกเสียงและฝึกออกเสียงตามคลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้
4. ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ เพื่อผู้เรียนศึกษาสถานการณ์ การใช้ภาษา และฝึกออกเสียงตาม
5. ผู้สอนอธิบายโครงสร้างทางไวยากรณ์ ข้อสังเกตทางภาษา และทางวัฒนธรรม ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีไทยที่สำคัญ
6. ผู้เรียนแต่ละคนแต่งประโยคจากสิ่งที่เรียนมา และพูดประโยคนั้นให้ทุกคนฟังระหว่างนี้ หากพบข้อผิดพลาด ผู้ควรสอนเลือกวิธีการแก้ไขที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละราย และความรุนแรงของข้อผิดพลาดนั้นๆ และควรเสริมแรงตามความเหมาะสมก่อนจบขั้นตอน

ขั้นการฝึกฝน

1. ผู้สอนนำเสนอกิจกรรมเกมภาษา “ทำทำให้หายคำ” โดยคัดเลือกคำที่สำคัญที่ควรจดจำหรือที่ออกเสียงยาก แล้วให้โอกาสผู้เรียนทุกคนร่วมตอบ หลังได้ยินเสียงสัญญาณ
2. ผู้เรียนจับคู่เพื่อร่วมเรียนศึกษาบทสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ และฝึกฝนการสนทนตามแบบเรียนแต่ให้เปลี่ยนเป็นข้อมูลของผู้เรียนเอง
3. ผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียน 1 คู่ ออกมาพูดบทสนทนาที่ได้ฝึกฝน และเมื่อคู่ที่ 1 พูดจบสามารถสุ่มเรียกคู่ต่อไปเพื่อสรุปการพูดของคู่ที่ผ่านมา แล้วจึงพูดบทสนทนายกับคู่ของตนเองต่อไป ทำเช่นนี้จับครบทุกคู่
4. ผู้สอนสรุปผลกิจกรรม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม และให้คำแนะนำเพื่อการพัฒนาทักษะการฟังการพูดของผู้เรียน ในภาพรวม ทั้งนี้หากพบปัญหาที่พบมีความรุนแรง ผู้สอนควรแก้ไขได้ทันที แต่ปัญหาไม่มีความรุนแรง เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อย หรือเกิดกับผู้เรียนหลายคนให้แก้ไขภายหลัง ด้วยวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนและความร้ายแรงของข้อผิดพลาด

ขั้นการนำภาษาไปใช้

1. ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยผู้เรียนแต่ละคู่เลือกประเพณีไทยที่สนใจ แล้วสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับการไปร่วมเทศกาลและงานประเพณีไทย โดยอาศัยความรู้ และทักษะจากหน่วยการเรียนรู้สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทยเป็นแนวทางสำคัญ พร้อมฝึกฝนด้วยตนเอง
2. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าผู้เรียนแต่ละคู่จะต้องออกมาแสดงการแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาของตนเอง
3. ผู้เรียนประเมินตนเอง แล้วผู้สอนจึงสรุปผลกิจกรรม ประเมินผล และให้ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาตนเองให้ผู้เรียนแต่ละคู่ได้รับทราบด้วยวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนและความร้ายแรงของข้อผิดพลาด
4. ผู้สอนเปิดวิดีโอ เรื่อง มาเที่ยวเถอะนะอยากเจอ แล้วร่วมกันสนทนากับผู้เรียนเสริมแรงตามความเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนให้มีความมั่นใจที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุด

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. แบบเรียนสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 2
2. คลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 2
3. PowerPoint ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 2
4. คลิปวิดีโอเรื่อง วัฒนธรรมงานเทศกาลและประเพณีไทย
<https://www.youtube.com/watch?v=ZJ2jRkAgIvE> มาเที่ยวเถอะนะอยากเจอ
<https://www.youtube.com/watch?v=Y2KLFYr-UiQ&t=107s>
5. คลิปวิดีโอเรื่อง Thailand Loy Krathong Lantern Festival Story And How People Celebrate It <https://www.youtube.com/watch?v=Eau-IS8gAgo&t=105s>

การวัดและประเมินผล

1. พิจารณาการออกเสียงภาษาไทยในชั้นเรียน
2. พิจารณาการแสดงบทบาทสมมติตามหัวข้อของแต่ละหน่วยการเรียนรู้
3. สังเกตการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้

เวลา 6 ชั่วโมง

ภาคเรียนที่ 2/2021-2022

สาระสำคัญ

ปัจจุบันการสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นและเข้าถึงได้ง่าย เนื่องจากโลกของเรามีระบบอินเทอร์เน็ตที่ทุกคนสามารถใช้งานได้ด้วยคอมพิวเตอร์และสมาร์ตโฟนต่างๆ ทำให้การใช้ชีวิตของชาวโลกมีความสะดวกสบาย รวดเร็ว และไร้ขีดจำกัดยิ่งขึ้น เช่นเดียวกับคนไทยที่นิยมใช้แอปพลิเคชันต่างๆ ที่ในสื่อสังคมออนไลน์เพื่อติดต่อสื่อสาร การทำงาน การเรียน และการใช้ชีวิตประจำวันมากขึ้น ดังนั้น ศึกษาเกี่ยวกับสื่อสังคมออนไลน์จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับทุกคน

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ผู้เรียนสนทนาเกี่ยวกับประเพณีไทยที่สำคัญกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ด้านความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ
  - 1.1 ใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามความหมายและบริบท
  - 1.2 ใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามโครงสร้างทางไวยากรณ์
2. ด้านทักษะ/กระบวนการ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ
  - 2.1 ฟังเสียงข้อความที่เกี่ยวข้องกับสื่อสังคมออนไลน์ที่สำคัญในประเทศไทยได้ถูกต้อง
  - 2.2 ฟังสถานการณ์การสนทนาที่เกี่ยวข้องสื่อสังคมออนไลน์ที่สำคัญในประเทศไทยได้ถูกต้อง
  - 2.3 พูดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวตามสถานการณ์ที่กำหนดได้ถูกต้อง
3. ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติ
  - 3.1 มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยอย่างเหมาะสมกับบริบททางสังคม
  - 3.2 แสดงออกและปฏิบัติตนตามวัฒนธรรมไทย

สาระการเรียนรู้

1. ความรู้โดยสังเขปเกี่ยวกับสื่อสังคมออนไลน์ที่สำคัญในประเทศไทย
2. บทสนทนาเรื่อง เราจะไปเมืองไทยแล้วต้องโหลดแอปอะไรบ้าง

3. คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสื่อสังคมออนไลน์ที่สำคัญในประเทศไทย
4. โครงสร้างทางไวยากรณ์

การจัดการเรียนรู้

ขั้นการนำเสนอ

1. ผู้สอนเปิดวิดีโอ เรื่อง แอปคนไทยใช้ VS แอปคนจีนใช้ เขาใช้ไม่เหมือนบ้านเรา แล้วร่วมกันสนทนากับผู้เรียน เช่น เห็นอะไรบ้าง มีแอปอะไรบ้าง เคยใช้แอปอะไรบ้าง เป็นต้น
2. ผู้สอนอธิบายกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นให้ผู้เรียนทราบตามลำดับ
3. ผู้เรียนศึกษาการออกเสียงและฝึกออกเสียงตามคลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้
4. ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ เพื่อผู้เรียนศึกษาสถานการณ์ การใช้ภาษา และฝึกออกเสียงตาม
5. ผู้สอนอธิบายโครงสร้างทางไวยากรณ์ ข้อสังเกตทางภาษา และทางวัฒนธรรม ที่เกี่ยวข้องกับสื่อสังคมออนไลน์ที่สำคัญในประเทศไทย
6. ผู้เรียนแต่ละคนแต่งประโยคจากสิ่งที่เรียนมา และพูดประโยคนั้นให้ทุกคนฟัง ระหว่างนี้ หากพบข้อผิดพลาด ผู้ควรสอนเลือกวิธีการแก้ไขที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละราย และความรุนแรงของข้อผิดพลาดนั้นๆ และควรเสริมแรงตามความเหมาะสมก่อนจบขั้นตอน

ขั้นการฝึกฝน

1. ผู้สอนนำเสนอกิจกรรมเกมภาษา “เปิดป้ายทายคำ” โดยคัดเลือกคำที่สำคัญที่ควรจดจำหรือที่ออกเสียงยาก แล้วให้โอกาสผู้เรียนทุกคนร่วมตอบ หลังได้ยินเสียงสัญญาณ
2. ผู้เรียนจับคู่เพื่อร่วมเรียนศึกษาบทสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ และฝึกฝนการสนทนาตามแบบเรียนแต่ให้เปลี่ยนเป็นข้อมูลของผู้เรียนเอง
3. ผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียน 1 คู่ ออกมาพูดบทสนทนาที่ได้ฝึกฝน และเมื่อคู่ที่ 1 พูดจบสามารถสุ่มเรียกคู่ต่อไปเพื่อสรุปการพูดของคู่ที่ผ่านมา แล้วจึงพูดบทสนทนากับคู่ของตนเองต่อไป ทำเช่นนี้จบครบทุกคู่
4. ผู้สอนสรุปผลกิจกรรม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม และให้คำแนะนำเพื่อการพัฒนาทักษะการฟังการพูดของผู้เรียน ในภาพรวม ทั้งนี้หากพบปัญหาที่พบมีความรุนแรง ผู้สอนควรแก้ไขได้ทันที แต่ปัญหาไม่มีความรุนแรง เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อย หรือเกิดกับ

ผู้เรียนหลายคนให้แก้ไขภายหลัง ด้วยวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนและความร้ายแรงของข้อผิดพลาด

ขั้นการนำภาษาไปใช้

1. ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยผู้เรียนแต่ละคู่เลือกประเพณีไทยที่สนใจ แล้วสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับการใช้สื่อสังคมออนไลน์ที่ของไทยในชีวิตประจำวัน โดยอาศัยความรู้และทักษะจากหน่วยการเรียนรู้สื่อสังคมออนไลน์นำรู้ เป็นแนวทางสำคัญ พร้อมฝึกฝนด้วยตนเอง
2. ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าผู้เรียนแต่ละคู่จะต้องออกมาแสดงการแสดงผลตามบทสนทนาของตนเอง
3. ผู้เรียนประเมินตนเอง แล้วผู้สอนจึงสรุปผลกิจกรรม ประเมินผล และให้ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาตนเองให้ผู้เรียนแต่ละคู่ได้รับทราบด้วยวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนและความร้ายแรงของข้อผิดพลาด
4. ผู้สอนเปิดวิดีโอ เรื่อง มาเที่ยวเถอะนะอยากเจอ แล้วร่วมกันสนทนากับผู้เรียนเสริมแรงตามความเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนให้มีความมั่นใจที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุด

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. แบบเรียนสนทนาประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3
2. คลิปวิดีโอคำศัพท์ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3
3. PowerPoint ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3
4. คลิปวิดีโอเรื่อง แอปคนไทยใช้ VS แอปคนจีนใช้ เขาใช้ไม่เหมือนบ้านเรา
<https://www.youtube.com/watch?v=9nvLMj8Kedc&t=125s>
5. คลิปวิดีโอเรื่อง หนังสือ วัยใสวัยเก๋ฉลาดรู้เน็ต ตอน โอมจงเจย
https://www.youtube.com/watch?v=2hwBRO_gVr4&t=9s

การวัดและประเมินผล

1. พิจารณาการออกเสียงภาษาไทยในชั้นเรียน
2. พิจารณาการแสดงผลตามหัวข้อของแต่ละหน่วยการเรียนรู้
3. สังเกตการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

เอกสารประกอบการสอน

หลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้

รูปแบบการสอนเบรนท์าร์เก็ต (BTT)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

ท่องเที่ยวสุขใจในประเทศไทย

快乐游泰国

สังเขปเนื้อหา 本课概要

ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามและน่าสนใจมากมาย ทั้งสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น ทะเล ภูเขา และน้ำตกที่ยังคงความเป็นธรรมชาติสูงมาก และสถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น วัด พระราชวัง และชุมชนต่างๆ ที่มีสถาปัตยกรรมบอกเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ประเทศไทยยังส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีใหม่ เน้นการดูแลสุขภาพ ความปลอดภัย และนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการท่องเที่ยว ด้วยเหตุนี้ ประเทศไทยจึงกลายเป็นประเทศปลายทางของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก

泰国有许多美丽且值得游玩的旅游景点，既有保持良好生态原貌的大海、青山和瀑布等自然景观，又有诸如寺庙、皇宫和古村落等讲述着历史的古建筑。此外，泰国还推广新的旅游方式，强调医疗卫生和安全，将高新科技应用在旅游行业中因此，泰国已成为世界各地游客的目的地国家。

สถานการณ์และบทสนทนา 场景对话

อาจารย์เมย์สนทนากับฟ้าใส ฤดี และเรย์เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยที่น่าสนใจ

May 老师正在和小晴、乐蒂、小锐一起讨论有趣的泰国旅游景点。

ตัวละครในบทสนทนา 角色

อาจารย์เมย์	อาจารย์คนไทย	May 老师	泰国教师
ฟ้าใส	นักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 3	.小晴	中国学生 (大三)
ฤดี	นักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 3	乐蒂	中国学生 (大三)
เรย์	นักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 3	小锐	中国学生 (大三)

บทสนทนา 场景

- อ.เมย์: สวัสดีเด็กๆ กำลังทำอะไรครับ ดูท่าทางมีความสุขมาก
- ฟ้าใส : สวัสดีค่ะอาจารย์ ใช่ค่ะ กำลังดูโมเมนต์ของพี่บัวกันค่ะ พี่เพิ่งจะโพสต์รูปสวยๆ ค่ะทั้งชายหาด น้ำทะเล และท้องฟ้า สวยมากค่ะ แถมยังมีอาหารอร่อยๆ ด้วย
- ฤดี : สถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้อยู่ที่ไหนคะอาจารย์
- อ.เมย์: จังหวัดภูเก็ตครับ อยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย ติดกับจังหวัดกระบี่และจังหวัดพังงา ถ้าเดินทางจากกรุงเทพฯ ต้องขึ้นเครื่องบินจะได้ประหยัดเวลาครับ
- เรย์ : ถ้าอยากเที่ยวทะเลใกล้ๆ กรุงเทพฯ ละครับอาจารย์ มีที่ไหนบ้างครับ
- อ.เมย์: ใกล้ที่สุดคือพัทยา จังหวัดชลบุรีครับ หรืออีกที่ก็คือหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
- ฟ้าใส : อาจารย์คะ แล้วที่นักท่องเที่ยวไปนั่งหลังช้างและแต่งชุดไทยคือที่ไหนคะ
- อ.เมย์: อ้อ อุดรฯครับ อยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ ครับ ใช้เวลาเดินทางประมาณ 1 ชั่วโมงครึ่ง
- เรย์ : สถานที่จริงสวยเหมือนในละครเรื่องบุพเพสันนิวาสครับ

- อ.เมย์: สวยครับ ในอยุธยามีทั้งโบราณสถานและโบราณวัตถุสวยๆ มากมาย เพราะเคยเป็นเมืองหลวงของไทยครับ และมีอาหารไทยรสชาติดั้งเดิมให้ลองชิมด้วยนะ
- ฤดี: ถ้าหนูไปเรียนที่เมืองไทย หนูจะไปเที่ยวทะเล และอีกที่ที่หนูอยากไปจริงๆ คือจังหวัดเชียงใหม่ค่ะ ฟ้าใสกับเรย์เคยไปไหมคะ
- ฟ้าใส: ไม่เคยค่ะ ฟ้าใสยังไม่เคยไปเที่ยวเมืองไทยเลย
- เรย์: ผมเคยไปครับ เมื่อสองปีก่อน จำได้ว่ามีธรรมชาติและวัฒนธรรมที่สวยงาม
- อ.เมย์: ถูกต้องครับ เชียงใหม่ขึ้นชื่อเรื่องภูเขาและป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ช่วงฤดูหนาวอากาศเย็นสบาย บรรยากาศดีมาก น่าไปเที่ยวที่สุดครับ
- ฟ้าใส: โอ๊ย อยากไปเที่ยวเมืองไทยแล้ว เราไปพร้อมกันตอนนี้ดีไหมคะ
- เรย์: อย่าเพิ่งไปตอนนี้ ปีหน้าก็ได้ไปเรียนที่เมืองไทย เราค่อยไปเที่ยวด้วยกัน
- ฤดี: ใช่ค่ะ ที่สำคัญเราต้องไปเที่ยวในกรุงเทพฯ ก่อนนะ
- อ.เมย์: จริงๆแล้ว จะไปเที่ยวที่ไหนก็ได้ครับ แต่ต้องดูแลตัวเองดีๆ ก็แล้วกันนะครับ

คำศัพท์น่ารู้ 必备词汇

โมเมนต์	朋友圈	ชายหาด	沙滩
น้ำทะเล	海水	สถานที่ท่องเที่ยว	旅游景点
ภาคใต้	南部	จังหวัดภูเก็ต	普吉府
จังหวัดกระบี่	甲米府	จังหวัดพังงา	攀牙府
จังหวัดชลบุรี	春武里府	จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	巴蜀府
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา / อยุธยา		ละครเรื่องบุพเพสันนิวาส	

阿瑜陀耶府(大城府)		电视剧《天生一对》	
จังหวัดเชียงใหม่	清迈府	ธรรมชาติ	大自然, 自然的
พัทยา	芭提雅	หัวหิน	华欣
นั่งหลังช้าง	骑大象	แต่งชุดไทย	穿泰服
สถานที่จริง	实地	โบราณสถาน	历史古迹
โบราณวัตถุ	古文物	เมืองหลวง	都城, 首都, 省会
วัฒนธรรม	文化	อุดมสมบูรณ์	富饶
ที่สำคัญ	重要的	ขึ้นชื่อ	有名
ดูแลตัวเอง	照顾好自己	บรรยากาศ	环境、氛围

คำศัพท์เพิ่มเติม 拓展词汇

วัดพระแก้ว / วัดพระศรีรัตนศาสดาราม	玉佛寺
วัดโพธิ์ / วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม	菩提寺
วัดแจ้ง / วัดอรุณราชวราราม	黎明寺
วัดพระธาตุอภัยสุเทพ	素贴寺
	วัดร่องชุ่น 白庙
หาดไร่เลย์ 莱利海滩	หาดป่าตอง 芭东海
滩	

เกาะราชา 皇帝岛	เกาะพีพี 皮皮岛
แหลมพรหมเทพ 蓬贴海角	เกาะสมุย 沙美岛
น้ำตกทีลอซู 锡罗苏瀑布	สะพานข้ามแม่น้ำแคว 桂河大桥
ถนนข้าวสาร 考山路	ถนนวัวลาย 瓦莱路
ตลาดนัดสวนจตุจักร 乍都乍周末市场	ตลาดน้ำอัมพวา 安帕瓦
水上市场	
ตลาดน้ำดำเนินสะดวก 丹嫩沙多水上市场	ฤดูฝน/หน้าฝน 雨季
ฤดูหนาว / หน้าหนาว 凉季、冬季	ฤดูร้อน/หน้าร้อน 热季、夏季
ฤดูใบไม้ผลิ 春季	ฤดูใบไม้ร่วง 秋季
ฤดูแล้ง 旱季	จักรยาน 自行车
รถจักรยานยนต์/ รถมอเตอร์ไซด์/รถมอไซ 摩托车	มอเตอร์ไซด์รับจ้าง/ มอไซค์รับจ้าง
摩的	
รถไฟใต้ดิน / รถ MRT 地铁	รถไฟลอยฟ้า / รถไฟฟ้า 轻轨、
天铁	รถเมล์ / รถประจำทาง / รถบัส 公共汽车
出租汽车	รถแท็กซี่
รถสองแถว 双排车,	รถตู้ 面包车
รถเก๋ง 小轿车	รถบรรทุก 卡车, 货车
รถตุ๊กตุ๊ก / รถสามล้อเครื่อง 机动三轮车	รถสามล้อ 三轮车
เรือด่วน 快船、快艇	เรือข้ามฝาก 渡轮
อาหารไทย 泰餐	อาหารใต้ 泰国南帮菜

อาหารเหนือ 泰国北方菜

อาหารพื้นเมือง/บ้าน 地方风味

บทอ่านเพิ่มเติม 知识拓展

เมื่อพูดถึงปลายทางของนักท่องเที่ยว เมืองไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีความนิยมในลำดับต้นๆ จากสื่อ นักลงทุน และนักเดินทางจากทุกมุมโลก ด้วยเหตุผลดังนี้

เมืองไทยเป็นสยามเมืองยิ้ม (LAND OF SMILE) คนไทยมีรอยยิ้มที่จริงใจ เป็นประเทศที่ผู้คนต่างมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อ มีคำทักทายสวัสดิ์ ขอบคุณ ไม่ว่าจะภาคไหนก็จะมีรอยยิ้มที่จริงใจเหมือนกันในทุกๆ ที่ที่ไปเยือน

เมืองไทยมีวัฒนธรรมไทยและประเพณีที่สวยงาม ตลอดทั้งปีมีเทศกาลต่างๆ ทั้งเทศกาลทางวัฒนธรรม ทางศาสนา และเทศกาลรื่นเริง รวมทั้งเทศกาลต่างๆ ที่แต่ละภาคจัดขึ้นตามวิถีชีวิตดั้งเดิม

เมืองไทยมีธรรมชาติที่สมบูรณ์ อากาศไม่ร้อนจนเกินไป และมีมเย็นสบายสลับกับสายฝนสามารถท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปี ทั้งยังมีความหลากหลาย ทั้ง 77 จังหวัดของไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย ทั้งแบบอนุรักษ์ธรรมชาติ ทะเลชายหาด วัดโบราณ ตลาดน้ำ หรือชมวิถีชีวิตชน

เมืองไทยมีอาหารไทยดังไกลระดับโลก ทั้งอาหารไทยดั้งเดิม อาหารท้องถิ่น และอาหารทะเล ชาวต่างชาติต่างพากันชื่นชอบในรสชาติ และมีสีสันที่สวยงาม

เมืองไทยเป็นประเทศที่มีความปลอดภัยทั้งในด้านการเดินทาง การเข้าพักในสถานที่ต่างๆ เพราะจะมีเจ้าหน้าที่ช่วยเหลืออย่างเต็มใจ รวมทั้งเป็นศูนย์กลางการเดินทางและการท่องเที่ยวที่ดี สามารถเดินทางต่อไปยังประเทศต่างๆ ได้ง่าย

แนวคิดการท่องเที่ยวไทยปี 2565 พลิกโฉมการท่องเที่ยวใหม่ “Amazing Thailand, Amazing New Chapters” ที่พร้อมตอบสนองทุกความต้องการของนักท่องเที่ยว ด้วยเรื่องราวใหม่ ๆ อันน่ามหัศจรรย์ยิ่งกว่าเดิมและมากกว่าที่เคยสัมผัส

วลีและรูปประโยคที่น่าสนใจ 常用句型与短语

เพิ่งจะ... , เพิ่งจะ... 意思是“刚刚，刚才”。口语中还组成短语 อย่าเพิ่ง...，意思是“先别.....”。

如: พี่เพิ่งจะโพสต์รูปสวยๆ ค่ะ
学长刚刚上传了漂亮的照片。

อย่าเพิ่งไปตอนนี้ ปีหน้าก็จะได้ไปเรียนที่เมืองไทยแล้ว
现在先别去，明年都要到泰国念书了。

เขาเพิ่งจะไปหาหมอ
他刚刚去看医生。

ขึ้น ลง 趋向动词

ขึ้น ลง 本身是动词，意思是“上”“下”。

如: ขึ้นรถเมล์ / ขึ้นรถไฟ / ขึ้นเครื่องบิน 上(乘坐)公交车/上火车/上飞机
ขึ้นจากเรือ 上岸 ขึ้นบันได 上楼梯
ลงเรือ 上船 ลงรถ 下车 ลงบันได 下楼梯

如: ถ้าเดินทางจากกรุงเทพฯ ต้องขึ้นเครื่องบิน
如果从曼谷出发就需要坐飞机了。

เชิญทุกท่านลงเรือได้แล้วครับ เรือกำลังจะออกจากท่า
请各位上船吧，我们的船马上就要驶离码头了。

本课重点学习 ขึ้น ลง 作趋向动词的用法，用在动词或充当谓语的副词之后: ขึ้น 表示比以往好的(如数量增加、程度增强)，方向向上的，或出现、发生等趋势。ลง 表示比以往差的(如数量减少、程度减弱)，方向向下的，或终结等趋势。

如: วันนี้คุณรู้สึกเป็นยังไงบ้างคะ 今天你感觉怎样?
ดีขึ้นค่ะ 好点了。

เคย 副词，用在动词前，表示过去发生的某种行为，意思是“曾.....，曾经.....过”。

如: ฟ้าใสกับเรย์เคยไปเชียงใหม่ไหมคะ

小晴和小锐曾经去过清迈吗?

ไม่เคยคะ ฟ้าใสยังไม่เคยไปเที่ยวเมืองไทยเลย

没有去过, 小晴还不曾到泰国旅游过呢。

ผมเคยไปครับ เมื่อสองปีก่อน

我曾经去过, 就在两年前。

เหมือน 意思是“相同, 相像”“和.....一样, 好像.....一样, 像”。

如: สถานที่จริงสวยเหมือนในละครเรื่องบุพเพสันนิวาสครับ

实地和电视剧《天生一对》里一样漂亮吗?

บางครั้งสถานที่จริงกับในรูปถ่ายไม่เหมือนกัน

有时候实地和照片不一样。

ที่จริง / อันที่จริง / จริงๆ แล้ว 通常放在句首, 意思是“其实, 说实在的”。

如: จริงๆแล้ว จะไปเที่ยวที่ไหนก็ได้ครับ

说实在的, 去哪儿玩都可以。

ที่จริงผมไม่ได้ตั้งใจจะทำอย่างนี้

其实我不是故意这样做的

อันที่จริงเราไปกินอาหารไทยที่เทียนเหอกก็ได้

其实我们到天河去吃泰国菜也行。

ก็แล้วกัน/แล้วกัน 口语中放在句末, 含有归结或决定的意思, 可译为“算了, 了吧, 吧”, 或视情形而译。

如: ดูแลตัวเองดีๆ ก็แล้วกันนะครับ
照顾好自己 就行。

เราไปออกเดินทางกันวันอาทิตย์ก็แล้วกัน

我们星期天出发吧。

ดู... 口语中放在句首，表示“注意到，看来，看样子”之义。

如: กำลังทำอะไรดูทำทางมีความสุขมาก
在干什么呀，看样子很开心呢？

เธอซื้ออาหารจากที่ไหน ดูไม่น่าทานเลย

你从哪儿买的吃的，看起来一点也不好吃。

เกิดอะไรขึ้น ดูพวกเขาสีหน้าไม่ค่อยดีเลย

发生什么了，他们的脸色看起来不太好。

กิจกรรมท้ายบทเรียน 课后练习

1. แต่งประโยคโดยใช้คำต่อไปนี้ 用下列词汇造句

เพิ่งจะ.....

อย่างเพิ่ง .....

ไม่เคย .....

แล้วกัน .....

ขึ้น ลง .....

ดู .....

2. ดูภาพและฟังคำถามต่อไปนี้แล้วคิดคำตอบ 看图，回答所听到的问题

1. ภาพนี้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวแบบใด

2. นักท่องเที่ยวทำกิจกรรมอะไรได้บ้าง

1. ภาพนี้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวแบบใด

2. เพราะเหตุใดนักท่องเที่ยวต่างชาติ
ต้องไปเยี่ยมชมที่นี่

1. สถานที่ท่องเที่ยวในภาพนี้อยู่ที่ไหน

2. คุณรู้สึกอย่างไรกับสถานที่ท่องเที่ยวนี้

1. สถานที่ท่องเที่ยวในภาพนี้เรียกว่าอะไร
2. คุณรู้สึกอย่างไรกับสถานที่ท่องเที่ยวนี้

.....

.....

3. ให้นักศึกษาจับคู่แล้วเลือกสถานที่ท่องเที่ยวที่ทั้งสองคนสนใจอย่างน้อยคนละ 1 สถานที่ เพื่อสร้างบทสนทนาและนำเสนอในรูปแบบการแสดงบทบาทสมมติ (role play)

两人一组，每人至少选择一处感兴趣的旅游景点，开展角色扮演式会话。

บรรณานุกรม

หลอ อี้หยวน และคณะ. (2563). *พูดเป็น พูดดี มีเสน่ห์*. Guangzhou: World Book Publishing Guangdong Co., Ltd.,

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. *Amazing Thailand, Amazing New Chapters*. สืบค้น 21 มีนาคม 2564 , จาก <https://thai.tourismthailand.org/Articles/amazingthailandamazingnewchapters>

Wonderfulpackag. *10 เหตุผล ทำไมต่างชาติชอบเมืองไทย*. สืบค้น 22 มีนาคม 2564 , จาก <https://www.wonderfulpackage.com/article/v/1148/>

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง สนุกสนานร่วมงานประเพณีไทย

体验趣味泰国习俗

สังเขปเนื้อหา 本课概要

ประเพณีไทยเป็นการปฏิบัติสืบเนื่องกันมา เป็นเอกลักษณ์และมีความสำคัญต่อสังคมที่สืบทอดกันมาเป็นเวลานาน ประเพณีไทยเกิดขึ้นตามวิถีไทย ความเชื่อ ความผูกพันของชาวไทยที่มีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ประเพณีไทยจึงมีทั้งประเพณีท้องถิ่น และประเพณีประจำชาติที่ดึงดูดใจและสนใจของชาวต่างชาติ เช่น ประเพณีสงกรานต์และประเพณีลอยกระทง เป็นต้น

泰国的传统习俗沿袭至今，长期以来作为泰国社会的特色名片，有着重要意义。泰国习俗文化起源于泰国特有的生活方式和信仰，也受泰人对国家、宗教和国王的特殊情感所影响。泰国的传统习俗既包括地方特有的，也有全国性的，如过宋干节（泰国传统新年）和漂水灯等习俗，早已被广大外国友人所熟知，深深地吸引着他们。

สถานการณ์และบทสนทนา 场景对话

ฟ้าใสเจอพีบิวกันที่เพิ่งกลับมาจากเมืองไทยจึงชวนคุยกันเรื่องประเพณีไทยที่น่าสนใจ

ตัวละครในบทสนทนา 角色

บิวกิ้น นักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 4   中国学生小晴 (大四)

ฟ้าใส นักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 3   中国学生比尔金 (大三)

บทสนทนา 场景

ฟ้าใส : สวัสดีค่ะ พี่บิวกิ้นกลับมาจากเมืองไทยตั้งแต่เมื่อไหร่คะ

บิวกิ้น : สวัสดีครับ พี่กลับมาสองเดือนแล้วครับ

ฟ้าใส : วันนี้หนูเพิ่งเรียนเรื่องประเพณีไทย น่าสนใจมากค่ะ

บิวกิ้น : ใช่ครับ พี่ไปอยู่เมืองไทยแค่ 1 ปี ได้ร่วมงานประเพณีสำคัญๆ เยอะมาก

ฟ้าใส : ว้าว ดีจังค่ะ พี่เล่าให้หนูฟังหน่อยได้ไหมคะ

บิวกิ้น : ได้ครับ งานแรกคือประเพณีสงกรานต์ครับเป็นวันขึ้นปีใหม่ของไทย คล้ายๆ วันตรุษจีน จะจัดขึ้นช่วงวันที่ 13 - 15 เมษายน ของทุกปี

ฟ้าใส : มีกิจกรรมมากมายเลยใช่ไหมคะ

บิวกิ้น : ใช่ครับ เริ่มตั้งแต่ตอนเช้าจะมีการทำบุญตักบาตร สรงน้ำพระ และรดน้ำดำหัวเพื่อขอพรจากญาติผู้ใหญ่ แล้วจึงเล่นสาดน้ำกันในจนถึงตอนกลางคืนเลยครับ

ฟ้าใส : อ้อ ที่ถนนสีลมและถนนข้าวสารใช่ไหมคะ อาจารย์เปิดคลิปให้ดูมีทั้งชาวต่างชาติและวัยรุ่นไปเล่นสาดน้ำกันทั้งวัน

บิวกิ้น : พี่ก็ไปที่นั่นแหละ สนุกมากนะแต่ก็ต้องระวังตัวดีๆ ด้วย

ฟ้าใส : แล้วประเพณีลอยกระทงล่ะคะเป็นยังไงบ้าง

บิวกิ้น : สวยมากครับ เพราะในแม่น้ำจะเต็มไปด้วยแสงเทียนจากกระทง และในงานก็จะมีการเล่นแบบไทยๆ และมีการรำวงด้วย

ฟ้าใส : อาจารย์สอนว่าคนไทยลยกระทงเพื่อขอขมาต่อพระแม่คงคา เพราะคนไทยในอดีตมีวิถีชีวิตผูกพันกับแม่น้ำลำคลอง

บิวกิ้น : เก่งมากครับ ไว้น้องฟ้าใสไปเรียนที่เมืองไทยจะรู้ว่าแต่ละภาคยังมีประเพณีที่น่าสนใจอีกด้วยครับ

ฟ้าใส : จริงหรอคะ หนูอยากไปเมืองไทยแล้ว

บิวกิ้น : จริงครับ ฟ้าใสต้องไปนะ ภาคเหนือมีประเพณีเป็ง ภาคอีสานมีประเพณีผีตาโขนภาคกลางมีประเพณีตักบาตรเทโวของ และภาคใต้มีประเพณีสารทเดือนสิบ

คำศัพท์น่ารู้ 必备词汇

ทำบุญ 行善, 积功德

ใส่บาตร / ตักบาตร 斋僧

บาตร 斋钵

วันสำคัญ 节日

เทศกาล 节日

ปีใหม่ 新年

วันขึ้นปีใหม่ 元旦

วันตรุษจีน 春节

กิจกรรม 活动

รดน้ำดำหัว 滴水礼

ขอพร 祈福

ญาติผู้ใหญ่ 长辈亲戚

สรงน้ำ 洒水

สาดน้ำ 泼水

ถนนสีลม 是隆路

ถนนข้าวสาร 考山路

ลอยกระทง 漂水灯	การแสดง 表演
งานวันลอยกระทง 水灯节活动	ความหมาย 意思
ขอขมา 请罪	แม่พระคงคา 河神
อดีต 过去	วิถีชีวิต 生活方式
ผูกพัน 关联	แม่น้ำลำคลอง 河流
การละเล่น 游戏	รำวง 喃旺舞
สนุกสนาน 有趣	

คำศัพท์เพิ่มเติม 拓展词汇

เทศกาลแห่เทียนพรรษา จังหวัดอุบลราชธานี	乌汶府守夏节蜡像游行仪式
ประเพณีไหลเรือไฟ จังหวัดนครพนม	那空帕农府火船节
ประเพณีบุญบั้งไฟ จังหวัดยโสธร	也梭吞府火箭节
เทศกาลงานช้าง จังหวัดสุรินทร์	素林府大象集会
เทศกาลผีตาโขน จังหวัดเลย	黎府鬼节
ประเพณีลอยกระทงสาย จังหวัดตาก	达府水灯节
ประเพณียี่เป็งล้านนา จังหวัดเชียงใหม่	清迈府兰纳孔明灯节

เทศกาลโตะจีนลิง จังหวัดลพบุรี	华富里府猴子自助节
ประเพณีวิ่งควาย จังหวัดชลบุรี	春武里赛牛节
เทศกาลถือศีลกินผัก (กินเจ)	素食节
ประเพณีก่อเจดีย์ทราย	堆沙塔活动
ประเพณีแข่งเรือยาว	赛长舟仪式
ประเพณีลงแขกเกี่ยวข้าว	收割稻子仪式
ประเพณีบายศรีสู่ขวัญ	招魂仪式
ประเพณีการทอดผ้าป่า	施舍黄袍仪式
ประเพณีตักบาตรเทโว	解夏斋僧仪式
วันมาฆบูชา	万佛节
วันวิสาขบูชา	浴佛节
วันสงกรานต์	宋干节
วันลอยกระทง	水灯节
วันเข้าพรรษา	守夏节
วันออกพรรษา	解夏节
วันอาสาฬหบูชา	礼佛节
ศาสนาพุทธ	佛教
ศาสนาคริสต์	基督教

ศาสนาพราหมณ์

婆罗门教

ศาสนาอิสลาม

伊斯兰教

ศาสนาฮินดู

印度教

บทอ่านเพิ่มเติม 知识拓展

ประเพณี หมายถึง แบบแผนที่กำหนดพฤติกรรมในสถานการณ์ต่างๆ ที่คนในสังคมปฏิบัติกันมา ถ้าคนใดในสังคมนั้นฝ่าฝืนมักถูกตำหนิจากสังคมประเพณีไทยมักมีความเกี่ยวข้องกับ ความเชื่อในคติพระพุทธศาสนาและพราหมณ์มาแต่โบราณ มีทั้งประเพณีในสังคมระดับประเทศที่ปฏิบัติเหมือนกัน เช่น ประเพณีสงกรานต์ และประเพณีลอยกระทง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีประเพณีท้องถิ่นของแต่ละภาคที่แตกต่างกัน เช่น ภาคเหนือมีประเพณียี่เป็งล้านนาจัดขึ้นช่วงเดือนพฤศจิกายน ภาคอีสานมีเทศกาลผีตาโขนจัดขึ้นช่วงมิถุนายน ภาคกลางมีประเพณีตักบาตรเทโวจัดขึ้นช่วงเดือนตุลาคม และภาคใต้มีประเพณีสาทรเดือนสิบจัดขึ้นช่วงปลายเดือนกันยายนถึงต้นตุลาคม

เพลงลอยกระทง 歌曲《漂水灯》

“วันเพ็ญเดือนสิบสอง น้ำก็นองเต็มตลิ่ง
เราทั้งหลายชายหญิง สนุกกันจริงวันลอยกระทง
ลอย ลอยกระทง ลอย ลอยกระทง
ลอยกระทงกันแล้วขอเชิญน้องแก้วออกมารำวง
รำวงวันลอยกระทง รำวงวันลอยกระทง
บุญจะส่งให้เราสุขใจ บุญจะส่งให้เราสุขใจ”

在给中国学生讲授的泰国习俗一课上，娇姐老师播放了《漂水灯》的歌曲：“十二月月圆夜，水漫两河岸。红男与绿女，尽兴在今朝。水灯节，漂水灯，漂...漂水灯。漂放水灯后，请阿妹跳那南旺舞。水灯节跳南旺，水灯节跳南旺，善缘永结，齐欢畅”

วลีและรูปประโยคที่น่าสนใจ 常用句型与短语

แหละ 语气助词，表示强调前面所说的人、物或行为等，常跟 **นี่ นั่น** 连用，成为

นี่แหละ นั่นแหละ，若 **แหละ** 前已有 **นี่ นั่น** 出现，则不必再加 **นี่ นั่น**。

如: วันนี้ใครมา? -- เขานั่นแหละ

今天谁来? -- 就是他啊!

จะไปเมื่อไร? -- จะไปตอนนี้แหละ

什么时候去? -- 现在就去!

พื้ก็ไปที่นั่นแหละ

我也去那儿了呢!

ถือว่า 意思是“认为、视为、算作、看作”。

如: วันสงกรานต์ถือว่าเป็นวันขึ้นปีใหม่ของไทย

宋干节算作泰国的传统新年。

เขาถือว่าตัวเองเก่งกว่าคนอื่น

他以为自己比别人厉害。

...เต็มไปด้วย 是泰语中常见的短语，意思是“多”或“满”。

如: ในแม่น้ำจะเต็มไปด้วยแสงเทียนจากกระทง

河面上将铺满水灯发出的烛光。

ในห้องสมุดเต็มไปด้วยนักศึกษา

图书室满是学生。

เล่า 是动词，意思是“讲述、讲”。

如： คุณแม่เล่านิทานให้ลูกฟังก่อนนอน

睡觉前妈妈讲故事给孩子听。

คุณมีข่าวดีอะไรจะเล่าให้เราฟังบ้างไหม ?

你有什么好消息要讲给我们听吗？

ขอให้ 动词。常见的有以下两种用法：

用于表示请求的句子之前，意思是“请、希望”。

如： ขอให้ทุกคนรักกัน

希望每个都相爱。

ขอให้ทุกคนเข้าแถวด้วยนะคะ

请大家排队。

ขอให้ฟังผมบ้างได้มั๊ย (ไหม) ?

请听我说一说，好吗？

用于表示祝愿的句子之前，意思是“愿、祝”。

如： ขอให้คุณและครอบครัวมีความสุข

祝你及家人幸福。

ขอให้โชคดีนะคะ

祝你好运。

ให้ เป็นคำพหุ义词，常见的用法有：

作动词，意思是“给”。书面语中一般以 ให้...แก่ 的形式出现。在口语中，如果ให้ 后的宾语只是一个名词，无修饰成分，则往往可将介词 แก่ 省略。

如： ผมให้เงินเขา

我给钱他。

เขาให้หนังสือภาษาอังกฤษฉันเล่มหนึ่ง

她给我一本英文书。

ให้ความช่วยเหลือเรา

给我们帮助。

作动词，意思是“让、允许、准”。

如： ไม่ให้เขาไป 不让他去。

ระวังไม่ให้รถชนคนข้ามถนน

小心不要让车子撞上过马路的行人。

作副词，用在动词后，后面接副词或动词，用以说明前面动作所要求达到的目的，表示 意愿，意思是“使其...、...地”。

如： คุณต้องพูดให้ชัดเจนนะ

你必须说清楚呢。

คุณต้องกินให้หมดนะ

你必须吃完哪！

作助动词，和后面的主谓结构组合做状语，修饰前面的动词。

如： อาจารย์สอนให้พวกเราพูดภาษาไทย

老师教我们说泰语。

แม่บอกให้ลูกไปนอน

妈妈让孩子去睡觉

作介词，用于名词或代词前，意思是“给、替、为”。有时在上下文意思连贯的情况下，可以把 ให้ 后面的代词省略。

如： ผมจะช่วยทำให้(คุณ)

我会帮你做的。

ช่วยถือกระเป๋าให้(ฉัน)หน่อยนะคะ

麻烦帮我提下包。

เขาซื้อหนังสือภาษาไทยให้(ผม) สองเล่ม

他给我买了两本泰语书。

ทั้ง 副词，可以用于名词前，也可以用于量词和数量词前，表示前面所提到的所有人或事都具有同样的性质、状况或进行同样的动作。

如： คนในจังหวัดลพบุรีจะแต่งชุดไทยกันทั้งจังหวัด

华富里府的人们全都穿上传统泰国服装。

วัยรุ่นไปเล่นสาดน้ำกันทั้งวัน

年轻人们去玩一整天的泼水。

บ่ายนี้เราจะเยี่ยมอาจารย์กันทั้งห้อง

今天下午我们全班同学去看望老师。

แรก 作副词,意思是“起初、首先、第一”,强调先后次序,与序数词 ที่หนึ่ง 稍有区别。

如: งานแรกคือประเพณีสงกรานต์
第一场节日活动是关于宋干节习俗的。
ผมมาที่นี่เป็นครั้งแรก
我第一次来这里。
ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มเรียนภาษาไทย เขาก็ชอบภาษาไทยแล้ว
自从第一天学泰语,他就喜欢泰语了。

แรก 和 ที่หนึ่ง 有时可以互相替换。

如: ชั่วโมงแรก - ชั่วโมงที่หนึ่ง 第一节课 วันแรก - วันที่หนึ่ง 第一天

กิจกรรมท้ายบทเรียน 课后练习

1. แต่งประโยคโดยใช้คำต่อไปนี้ 用下列词汇造句

นี้แหละ .....

ถือว่า .....

เต็มไปด้วย .....

เล่า .....

แรก .....

ตั้ง .....

2. ดูภาพและฟังคำถามต่อไปนี้แล้วคิดคำตอบ 看图，回答所听到的问题

1. นี่คืออะไร

2. ผู้คนนิยมทำกิจกรรมอะไรในประเพณีนี้

.....

1. นี่คืออะไร

2. ผู้คนนิยมทำกิจกรรมอะไรในประเพณีนี้

.....

1. นี่คืออะไรและจัดที่ภาคใด

2. ผู้คนนิยมทำกิจกรรมอะไรในประเพณีนี้

.....

.....

1. นี่คือประเพณีอะไรและจัดที่ภาคใด

2. ผู้คนนิยมทำกิจกรรมอะไรในประเพณีนี้

.....
 .....

3. ให้นักศึกษาจับคู่แล้วเลือกประเพณีไทยที่ทั้งสองคนสนใจเพื่อสร้างบทสนทนาและนำเสนอในรูปแบบการแสดงบทบาทสมมติ (role play) 两人一组，选择双方都感兴趣的泰国传统习俗，开展角色扮演式会话。

Talk

บรรณานุกรม

หลอ อี้หยวน และคณะ. (2563). *พูดเป็น พูดดี มีเสน่ห์*. Guangzhou: World Book Publishing Guangdong Co., Ltd.,

กรมประชาสัมพันธ์. *ส่งเสริมวัฒนธรรม*. สืบค้น 8 มีนาคม 2564 , จาก

https://thainews.prd.go.th/banner/th/culture_th/celebrate.php

กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม. *ประเพณีสงกรานต์*. สืบค้น 10 มีนาคม 2564

, จาก <http://book.culture.go.th/songkran64/mobile/index.html#p=1>

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง สื่อสังคมออนไลน์น่ารู้

网络社交媒体

สังเขปเนื้อหา 本课概要

ปัจจุบันการสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นและเข้าถึงได้ง่าย เนื่องจากโลกของเรามีระบบอินเทอร์เน็ตที่ทุกคนสามารถใช้งานได้ด้วยคอมพิวเตอร์และสมาร์ทโฟนต่างๆ ทำให้การใช้ชีวิตของชาวโลกมีความสะดวกสบาย รวดเร็ว และไร้ขีดจำกัดยิ่งขึ้น เช่นเดียวกับคนไทยที่นิยมใช้แอปพลิเคชันต่างๆ ที่ในสื่อสังคมออนไลน์เพื่อติดต่อสื่อสาร การทำงาน การเรียน และการใช้ชีวิตประจำวันมากขึ้น ดังนั้น ศึกษาเกี่ยวกับสื่อสังคมออนไลน์จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับทุกคน

如今，通讯交流是日常必不可少的，而且更加容易实现了。全世界的人们都可以通过电脑和智能手机来使用互联网系统，让生活变得更加方便、快捷、无限，也有越来越多的泰国人喜欢通过网络社交媒体上的各种应用程序来进行交流、工作、学习和用于日常生活。因此，学习网络社交媒体对每个人来说都很重要。

สถานการณ์และบทสนทนา 场景对话

บิลกับฟ้ากำลังคุยกันเรื่องโซเชียลมีเดียของไทย แล้วจึงแนะนำแอปพลิเคชันที่คนไทยใช้ในชีวิตประจำวันให้ฟ้าใ้รู้จัก

比尔金和小晴正在讨论泰国的社交媒体，他向小晴介绍泰国人在日常生活中使用的应用程序。

ตัวละครในบทสนทนา 角色

บิวกิ้น นักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 4   中国学生小晴 (大四)

ฟ้าใส นักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 3   中国学生比尔金 (大三)

บทสนทนา 场景

บิวกิ้น : สวัสดีครับ ฟ้าใสทอมหน้าจะไปเรียนที่เมืองไทยแล้วใช่ไหมครับ

ฟ้าใส : สวัสดีค่ะ ใช่ค่ะ หนูเตรียมทุกอย่างพร้อมแล้ว แต่กำลังกังวลเรื่องโซเชียลมีเดีย
ค่ะ

บิวกิ้น : อืม คนไทยกับคนจีนใช้แอปพลิเคชันต่างกัน แต่ไม่ต้องกังวล พี่แนะนำได้ครับ

ฟ้าใส : ขอบคุณค่ะ หนูจะได้อะไรบ้าง ตอนนี้มีแค่กูเกิล
(Google) ค่ะ

บิวกิ้น : อย่างแรก คนไทยใช้ไลน์(Line) เพื่อส่งข้อความ สามารถวิดีโอคอล และส่ง
สติ๊กเกอร์ได้เหมือนวีแชท(Wechat) ของจีนครับ

ฟ้าใส : ถ้าต้องการโพสต์ข้อความและรูปภาพละคะ

บิวกิ้น : ส่วนใหญ่เล่นเฟซบุ๊ก และอินสตาแกรม (IG) ครับ ใช้งานง่ายมาก แต่จะชอบ
นิยมเล่นเฟซบุ๊กมากกว่า

ฟ้าใส : ว้าว แต่งรูปให้สวยๆ ได้ด้วย น่าสนใจมากคะ แล้วถ้าอยากดูคลิปวิดีโอต่างๆละ
คะ

บิวกิ้น : ฟ้าใสต้องโหลดยูทูป(Youtobe) ครับ มีครบทุกอย่างครับ

ฟ้าใส : เข้าใจแล้วค่ะ พี่มีอะไรแนะนำอีกไหมคะ เช่น แอปสั่งอาหาร แอปเรียกรถดีดี

- บิวกิ้น : นี่ครับ แอปสำหรับสั่งอาหารมีเยอะมาก แต่ที่ชอบใช้กัน เช่น แกร็บฟู้ด (grab food) ฟู้ดแพนด้า (Food panda) และไลน์แมน (Line man) จ่ายเงินออนไลน์ หรือเมื่อได้รับอาหารก็ได้ครับ
- ฟ้าใส : สะดวกดีนะคะ สั่งอาหารแล้วก็มีพนักงานส่งของเหมือนสั่งง่าย ๆ เลย
- บิวกิ้น : ใช่ครับ ส่วนการเดินทางก็ใช้ แกร็บ (grab) เหมือนเราเรียกดีดีเลยครับ ฟ้าใส
ควรใช้เพราะจะไม่หลงทาง และไม่ต้องกลัวคนขับออกนอกเส้นทาง
- ฟ้าใส : เข้าใจแล้วค่ะ อ้อย เกือบลืมค่ะ แล้วถ้าต้องการซื้อของเหมือนเอาไปละคะ
- บิวกิ้น : ถ้าซื้อของทั่วไป ส่วนใหญ่จะใช้แอปลาซาด้า(Lasada) และช้อปปี้(Shopee) ครับ
- ฟ้าใส : ได้ความรู้ใหม่ๆ เยอะเลยค่ะ ไว้หนูจะขอคำแนะนำอีกนะคะ ขอบคุณมากคะ
- บิวกิ้น : ยินดีครับ ลองไปดาวนโหลดและล็อกอินใช้งานดูนะครับ

คำศัพท์น่ารู้ 必备词汇

วีแชต 微信

ไลน์ 连我

วิดีโอคอล 视频聊天

สติ๊กเกอร์ 表情包

เฟซบุ๊ก 脸书

อินสตาแกรม 照片墙 (Instagram)

กูเกิล (Google) 谷歌

โซเชียลมีเดีย 社交媒体 (Social

media)

ยูทูป 油管

คลิปวิดีโอ 视频

แกร็บฟู้ด (grab food) Grab 外卖	ฟู้ดแพนด้า (Food panda) 空腹熊猫
ไลน์แมน (Line man) 连我外卖	แกร็บ (grab) Grab 打车
หลงทาง 迷路	ออกนอกเส้นทาง 偏离方向
แอปพลิเคชัน (แอป) 应用程序、APP	โหลดแอป 下载应用程序
เถาเป่า 淘宝	ลาซาด้า(Lasada) 来赞达
ช้อปปี้(Shopee) 虾皮	ว้ายม่าย 外卖
พนักงานส่งของ 快递员	ดาวน์โหลด (Download) 下载
ล็อกอิน 登录 (Login)	โพสต์ (Post) 上传
จ่ายเงินออนไลน์ 线上支付	กังวล 担心
แต่งรูป 修图	แนะนำ 介绍

คำศัพท์เพิ่มเติม 拓展词汇

โปรแกรม	程序、软件
สมาร์ทโฟน	智能手机
ไวรัส	病毒
เออเร่อ	出错
คอมพิวเตอร์	电脑

โน้ตบุ๊ก	笔记本电脑
อีคอมเมิร์ซ	电商
แอดเดรส	地址
ไปตู้	百度
แฮ็ค	黑客
ยูคู	优酷
แอปตีกตอก	抖音
ทวิตเตอร์	推特
มัลติมีเดีย	多媒体
แอคเคาท์ (บัญชีผู้ใช้)	用户账号
ไอคอน	图标
แอนิเมชัน	动画
ออดิโอ	音频、声音
บล็อก	博客
แชนเนล	频道、渠道
คลิก	点击
ก๊อปปี้	拷贝
ฟังก์ชัน	功能、应用
กราฟิก	表格

อิมพอร์ต	输入
ลิงก์	链接
สื่อสังคมออนไลน์	社交媒体

บทอ่านเพิ่มเติม 知识拓展

ปัจจุบันกระแสการใช้สื่อสังคมออนไลน์หรือโซเชียลมีเดีย เช่น เฟซบุ๊ก อินสตาแกรม ทวิตเตอร์ ตี๊กตอก และยูทูบ ต่างก็ได้รับความนิยมสูงมาก ทั้งการใช้แบบส่วนบุคคลและระดับองค์กร ทำให้ทุกคนสื่อสารและเชื่อมต่อความสัมพันธ์กันอย่างรวดเร็ว ไม่จำกัดเวลาสถานที่และอุปกรณ์ ผู้คนที่ไม่ชอบใช้สมาร์ทโฟนจึงต้องให้ความสำคัญของการใช้อุปกรณ์ประเภทนี้มากขึ้น แม้ว่าสื่อสังคมออนไลน์จะมีประโยชน์มากมายแต่ทุกคนก็ต้องใช้งานอย่างระมัดระวัง เพราะในสังคมออนไลน์นั้นมีทั้งคนดีและคนไม่ดี มีข่าวจริงและข่าวปลอม ดังนั้นเราจึงควรศึกษาข้อมูลอย่างรอบรอบ ควรรู้กฎระเบียบต่างๆ และที่สำคัญคือ ควรเปลี่ยนรหัสผ่านในการเข้าใช้โซเชียลมีเดีย อยู่เสมอเพื่อการใช้สื่อสังคมออนไลน์อย่างมีความสุข ปลอดภัย และลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น รวมทั้ง

วลีและรูปประโยคที่น่าสนใจ 常用句型与短语

社交中常用短语

ดาวน์โหลด / โหลด 下载

- 如: หนูจะรู้ว่าต้องดาวน์โหลดแอปอะไรบ้าง
你就知道需要下载哪些软件了。
ฟ้าใส่โหลดยูทูปครับ
小晴需要下载油管。
เธอดาวน์โหลดโปรแกรมฆ่าไวรัสไว้ด้วยนะ
她已经下载了杀毒软件。

แอป / แอปพลิเคชัน... 应用程序、APP

- 如: คนไทยกับคนจีนใช้แอปพลิเคชันต่างกัน
泰国人用的 APP 和中国的不一样。
แอปเถาเป่าสามารถซื้อสินค้าได้ทุกชนิด
淘宝 APP 可以买到各种商品。
แอปพลิเคชันนี้ทำให้เราไม่พลาดการจองตั๋วเครื่องบิน
有了这款 APP, 就不会错过机票预订了。

...มากกว่า 放在句末, 用于修饰前面的动词, 意思是“更...、...多一些、宁可”

- 如: คนไทยชอบใช้เฟซบุ๊กมากกว่า
泰国人更喜欢用脸书。
ผมไม่ชอบดูทีวี ชอบดูหนังมากกว่า
我不喜欢看电视, 更喜欢看电影。
หนูชอบซื้อของออนไลน์มากกว่า เพราะสะดวกไงล่ะ
我更喜欢网购, 因为方便啊。

เหมือน 意思是“相同、相像”“和...一样、好像...一样、像”。

- 如: ส่วนการเดินทางก็ใช้แกร็บเหมือนเราเรียกตีตี้เลยครับ
出行的话就使用 Grab 打车, 就像我们叫滴滴一样。
คุณปีติรักฉันเหมือนน้องของเขา
比迪像爱护自己的妹妹一样爱护我。

เขาพูดไทยได้เหมือนคนไทย

他说泰语和泰国人一样

นิยม 助动词，用在谓语动词前，表示该动作或行为已经形成了一种习惯或时尚，意思是“喜欢、喜爱、爱好，流行、盛行”。

如: คนไทยที่นิยมใช้แอปพลิเคชันต่างๆ

喜欢使用各种 APP 的泰国人。

เวลาเจอกันฝรั่งนิยมจับมือกัน

西方人见面时喜欢握手。

วัยรุ่นนิยมซื้อของออนไลน์มากขึ้น

年轻人越来越喜欢网购。

เล่น 作及物动词，意思可根据其后所接名词的名词而定。

如: เล่นไลน์ 用连我   เล่นวีแชต 用微信

เล่นเฟซบุ๊ก 用脸书   เล่นอินสตาแกรม 上照片墙

เล่นเน็ต 上网   เล่นเกมส์ 玩游戏

เล่นบอล 打球   เล่นไพ่ 打牌

ลอง...ดู 口语中常用句型，意思是“试一试.....，试试.....看”。

如: คุณลองไปดาวน์โหลดและล็อกอินใช้งานดูนะครับ

你试着下载和登录使用看看。

เธอลองทานดูไหม

你要不要试吃看看呢？

แม่ลองถามพ่อดูนะ

妈妈试着问问爸爸吧。

กิจกรรมท้ายบทเรียน 课后练习

1. แต่งประโยคโดยใช้คำต่อไปนี้ 用下列词汇造句

โหลด .....

เหมือน .....

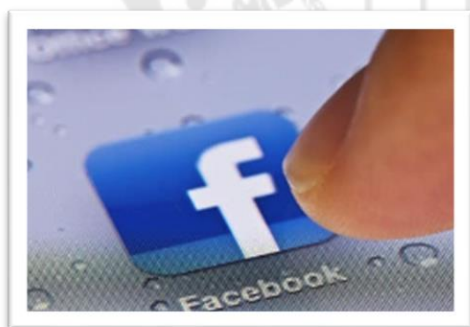
นิยม .....

มากกว่า .....

เล่น .....

ลอง...ดู .....

2. ดูภาพและฟังคำถามต่อไปนี้แล้วคิดคำตอบ 看图，回答所听到的问题

1. ในแอปนี้ทำกิจกรรมอะไรได้บ้าง

2. ทำไมคนไทยจึงนิยมใช้แอปนี้

.....

.....

1. ในแอปนี้ทำกิจกรรมอะไรได้บ้าง

2. มีแอปของจีนที่ใช้งานเหมือนกับแอปนี้หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

1. ถ้าต้องการสั่งอาหารออนไลน์สามารถใช้แอปใดบ้าง
2. ถ้าสั่งอาหารจากแอปนี้คุณต้องจ่ายเงินและรับของอย่างไร

.....

.....

1. คุณรู้จักแอปใดบ้าง
  2. คุณอยากลองใช้แอปใดมากที่สุด
- เพราะเหตุใด

.....

.....

3.ให้นักศึกษาจับคู่แล้วเลือกแอปพลิเคชันที่ทั้งสองคนสนใจอย่างน้อยคนละ 1 อย่าง เพื่อสร้างบทสนทนาและนำเสนอในรูปแบบการแสดงบทบาทสมมติ (role play) 两人一组，每人至少选择一个感兴趣的 APP，开展角色扮演式会话。

บรรณานุกรม

หลอ อี้หยวน และคณะ. (2563). *พูดเป็น พูดดี มีเสน่ห์*. Guangzhou: World Book Publishing Guangdong Co., Ltd.,

คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. *ใช้สื่อออนไลน์อย่างมีสติ*. สืบค้น 18 มีนาคม 2564 , จาก <https://stang.sc.mahidol.ac.th/lib-Infographic/social-media.php>

Marketingoops. *Social Media มันคืออะไร?*. สืบค้น 18 มีนาคม 2564 , จาก <https://www.marketingoops.com/media-ads/social-media/what-is-social-media/>

EUKEIK .EE. *โลกโซเชียลมีเดียของคนไทย ในปี 2564 ที่น่าสนใจสำหรับนักการตลาด*. สืบค้น 15 มีนาคม 2564 , จาก <https://marketeeronline.co/archives/209273>

ภาคผนวก ง
แบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร
ในชีวิตประจำวัน
ของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในระดับปริญญาตรี

- 1.7 เนื้อหาในการเรียนฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่นักศึกษาต้องการ
(0 คือ ไม่สนใจเลย และ 10 คือ สนใจมากที่สุด)

รายการกิจกรรม	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.7.1 การทักทายและแนะนำตัว											
1.7.2 การซื้อของและต่อราคา											
1.7.3 การบอกอาการและความรู้สึก											
1.7.4 การบอกสภาพอากาศ											
1.7.5 การชักชวน ☐ และเรียนเชิญ											
1.7.6 การถามทางและถามหาคน ☐											
1.7.7 การสนทนาทางโทรศัพท์ ☐											
1.7.8 การสั่งอาหารและเครื่องดื่ม											
1.7.9 การนัดหมายวัน เวลาและสถานที่											
1.7.10 การขอความช่วยเหลือและแจ้งความ											
1.7.11 การเดินทางด้วยระบบขนส่งสาธารณะ											
1.7.12 การเดินทางระหว่างประเทศ											
1.7.13 การท่องเที่ยวในประเทศไทย ☐											
1.7.14 การร่วมกิจกรรมประเพณีไทย											
1.7.15 การใช้สื่อสังคมออนไลน์											

ตอนที่ 2 สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารภาษาไทย (ฟัง-พูด) ในชีวิตประจำวัน

2.1 ด้านความรู้และทักษะพื้นฐานในการฟังพูดภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ฟังคำ ประโยค ข้อความไม่ทัน					
ไม่เข้าใจคำ ประโยค ข้อความที่ได้ฟัง					
จดจำคำศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสารไม่ได้					
จดจำประโยคที่ใช้ในการสื่อสารไม่ได้					
ออกเสียงผิดอักขรวิธี					
ออกเสียงไม่เป็นธรรมชาติ					
ใช้คำศัพท์ผิดความหมาย					
เรียงประโยคผิดหลักไวยากรณ์					
พูดติดขัด					

ใช้สีหน้า สายตา ท่าทาง โทณเสียงไม่สอดคล้องกับสถานการณ์					
2.2 ด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
คิดเป็นภาษาจีนก่อนแล้วจึงพูดภาษาไทย					
รู้สึกว่าการพูดภาษาไทยเป็นเรื่องยาก					
กลัวออกเสียงไม่ชัดเจน/พูดผิด					
ไม่ทราบจะพูดเรื่องอะไร					
เข้าใจแต่พูดไม่ออก					
ตื่นเต้นจนพูดไม่ได้					
ไม่มั่นใจในตนเอง					
ไม่ค่อยทบทวน					
ไม่ชอบพูดคุย					
2.3 ด้านลักษณะของผู้สอน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
บรรยายตามเอกสารประกอบการสอน					
สาธิตแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม					
อธิบายคำศัพท์และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน					
นำเสนอสื่อทันสมัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน					
ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับผู้เรียน					
ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาทั้งเดี่ยวและกลุ่ม					
ให้ผู้เรียนตั้งคำถามหรือแสดงความคิดเห็น					
ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรือการบ้าน					
ให้ผู้เรียนทำงานตามหัวข้อที่กำหนด					
ให้ผู้เรียนนำเสนองานหน้าชั้นเรียนในรูปแบบต่างๆ					
2.4 ด้านสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
คำศัพท์และเนื้อที่ใช้ในการเรียนค่อนข้างเป็นคำระดับทางการ					
ไม่ค่อยมีโอกาสนในการฝึกปฏิบัติจริงในห้องเรียน					
ไม่ค่อยมีโอกาสดูภาษาไทยในชีวิตประจำวัน					
บรรยากาศในการเรียนไม่ค่อยน่าสนใจ					
สืบค้นข้อมูลจากสื่อสังคมออนไลน์ยาก					
สื่อประกอบการสอนไม่ค่อยน่าสนใจ					
มีระยะเวลาในการฝึกฝนน้อย					

ประวัติผู้เขียน

